

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ЛОТОС ЗА МИС КУОН

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

1

Той попадна на диамантите един горещ неделен следобед през януари.

Нещата се развиха така: изяде в усамотение обеда, приготвен от Донг Хам, готвача, и сервиран от Хаум, прислужника, а след това се качи в спалнята, за да си подремне. Въпреки прохладата на климата, не можа да заспи. Лежеше и слушаше с растящо раздразнение високото дърдорене на прислугата на долния етаж, далечния звук на нечие ненастроено радио, което свиреше вьетнамска музика и вбесяващия рев на преминаващите мотоциклети.

Следобедите обикновено заспиваше, въпреки шума, но този следобед разбра, че няма да може да заспи. Извади цигара, запали я и се отдаде на депресиращите си мисли.

Започна да ненавижда неделите в Сайгон. Когато пристигна в началото, беше му се сторило, че светският живот тук е доста развлекателен, но сега вече се отегчаваше. Отегчаваше се от еднообразните лица, еднообразните идиотски разговори, еднообразните тягостни скандали и полека-лека се оттегли от компанията, която ядеше, пиеше и танцуваше заедно всеки божи ден.

През седмицата се разсейваше с работата си. Работеше в компания за морски превози — не бе кой знае колко интересно, но заплащането бе добро, много по-добро, отколкото можеше да се надява да получи у дома, в Сан Франциско. Трябваша му пари, защото бе човек с екстравагантен вкус — пиеше повече, отколкото бе добре за него и освен това носеше бремето на месечната издръжка за бившата си съпруга, която бе получила развод, няколко месеца преди той да отплава за Далечния Изток.

Сега, докато лежеше в леглото и чувстваше как по гърдите му се стича струйка пот, той мрачно си мислеше, че след три дни ще трябва да изпрати на жена си още един чек. В банката имаше само осем хиляди пиастри. След като й платеше, щеше да му остане съвсем малко, с което трябваше да изкара до края на месеца. А краят на месеца беше още далеч. Е, така ми се пада, помисли си той. Лудост

беше, че си купи онази картина. Това бе съвсем ненужно разточителство и въпреки всичко си мислеше за нея с огромно удоволствие. Бе попаднал на картината в един магазин на Дуонг Ти-До и тя веднага бе привлякла вниманието му. Представляваше маслен портрет на вьетнамско момиче в национална носия — бели копринени панталони, светлосиня туника и конусовидна сламена шапка. Беше се облегла на бяла стена, с пълзящ по нея розов храст. Композицията изглеждаше малко нагласена, но картината бе добре нарисувана и момичето му напомняше за Нан. Имаше същото невинно изражение; същата детинска стойка, дори същите кукленски черти. Момичето на картината можеше спокойно да е Нан, само дето той знаеше със сигурност, че Нан никога не бе позирала на художник.

И тогава си спомни, че картината си стои все още опакована и трябва да се окачи. Съвсем импулсивно му се прииска да види как ще изглежда окачена на стената в стаята на долния етаж. Доволен, че е намерил причина да се занимава с нещо вместо да лежи в леглото, той стана и слезе бос в дневната.

Хаум, прислужникът, лениво лъскаше масата за хранене. Той се стресна и с изненада погледна Джафи, когато влезе.

Хаум бе на трийсет и шест. Слаб, дребен, в кафеникавото му лице имаше нещо издължено и лисичо. Въпреки че бе нисичък и крехък на вид, той работеше добре и се заемаше с най-тежките задачи, без видимо да се уморява.

— Дай ми чук, голям пирон и стълбата — каза Джафи. И тъй като Хаум го зяпна така, сякаш го мислеше за луд, той продължи. — Купих една картина. Искам да я закача на стената.

Лицето на Хаум се проясни. Той се усмихна и показа зъбите си, покрити със златни коронки.

— Веднага, господине — каза и бързо излезе от стаята.

Джафи отиде до картината, която седеше опакована в хартия и завързана с канап. Махна хартията, подпря картината на масата и се загледа в нея.

Все още я съзерцаваше полуусмихнат, когато Хаум се върна със стълбата, чук и пирон, стиснат между зъбите. Той подпря стълбата на празната стена, където смяташе да забие пилона, след това се приближи към Джафи, за да огледа картината.

Джафи го наблюдаваше как я гледа. Изражението му не се промени, но той усети някакво неодобрение, което се носеше във въздуха. Знаеше, че Хаум не одобрява това, че той има любовница виетнамка, както и че според него, закачайки картината на стената, Джафи нарочно навираше в носа на Хаум този факт.

Разбира се, нещата не стояха така. Джафи много държеше на мнението, което имат за него неговите прислужници. Изобщо държеше на това, какво другите мислят за него. Винаги бе внимавал много за връзката си с Нан. За него бе важно нито тя, нито той да не станат обект на клюки, но тук, в Сайгон, бе невъзможно нещата да се запазят в тайна, особено една връзка между мъж и жена.

С бързина, която едновременно ядоса и изуми Джафи, новината, че той се е запознал с платена танцьорка виетнамка в клуб „Парадайз“ в Чолон, че се е влюбил в нея и тя редовно го посещава в дома му, се бе разпространила из Сайгон почти мигновено. И това бе станало, въпреки всички предохранителни мерки, които бе взел, за да се предпази от клюките. Нан идваше само след като се беше стъмнило. Промъкваше се в къщата като призрак. Винаги си отиваше, преди да зазори и въпреки това европейците в Сайгон знаеха прекрасно какво става и клюкарстваха по този въпрос по обичайния си отегчен и претенциозен начин, по който обсъждаха любовните приключения на другите.

Въпреки че прислужниците спяха в малка постройка от другата страна на двора — едновременно готварница и спалня за тях, те също знаеха кога Нан го посещава. Тъй като бяха виетнамци, бяха много понетолерантни и критични от европейските му приятели. С поведението си те безмълвно му намекваха, че им е паднал в очите, като си е избрал приятелка виетнамка, а не някоя от многобройните женени или неженени европейки, които бяха готови да се отзоват при първия знак.

Джафи се бе запознал с Нан Ли Куон една вечер в клуб „Парадайз“ в Чолон — полутъмен, шумен танцов салон, където европейците без ангажименти се смесваха с китайци и виетнамци, за да си намерят женска компания.

Собственикът на клуба бе весел китаец, който се представяше като Блеки Ли. Клубът му носеше значителна печалба и поради голямата клиентела той бе в състояние да наема най-красивите и най-младите виетнамки и китайки.

Момичетата се наемаха за сто и двайсет пиастри на час или долар и половина в американска валута. Работата им се състоеше в това да танцуват с теб, да седят на масата и да разговарят, ако не ти се танцува, и изобщо като цяло да ти правят компания. Ако човек искаше да задълбочи връзката, тогава трябваше сам да си уреди нещата с момичето. По този въпрос Блеки Ли не искаше нищо да знае. Момичетата се наемаха от девет и половина вечерта до полунощ, когато според ограниченията, наложени от властите, всички танцувални салони, както и всички други форми на нощен живот, трябваше да бъдат затворени. Така че ако човек бързаше, плащаше на Блеки за времето на момичето, плащаше петдесет пиастри на портиера и си тръгваше с момичето, което го отвеждаше у дома си или в някой хотел, срещу предварително договорена сума.

Когато Джафи пристигна в Сайгон за първи път, усети остра нужда от женска компания. Първите два-три месеца мина през утвърдената процедура и спа с голям брой женени европейки, които нямаха с какво друго да се занимават, освен да правят опити да експлоатират малко повехналата си сексуална привлекателност. Обаче той бързо разбра, че такива връзки водят до усложнения, а повече от всичко на света искаше да живее просто, без никакви главоболия.

Един негов приятел, Чарлз Мейхю, старец, които бе живял много години в Далечния Изток го посъветва да си намери приятелка виетнамка или китайка.

— В този климат човек има нужда от жена — бе казал той. — Проблемът в този град е, че повечето европейки нямат какво да правят. Прислугата върши всичко вместо тях. Когато една жена няма какво да прави, тя започва да прави бели, така както би започнал да прави един мъж, който няма работа. Това е една от злините на Далечния Изток. Жените тук виждат, че са свободни по цял ден и когато имат склонност към тези неща, веднага започват да търсят някой мъж без ангажименти. Човек трябва да внимава с тях. Да бях млад, в никакъв случай нямаше да се обвързвам с европейка, освен ако нямаш намерение да се ожени за нея. Щях да си взема някоя виетнамка или китайка и бих те посъветвал и ти да направиш същото.

Джафи бе поклатил глава, с лека гримаса.

— Тази работа не е за мен — каза той. — Не си падам по цветнокожи жени.

Мейхю се бе засмял.

— Слушай какво ще ти кажа — едно азиатско момиче би предизвикало много по-малко усложнения и би било много по-непретенциозно от една европейка. Тя ще ти струва много по-малко, а в леглото ще е много по-добра. Не забравяй, че според традициите на азиатките, жените трябва да угаждат на желанията на мъжете, а това е много важно. Говори с Блеки Ли, той ще ти намери някоя. Трябва да знаеш, че не всички момичета за танци са проститутки. Между тях има съвсем прилични жени, които с труд си вадят хляба. Говори с него, той ще ти намери някоя.

— Благодаря ти за идеята, но не е за мен — каза Джафи.

Обаче накрая скуката и самотата в съботите и неделите го накараха да иде в клуб „Парадайз“. Той се изненада от приятелската атмосфера в заведението и се учуди колко бързо бе минала вечерта. Бе танцувал с няколко от момичетата и те му се бяха сторили забавни. Бе прекарал известно време пиейки уиски с Блеки Ли и реши, че дебелият китаец е приятна компания. При това вечерта не му струваше чак толкова много.

Джафи започна редовно да посещава клуба. Той определено решаваше проблема му, какво да прави вечер. Около месец по-късно Блеки Ли съвсем небрежно му предложи да си вземе постоянно момиче.

— Има едно момиче, което се нуждае от малко помощ — каза му той. — Трябва да издържа голямо семейство. Говорил съм с нея и тя няма нищо против. По-добре е да си вземеш постоянно момиче. Искаш ли да се запознаеш с нея?

— Какво е това с голямото семейство? — попитал намръщено Джафи. — Да не искаш да кажеш, че е женена, с една сюррия деца?

Блеки Ли се закиска.

— Не е женена. Трябва да издържа майка си, трите си по-малки братчета и стария си чичо. Ще ти я изпратя. Ако я харесаш, кажи й. Всичко е уредено.

— Ами, не зная — каза Джафи, но прояви интерес. — Нека за всеки случай да я видя.

Точно когато бе стъпил на стълбата и отбелязваше с молив мястото, на което искаше да забие пирона за картината, Джафи си спомни първата си среща с Нан Ли Куон.

Той се бе разположил на една маса, доста отдалечена от шумния филипински оркестър. Дансингът бе претъпкан. Осветлението в залата бе толкова оскъдно, че човек не можеше да различи чертите на танцуващите. Освен това не можеше да се разпознае човек, седнал на три метра и тази анонимност му създаваше усещане за усамотеност и откъснатост от останалия свят.

Нан Ли Куон се бе появила до него, съвсем тихо и неочаквано. Той бе гледал към пътеката между масите с надеждата да я зърне, преди да се е приближила до масата му, но тя се бе приближила в гръб.

Бе облечена с националните дрехи на вьетнамките. Носеше копринен панталон, над който се спускаше розова туника от найлон. Лъскавата ѝ черна коса бе разделена на път по средата и се спускаше до раменете на леки вълни. Безупречната ѝ кожа бе с цвят на стара слонова кост. Чипият ѝ нос, устните ѝ, малко по-пълни от устните на европейка, и красивите очи ѝ придаваха кукленски вид. Чертите на лицето ѝ бяха толкова фини, че му напомняха изящна гравюра върху слонова кост.

Тя му се усмихна и той осъзна, че не бе виждал такива здрави бели зъби. Очите му се плъзнаха с любопитство от лицето ѝ към шията, обгърнатата с високата яка на туниката, а след това към двете издатини, които напиреха под розовата материя с трогателна, но едновременно с това и предизвикателна съблазнителност.

Джафи бе слушал много за измамните фигури на вьетнамките. Сам Уейд, който бе важна клечка в американското посолство, го бе просветил, скоро след като бе пристигнал в Сайгон.

— Слушай, приятел — каза му Уейд — не се оставяй тези извивки да те подмамят. Тези куклички имат конструкция на момчета. Отпред са така плоски, както ти отзад. Чак когато са гледали Бардо по филмите, са разбрали какво им липсва. Мини по пазара. Ще видиш откъде си вземат тези форми. Предполагам, че чифт подплънки са най-търсената стока в този тъп полицейски град.

— Аз съм Нан Ли Куон — каза момичето и седна срещу Джафи. Тя говореше безупречен френски. — Можете да ме наричате Нан.

Дълго се гледаха, след това Джафи загаси цигарата си, обхванат от внезапно парещо вълнение.

— Аз съм Стийв Джафи — каза той. — Можеш да ме наричаш Стийв.

Така просто бе всичко.

Джафи се пресегна и взе пирона, който Хаум му подаде. Той постави върха му точно върху отбелязаното място и пое чука от Хаум. Силно удари по главичката на пирона.

По този начин откри диамантите.

Под удара на чука върху пирона от стената се откърти десетинасантиметрово четвъртито парче и се стовари на земята в облак прах и пушилка. На стената остана дълбока дупка.

Джафи, стъпил на най-високото стъпало, остана като поразен пред разрушението, което бе предизвикал, и каза яростно:

— О, по дяволите!

Хаум, изразявайки съжалението си по вьетнамски маниер, се закиска високо и това вбеси Джафи.

— О, я мълчи! — извика той и остави чука на най-горното стъпало на стълбата. — Ама, как така, по дяволите, тази стена е направена от хартия!

Тогава му мина през ум, че стената не е направена от хартия, а е дебела поне шейсет сантиметра и дупката в нея бе просто едно хитро скривалище — таен сейф, който сигурно е там много отдавна.

Внимателно бръкна в тъмния отвор. Пръстите му напипаха нещо. Вдигна една малка кожена торбичка и в момента, в който го направи, прогнилото ѝ дъно се разкъса и от нея се посипаха блестящи, искрящи зрънца, които заподскачаха по пода.

Разбра, че малките зрънца са диаманти. Те се разпръснаха около стълбата и образуваха неправилна фигура, която преливаше в огнени оттенъци. Въпреки че познанията му за диамантите не надвишаваха тези на един среден човек, той бързо си даде сметка, че тези струват цяло състояние. Изглежда, бяха поне стотина, повечето с размери на грахово зърно. Усети, че устата му пресъхва и сърцето му започва лудо да тупти.

Седнал върху петите си, Хаум започна да цъка с език; вьетнамците правят така, когато са превъзбудени. Той взе един от диамантите и започна да го разглежда.

Джафи го наблюдаваше.

Последва дълга пауза, след това Хаум вдигна поглед и двамата мъже се втренчиха очи в очи.

С известно колебание, поради напрежението, което Джафи излъчваше, Хаум се усмихна, разкривайки зъбите си със златни коронки.

— Тези диаманти, господине — каза той, — са принадлежали на генерал Гуен Ван То. Полицията ги търси от години.

Много внимателно, сякаш стъпваше в паници, Джафи се спусна по стълбичката и коленичи до прислужника.

Джафи бе много едър мъж — поне метър и деветдесет. Гръдната му обиколка беше колкото на двама европейци среден размер. Като млад бе фанатичен привърженик на физическите упражнения. Беше се занимавал с вдигане на тежести, футбол, бокс и борба. Въпреки че от пет години бе престанал да спортува, той продължаваше да е в много добра форма и когато клекна до Хаум, разликата във физиката между двамата остро изпъкна. До мускулестата маса на Джафи, виецнамецът приличаше на недохранен пигмей.

Джафи вдигна един диамант и го завъртя между пръстите си.

Тези камъни, помисли си той, трябва да струват милион долара, а може би и повече. И кой казва, че Джафи нямал късмет! Забивам проклетия пирон в проклетата стена и се сдобивам с проклето състояние!

Хаум каза:

— Генералът беше много богат човек. Знаеше се, че е купувал диаманти. След това бомбата го уби. Негово превъзходителство ще е много доволен, че диамантите са се намерили.

Джафи усети, че сърцето му леко подскочи. Погледна към Хаум, който се усмихваше щастливо на диамантите в ръката си.

— Какви ги дрънкаш? — попита Джафи. Той се изправи така, че се извиси над клекналия виецнамец. — Какъв генерал?

— Генерал Нгуен Ван То — каза Хаум. — Работеше за французите. Много вреда нанесе, преди да го убие бомбата. Ограби парите на армията и с тях е купил тези диаманти. Бомбата избухнала, преди да успее да избяга.

Джафи се приближи до масата, взе пакет цигари, изтърси една и я запали. Забеляза, че ръката му леко трепери.

— Какво те кара да мислиш, че тези диаманти са принадлежали на генерала? — попита той, и веднага му мина през ум, че това е усложнение.

Изведнъж си припомни, че Хаум е яростен привърженик на сегашния режим и си държи в готварницата снимка на президента Нго Дин Диен. Освен това си спомни, че Хаум ходеше по два пъти седмично на курс по политическа просвета. Изведнъж си даде сметка за значението на тези факти. Просто бе лош късмет, че този виетнамец се бе оказал в стаята, когато Джафи намери диамантите.

Трябваше да подхване нещата много внимателно, помисли си Джафи, ако искаше да задържи диамантите, а той съвсем определено имаше такова намерение.

— На кой друг могат да бъдат? — попита Хаум. Започна да събира диамантите в шепата си. — Тази къща някога е принадлежала на Май Чанг.

Почти без да го слуша, Джафи си мислеше: Това прасе се отнася към диамантите, сякаш те са негова собственост. Ако не внимавам, ще си излезе от тук и ще ги връчи на драгоценния си президент.

— И коя е Май Чанг? — попита той, а съзнанието му се фокусира върху това, как да пласира диамантите. Естествено, не във Виетнам. Трябваше да ги изнесе тайно в Хонконг. Там щеше да ги продаде без проблем.

— Тя бе любовница на генерала — каза презрително Хаум. — Когато той умря, нея я пратиха в затвора. Това е била нейната къща. Вероятно генералът е скрил тези диаманти тук за по-голяма сигурност.

— Щом властите са знаели, че тази жена е живяла тук, защо не са дошли да намерят диамантите? — попита Джафи.

— Смяташе се, че диамантите са откраднати — каза Хаум и се пресегна под стола, за да прибере един търкулнал се встрани диамант. — Смяташе се, че са били у него, когато е избухнала бомбата и в суматохата някой ги е измъкнал от трупа му.

— Каква бомба? — попита Джафи, просто за да спечели малко време. Чудеше се как да убеди Хаум да си мълчи за диамантите. Трябваше да е много тактичен. Трябваше да пробута на Хаум някоя достатъчно убедителна причина да му предаде диамантите и да го убеди да приеме част от намереното. Джафи не можеше да си представи, че Хаум ще откаже тлъста сума, ако му бъде предложена достатъчно дипломатично.

— Когато генералът се опитвал да избяга, някой хвърлил бомба по него — каза Хаум. Той се изправи, впил поглед в диамантите, които

блестяха в ръката му.

Джафи отиде до бюрото си и извади от чекмеджето един плик. Небрежно се приближи до Хаум.

— Сложи ги тук — каза той, отваряйки плика.

Хаум се поколеба, после изсипа диамантите в плика. Леко се пресегна, за да вземе плика от Джафи, но Джафи се бе отдалечил. Джафи прокара език по капака на плика, след това го залепи. Сложи го в джоба на късите си панталони.

На кафеникавото лице на Хаум се изписа тревога.

— Ще бъде по-добре да извикате полиция, господине — каза той. — Те ще искат да разгледат стената. Ще им разкажа как сте намерили диамантите. Така няма да имате никакви усложнения.

Джафи изгаси цигарата си. Чувстваше се малко по-спокоен. Поне бе взел диамантите от ръцете на Хаум. Това бе стъпка във вярната посока. Сега трябваше да убеди Хаум да държи устата си затворена.

— Да не бързаме чак толкова — каза той, отиде до един фотьойл и седна. — Не вярвам тези диаманти да са били на генерала. Ако се заема да проверя всички досегашни собственици на тази къща, сигурен съм ще открия, че диамантите се били собственост на някой отдавна мъртъв, живял тук много преди да се нанесе генералът. Повероятно е диамантите на генерала да са били откраднати по времето, когато е бил убит.

Хаум го зяпна, а лицето му бе съвсем безизразно. Джафи усети, че дребното човече съвсем не бе впечатлено от това, което той каза, и го обзе силно раздразнение.

— Полицията ще реши дали е било така, господине — каза Хаум. — Ако диамантите са собственост на генерала, негово превъзходителство ще бъде много доволен, че са се намерили и славата и почестите ще са за вас.

— Много мило, че ме осведоми — каза Джафи саркастично. — Обаче по една случайност, не обичам слава и почести. Освен това, полицията естествено ще твърди, че диамантите са на генерала. — Той се опита да се усмихне сковано. — Нали ги знаеш какви са полицаите.

Видя, че това е грешка, защото Хаум престана да изглежда разтревожен и изведнъж доби враждебен вид.

— Господине, диамантите принадлежат на държавата, независимо дали някога са били на генерала или не. Само държавата

може да реши какво да прави с тях.

— Това е твоето мнение — каза Джафи с рязък тон. — Мога да продам тези диаманти. Естествено, ще ти дам част от тях. Можеш да станеш много богат, Хаум.

Ето, това е, помисли си той. Сега картите са на масата. Какво смята да прави този малък негодник?

Хаум замръзна. Черните му очи се бяха разширили до пръсване.

— Ще бъде съвсем противозаконно да се продадат диамантите — каза той.

— Властите няма да научат — каза Джафи. — Аз мога да продам диамантите и ще ти дам твоя дял.

— Мисля, че ще е по-добре да се каже на полицията, господине — каза Хаум сковано.

— Не искаш ли да станеш богат? — Джафи усети колко е безнадеждно да се опитва да подкупи това дребно човече, но нямаше намерение да се даде без бой. — Ще можеш да имаш своя собствена къща, своя прислуга. Ще можеш да се ожениш за тази твоя приятелка, дете постоянно се навърта наоколо. Ще можеш да си купиш кола.

Хаум вдигна рамене.

— Диамантите, господине, не са нито мои, нито ваши, че да ги продаваме. Те са собственост на държавата.

Ами, това е, помисли си Джафи. Усети, че изведнъж го обзема злобна ярост. Ето, имам милион долара в джоба си и заради тази проклета жълта маймуна, парите отиват на вятъра. Трябва да има някакъв начин да се измъкна от тази каша.

Хаум каза:

— Извинете ме, господине, но днес следобед почивам и имам среща.

Изведнъж в съзнанието на Джафи просветна, че в момента, в който Хаум излезе от стаята, той ще каже за диамантите първо на Донг Хам, готвача, след това ще се втурне към полицейския участък и след десет минути къщата ще се напълни с полицаи, които първо стрелят, после питат. Той бързо се изправи и застана между Хаум и вратата, която водеше към двора.

— Слушай сега — каза той, — ще си държиш проклетата уста затворена, защото жив ще те одера!

Представа нямаше колко страшен може да изглежда, когато е ядосан. Огромната му, извисяваща се фигура, непроницаемостта му, ядосано изражение и злобата в гласа направо ужасиха Хаум. Виетнамеца го занимаваше само една мисъл — да се измъкне от стаята и да каже на полицията за диамантите. Той се втурна да заобиколи масата, мушна се край стената, като бутна масата между себе си и Джафи, а след това хукна с всички сили към вратата.

Независимо от размерите си, Джафи великолепно владееше тялото си, все още стегнато, въпреки че пиеше много и бе престанал да спортува, и реагира с бързина, която Хаум не бе подозирал.

Точно когато потните пръсти на Хаум се вкопчиха в дръжката на вратата, пръстите на Джафи се вкопчиха в рамото му и рязко го обърнаха. Хаум се ужаси от силата на тези пръсти. Сякаш някой бе стиснал плътта му в стоманени клещи. Острата болка го накара да извика — тих писък, като на изплашено зайче. Той се опита да се отскубне, искаше да удари Джафи по китката и отвори уста, пак да изкрещи.

Джафи сложи ръка върху устата на Хаум, забивайки пръсти в лицето на виетнамеца, и така пресече вика му. Хаум започна да се гърчи в хватката му, опитваше се да го ухапе по ръката, като през цялото време го риташе по краката, но меките му подметки по никакъв начин не можеха да засегнат силните мускули на Джафи.

— Млъквай! — изръмжа Джафи и злобно разтърси виетнамеца.

Чу се тихо изпукване, като че се пречупи пръчка. Лицето на Хаум изведнъж се отпусна и започна странно да се полюшва върху шията му. Джафи видя, че очите му се подбелиха и усети как коленете му се отпуснаха. Откри, че държи виетнамеца за лицето и той вече е престанал да се държи на краката си.

Внезапно паникьосан, Джафи пусна Хаум. Той се свлече покрай стената и се просна на пода като кукла, чийто талаш е изтекъл отнякъде.

Видя струйка яркочервена кръв да се стича от полуотворената уста на Хаум. Коленичи до виетнамеца и леко го докосна.

— Хей... Хаум! Боже! Какво ти е?

Тогава потрепери и се изправи.

Изведнъж усети с цялата яснота в какво тежко положение бе изпаднал.

Хаум бе мъртъв и той го бе убил!

ВТОРА ГЛАВА

1

С лудо тупкащо сърце Джафи се взираше в свитото тяло на Хаум. Първата му реакция бе да повика помощ. Тръгна към телефона, но спря, намръщи се и поклати глава.

Никой вече не можеше да помогне на Хаум. Той бе мъртъв. Сега не беше моментът да мисли за него, а за себе си.

Погледна стълбата, подпряна на стената. Щом видеха дупката, полицаите щяха да се усъмнят, че там е имало нещо скрито. Ще си спомнят, че тази къща някога е била на Май Чанг, любовницата на генерал Нгуен Ван То. Няма да им трябва много време, за да стигнат до заключението, че диамантите на генерала са били скрити в стената.

Джафи се приближи до тялото на Хаум. Внимателно го огледа. Забеляза, че кожата около устата му е насинена. Тези издайнически белези изключваха всякаква възможност да се каже, че той просто е паднал от стълбата.

Ами ако кажеше на полицията, че е спипал Хаум в момента, в който той е отмъквал диамантите, че Хаум го е нападнал и по време на борбата случайно е бил убит? Една такава история можеше да го отърве от обвинение в убийство, но тя означаваше да се откаже от диамантите, а и оставаше рискът да го тикнат в затвора.

Точно в този момент Джафи реши, че какъвто и да е рискът, той ще запази диамантите. Като взе това решение, паниката изчезна и той започна да разсъждава по-ясно.

Ако можеше да се промъкне в Хонконг с диамантите, можеше да изчезне без особени трудности. Щеше да бъде много богат. Можеше да започне нов живот. С парите, които щеше да вземе от диамантите, можеше да прави каквото си поиска. Но ключовият въпрос беше: как да стигне до Хонконг?

Наля си едно голямо уиски, изпи половината, запали цигара и довърши питието.

Човек не може да си замине от Виетнам, когато му дойде наум, припомни си той. Властите заплитаха всеки, който искаше да пътува, в мрежа от ограничения и безброй изисквания. Първо трябваше да се

получи изходна виза, а това можеше да отнеме около седмица. След това трябваше да се попълнят формуляри във връзка с валутата. Трябваше да се подадат снимки. Едва ли можеше да се надява да се измъкне за десет дни, а през това време какво ли щеше да стане с тялото на Хаум?

Внезапен звук прекъсна мислите му и той замръзна, с туптящо сърце. Някой чукаше на задната врата!

Остана неподвижен, почти не дишаше, напрегнато се слушваше.

Последва още едно леко почукване и той чу, как задната врата изскърцва и се отваря.

Обзе го паника и той прескочи тялото на Хаум, за да стигне до кухнята, като затвори след себе си вратата на дневната.

Донг Хам, готвачът, се бе изправил на най-горното стъпало и предпазливо надзърташе през полуотворената врата на кухнята.

Двамата мъже се гледаха.

Донг Хам изглеждаше много стар — кафявото му лице представляваше мрежа от бръчки, като намачкан пергамент. Рядката му бяла коса стърчеше на кичури във всички посоки от кокалестия му череп. И от брадата му стърчаха кичури бели косми. Носеше черно сако с висока яка и черни панталони.

Дали беше чул вика за помощ на Хаум? — почуди се Джафи. Възможно беше да го е чул, защо иначе е дошъл тук? Той никога не влизаше в къщата. Неговото място бе готварницата от другата страна на двора, но сега той се канеше да влезе и Джафи бе сигурен, че ако не беше реагирал така бързо, старецът щеше да се намъкне и в дневната.

— Какво има? — попита Джафи, давайки си сметка колко прегракнало звучи гласът му.

Донг Хам потриваше загрубялата кожа на дланите си. Черните му воднисти очи се местеха от Джафи към вратата на дневната и обратно.

— Търсят Хаум, господине — каза той. Говореше френски бавно и лошо. Той отвори докрай вратата и застана встрани, така че Джафи виждаше добре двора и готварницата.

На сянка до готварницата бе застанала млада виетнамка. Бе облечена в бяло и конусовидната ѝ сламена шапка закриваше лицето ѝ. За миг Джафи си помисли, че това е Нан и сърцето му замря от

изненада, но тогава момичето вдигна глава и той видя, че е годеницата на Хаум.

Джафи често бе виждал това момиче да чака с азиатско търпение Хаум да приключи работа. Хаум му бе казал, че има намерение да се ожени за нея, когато завърши курса по политическа просвета.

Досега Джафи не бе обръщал внимание на момичето. Само смътно бе отчитал присъствието ѝ, когато отиваше да извади колата от гаража, но сега внимателно се взря в нея, давайки си сметка колко опасна можеше да се окаже тя за него.

От колко ли време беше тук? — почуди се той. — Дали и тя бе чула вика на Хаум?

Момичето изглеждаше съвсем младо. Косата ѝ бе вързана на опашка, която висеше като черно дебело въже чак до тънката ѝ талия. Той си помисли, че за вьетнамка тя е твърде незабележима и непривлекателна.

От напрегнатата ѝ стойка и от разтревожените ѝ, вперени напред очи, Джафи се увери, че тя е чула вика, но дали бе познала гласа на Хаум?

Изведнъж Джафи усети, че и момичето, и старецът го гледаха враждебно и подозрително, въпреки че и двамата се чувстваха доста несигурни и изплашени.

Джафи каза първото нещо, което му дойде наум:

— Хаум излезе. Изпратих го да помага у един приятел, който дава вечеря. Няма смисъл да го чакате. Ще се върне много късно.

Донг Хам слезе бавно заднешком по трите стъпала, които водеха към кухнята. Сбръчканото му лице бе съвсем безизразно. Джафи хвърли един поглед към момичето. Тя бе навела глава и сламената шапка закриваше лицето ѝ.

Той отиде до задната врата и внимателно я затвори. Приблужи се до прозореца и през един от процепите на щората надникна в двора.

Старецът гледаше затворената врата с празен поглед и нервно потриваше задебелялата кожа на ръката си. Момичето също гледаше към вратата. Тя каза нещо. Старецът се запъти към нея с бавни тътрузеци се крачки. Започнаха да си бърборят — гласовете им звучаха високо и пискливо в жежката тишина на двора.

Не особено сполучлива лъжа, помисли си Джафи с безпокойство, но най-доброто, което бе могъл да измисли при тези обстоятелства.

Трябваше да каже нещо. Наистина от време на време изпращаше Хаум да помага на някой от приятелите му, когато организираха някое празненство. В такива случаи Хаум винаги обличаше черното си памучно сако и черните панталони. Винаги отделяше известно време, за да се подготви. Беше му приятно да излиза по тези поводи и се хвалеше пред Донг Хам къде отива.

Тази неделя той бе облечен със синия си работен костюм. Старецът сигурно знаеше това. Те с момичето трябваше да идат просто в спалнята на Хаум и да видят памучния костюм, за да открият лъжата на Джафи. И какво ли щяха да направят в този случай? — почуди се Джафи. Беше почти сигурен, че те няма да имат кураж да повикат полиция. Дори да бяха чули вика на Хаум и да бяха сигурни, че той лъже, че Хаум е излязъл, те пак нямаше да повикат полиция. Сигурно щяха да приказват и да се препират цялата вечер. Ще се опитат да се убеждават един друг, че не са чули вика. Ще се опитат да повярват, че Хаум е излязъл, облечен в старите си дрехи. Но накрая, щяха да се изправят пред факта, че нещо се е случило с Хаум и тогава щяха да започнат неприятностите за Джафи.

Поне имаше малко време. Усещаше, че тези двамата ще изчакат да видят дали Хаум ще се върне. Ще почакаят вероятно до сутринта и тогава момичето ще иде в полицията.

Джафи се върна в дневната. Застана над тялото на Хаум и го загледа с отвращение. Изкушаваше се да иде при някого и да поиска помощ. Може би, ако отидеше в посолството...

Успя да се овладее.

Не трябва да си изпускам нервите, каза си той. Трябва да спечеля време. Трябва да намеря начин да се измъкна от тази проклетата страна. Но всичко по реда си. Не мога да го оставя да лежи тук. Ами ако някой дойде? Кой знае кой може да се сети да се отбие в неделя следобед. Трябва да го махна и да го кача на горния етаж.

Той се стегна, сграбчи Хаум и го качи на горния етаж. Човекът бе дребен и някак тъжно лек — сякаш носеше дете.

Джафи отиде в спалнята. Много внимателно остави Хаум на пода, приближи се до големия си гардероб, отбори го, освободи малко място в дъното и постави Хаум в седнало положение. Бързо затвори вратата на гардероба. Завъртя ключа и го пусна в джоба си.

Въпреки че в спалнята бе хладно, той се приближи до климатичната инсталация и я включи на най-силно. Леко му се гадеше и се ядосваше, че краката му са омекнали, а мускулите на бедрата му трепереха.

Отиде до стълбата и заключи входната врата, след това се върна в дневната. Няколко големи мухи жужаха възбудено около малкото петно кръв, което бе останало на паркета. Джафи направи отвратена гримаса и вдигна поглед от петното кръв към купчината прах и гипс, които се бяха посипали по пода. Трябва да почистя тези боклуци, каза си той. Ако дойде някой...

Отиде в кухнята, но там нямаше нищо, с което да измете праха или да избърше кръвта. Всички домакински принадлежности се държаха в готварницата. Това доста го разтревожи. Надникна през един процеп на щорите.

Донг Хам и момичето не се виждаха, но се чуваха гласовете им, долитащи през отворения прозорец на стаята на Хаум. Сигурно бяха открили, че Хаум не си е сменил дрехите.

Джафи извади носната си кърпа, намокри я и се върна в дневната. Клекна и изтри кръвта. На излъскания паркет остана кафеникаво петно и въпреки че го търка няколко минути, не можа да го изтрие.

След като пусна кърпата си в тоалетната и дръпна водата, той се върна и започна да събира най-големите парчета гипс. После се наведе и издуха гипсовия прах, така че да се разнесе по пода. Сега вече не се виждаше чак толкова ясно. Това бе най-доброто нещо, което можеше да направи. Опакова парченцата мазилка в един вестник и остави малкия пакет на масата. Трябваше да направи нещо, за да скрие дупката в стената. Когато в един момент дойдеше полиция, щяха да я видят и да се досетят какво е имало в нея.

Разтършува се и намери пирона, качи се на стълбата и внимателно го закова в стената, точно над дупката. Вдигна картината и я закачи така, че тя скрие отвора.

Отстъпи назад и огледа картината. Имаше някакъв шанс полицията да не надникне зад нея. Не беше кой знае какво, но все пак шанс.

Отнесе стълбата в кухнята и постави чука в чекмеджето с инструментите. Усети, че има нужда да пийне нещо, върна се в

дневната и си наля едно голямо уиски. Тъкмо го вдигаше към устните си, когато телефонът започна да звъни с пронизителен настойчив звук, който раздра тишината в стаята и накара Джафи да подскочи така силно, че изпусна чашата с уиски и тя се разби на парченца на пода, поливайки босите му крака.

Стоеше и гледаше телефона, а сърцето му се бе свило от ужас.

Кой ли можеше да бъде? Някой, който искаше да се отбие да го види? Някой, който искаше да го покани на едно питие?

Той бе твърде изплашен, за да вдигне слушалката. Можеше да го впримчат в някой от онези безсмислени разговори, които продължават до безкрай.

Остана неподвижен, загледан в телефона. Той продължи да звъни. Сигурно Донг Хам и момичето също го чуваха. Сигурно стояха неподвижни като него, споглеждаха се и се чудеха, защо ли не отговаря.

Телефонът рязко престана да звъни. Внезапната тишина в стаята сякаш го стисна за гърлото. Той внимателно се дръпна от парчетата строшено стъкло. Каза си, че трябва да се махне от къщата. Не можеше да остане тук нито миг повече. По-късно пак ще се върне, но точно сега, докато се успокоят нервите му, трябва да се махне.

Бързо се качи по стълбите, свали гащетата си и взе един душ. Обу си панталоните и си сложи ризата, метнати на един стол, като по този начин избегна отварянето на гардероба. Провери портфейла си и с отчаяние откри, че в него има само петстотин пиастри. Претършува носните си кърпи в едно чекмедже и откри още една банкнота от сто пиастри.

Не е кой знае колко добре, каза си той. Трябваша му пари. Устните му се свиха, като си помисли, че е неделя и банките са затворени. Трябваше да се опита да осребри чек в някой от хотелите. Вече го познаваха доста добре в Сайгон. Сигурно няма да е много трудно да му осребрят чека в някой хотел.

Точно когато се готвеше да излезе от стаята, изведнъж се сети, че бе оставил диамантите в задния джоб на гащетата и тази разсеяност го стресна.

Трябва да се стегна, каза си той, докато вадеше плика от джоба на гащетата. — Рискувам си главата заради тези камъни и ето на — тръгвам, без дори да ги взема.

Отвори плика и разгледа диамантите на светлината на лампата. Само като ги видя, по тялото му премина тръпка. Те изиграха важна роля, за да си възвърне изчезващата самоувереност.

Върна се в дневната и започна да търси нещо по-стабилно, в което да постави диамантите. Реши да ги сложи в една празна кутийка от лента за пишеща машина. Изсипа ги вътре, спря, за да им се полюбува за миг, после прибра кутийката в джоба на панталоните си. Намери чековата си книжка и я постави в портфейла си. Отиде в кухнята и надникна през щората.

Донг Хам бе клекнал край готварницата и гледаше право към къщата. От момичето нямаше и следа. Чудейки се къде ли е отишла тя, Джафи се върна в дневната и погледна през щората към улицата. Замръзна, когато видя, че момичето е клекнало на отсрещния тротоар и гледа към къщата.

Явно тези двамата подозират нещо, помисли си той, но с неизбежното малоумно азиатско търпение чакат да видят какво ще стане. Явно едновременно с това са решили да не поемат никакъв риск. Старецът наблюдава задната врата, а момичето — предната.

В този момент той вече не се интересуваше от нищо. Трябваше да се измъкне от къщата.

Хвърли един последен поглед на стаята, взе ключовете за колата, ключа за задната врата и пакета, който бе оставил на масата, увит във вестник. Леко отключи задната врата, отвори я и се измъкна в задушаващата жега на вечерното слънце. Като внимаваше да не погледне към Донг Хам, той заключи вратата и пусна ключовете в джоба си. Минавайки край стареца на път за гаража, му каза:

— Ще се върна късно. Няма да вечерям.

Запали червения Дофин, който бе купил при пристигането си в Сайгон, за да паркира лесно, и потегли по късата алея към двойната порта. Спря колата, излезе и отвори вратата, а през цялото време усещаше погледа на момичето, вторачен в него.

Качи се в колата и като остави портата широко отворена, потегли бързо към центъра на града.

Сам Уейд (Втори секретар, Информация, Посолство на Съединените американски щати) паркира крайслера си пред хотел „Маджестик“ и измъкна туловището си на тротоара. Спря и погледна към игрището за минигольф от другата страна на улицата, където две виетнамки играеха доста майсторски, наблюдавани от цяла тълпа неделни зяпачи.

Помисли си, че двете момичета, със сините си туники и бели копринени панталони, представляват много привлекателна гледка. Не бе престанал да се възхищава на виетнамките. За него те бяха останали така чаровни и привлекателни, както първия ден, когато пристигна в Сайгон преди година и половина.

Сам Уейд бе пълен, набит мъж, оплешивяващ, с добродушно, червендалесто лице. В работата си не беше безпогрешен, но хората го харесваха и бе известен, че си пада по хубавите жени и ярките хавайски ризи.

Прясно избръснат и след душ, грейнал в нова пищна риза, Сам Уейд се чувстваше на върха. Бе прекарал следобеда в каране на водни ски. След половин час имаше среща с една китайка, с която щеше да прекара нощта. За Сам Уейд светът се въртеше доста удовлетворително.

Той влезе в празния бар на хотел „Маджестик“ и отпусна туловището си в един стол, сумтейки доволно.

Вентилаторите на тавана се въртяха лениво, размествайки горещия, влажен въздух. След малко барът щеше да гъмжи от народ, но в момента Сам Уейд се наслаждаваше, че е сам в заведението. Поръча си двойно уиски с лед, запали пура и протегна късите си дебели крака.

След неизбежното забавяне, уискито му бе сервирано и той вкуси първото си питие за деня.

Отпусна се в стола и започна да наблюдава живота на улицата, по която не секваше потокът от рикши, известни в Сайгон като *pousse-pousse*, движещите се с бясна скорост мотоциклети и велосипедите,

карани от виетнамците. Забеляза червения Дофин на Джафи, който се отдели от потока и паркира зад неговия крайслер.

Наблюдавайки как Джафи пресича тротоара, и влиза в бара, Уейд си помисли, че той изглежда доста изпит и притеснен.

Помисли си: има вид на човек, който е намислил нещо. Може пък да го е хванала дизентерията.

Когато срещна погледа на Джафи, Сам вдигна дебелия си ръка за поздрав. С изненада видя, че този едър, мускулест мъж се поколеба дали да дойде при него или не. С явно усилие той се приближи, дръпна един стол и седна.

— Здравсти, Стийв — каза Уейд и се усмихна. — Какво ще пиеш?

— Май един скоч — каза Джафи и затършува за цигара. — Страхотна риза имаш.

— Нали е хубава, а? — усмихна се самодоволно Уейд. — Дори малко ме плаши — и той се засмя. Поръча един двоен скоч със сода за Джафи и плати и за двамата. — Не те видях на реката днес следобед.

Джафи замръзна напрегнато на стола.

— Не бях — каза той със студен, равен глас. — Ти кара ли ски? — Наум си повтаряше, че сгрещи, като дойде в този бар. Трябваше да иде директно на гишетото, да осребри чека и да си тръгне. Не трябваше да забравя, че в хотел „Маджестик“ човек винаги попадеше на някой познат.

Уейд каза, че карал ски. Започна да се оплаква от мръсотията на река Сайгон, а Джафи го слушаше разсеяно.

Като видя, че не може да привлече вниманието на Джафи, Уейд каза:

— Тази вечер ще съм с една китайска кукла — и се ухили. — Страхотна е. Срещнах я онази вечер в „Л’арк ан Сиел“. Ако и в онази работа я бива толкова, колкото я бива външността ѝ, страшна вечер ще бъде.

Като гледеше дебелия, добродушен мъж, който се поклащаше насреща му, Джафи усети, че го пробожда остра завист. Той също очакваше да прекара страшна вечер, но много по-различна от това, което предвкушаваше Уейд. В рамките на около час трябваше да реши какво да прави и от това решение зависеха животът и свободата му.

— Ако ги няма момичетата и китайската кухня — говореше Уейд, — това място би било ужасна дупка. Много ще се радвам, когато

се върна у дома. Всички тези безкрайни ограничения направо ме скапват.

Погледът на Джафи мина край Уейд и се спря върху двама полицаи, които вървяха пред хотела. Дребни мъже с кафеникава кожа в бели памучни униформи, шапки с козирки и револвери на кръста. Само като ги видя и сърцето му замря. Почуди се как ли би реагирал Уейд, ако му кажеше, че е убил Хаум и е скрил тялото му в гардероба.

— Гледам, че продължаваш да караш тази малка количка — чу гласа на Уейд и си даде сметка, че дебеланкото бе говорил известно време, без той да го слуша. — Все така ли ти харесва?

Джафи с мъка успя да откъсне мислите си от своя проблем.

— Хубава е — каза той. — Имам проблеми със запалването, но колата не беше нова, когато я купих.

— Е, да, сигурно лесно се паркира, но на мен ми дай голяма кола — каза Сам Уейд и погледна часовника си. Беше седем без три минути. Той се изправи. Застанал до Джафи, той се чудеше какво ли го притеснява. Изглеждаше така отнесен и враждебен. Това бе доста странно за Джафи. Обикновено той бе приятна компания. — Добре ли си, Стийв?

Джафи рязко вдигна глава. Уейд с тревога усети, че той се плаши от нещо.

— Добре съм — каза Джафи.

Уейд се смръщи, но след това се отказа.

— Внимавай да не те пипне дизентерията — каза той. — Трябва да тичам. Обещах на приятелката ми да вечеряме заедно. Довиждане приятел.

Веднага щом Уейд отпътува с колата си Джафи извади чековата си книжка и написа чек за четири хиляди пиастри.

Отиде до рецепцията и попита служителя дали ще може да му осребри чека. Служителят приятен виетнамец, който познаваше Джафи учтиво го помоли да почака. Той изчезна в кабинета на управителя, след малко се показа отново и с усмивка подаде на Джафи осем банкноти по петстотин пиастри.

Джафи му благодари с облекчение и напъха банкнотите в портфейла си. Той напусна хотела и по улица „Ту До“ стигна до хотел „Каравел“ където паркира. Влезе и помоли служителя на рецепцията да му осребри чек. И тук служителят го познаваше добре и след кратко

посещение в кабинета на управителя, той му осребри чек за четири хиляди пиастри.

Тъкмо напускаше хотела, когато рязко се спря на входа, усещайки, че сърцето му бие като лудо в гърдите.

Един полицай бе застанал до червения Дофин, с гръб към Джафи. Явно, оглеждаше колата.

Ако това се бе случило преди няколко часа, Джафи просто щеше да се подразни, да иде до полицая и да го попита какво гледа, но сега дребният човек в униформа изплаши Джафи до такава степен, че той едва се сдържа да не побегне.

Замръзна на мястото си и започна да наблюдава полицая, който бавно мина пред колата и разгледа табелката с номера ѝ, а след това се отдалечи лениво, с пръсти, пъхнати в колана на кобура, и се запъти към друга кола, паркирана по-нагоре по улицата.

Джафи си пое дълбоко дъх. Почувства огромно облекчение. Слезе по стълбите, отключи колата и седна в нея. Погледна часовника си. Беше седем и двайсет и пет. Обърна колата към реката, мина край Морския клуб, където на терасата няколко души си пиеха питиетата преди вечеря, прекоси моста и се насочи към пристанището. Спря до малката декоративна градинка край моста, паркира колата и отиде в градината. По това време на денонощието бе пуста, с изключение на двама виетнамци, момче и момиче, които седяха прегърнати.

Джафи седна по-далеч от тях, в сянката на едно дърво. Запали цигара. Сега беше моментът да реши какво да прави. Имаше известна сума пари. Трябваше да се измъкне от Виетнам. Не можеше да се надява, че ще успее да го направи без помощ. За миг си помисли дали да не тръгне веднага към границата с надеждата да стигне до Пном Пен, където сигурно щеше да успее да вземе самолет до Хонконг. Но рискът бе прекалено голям, а трудностите — много. Ако не бяха диамантите, бе готов да поеме риска. Но щеше да е много глупаво, помисли си той, точно сега, когато имаше потенциално състояние в джоба си, да предприема прибързани стъпки. Той бе сигурен, че има начин, ако намери необходимите връзки, да се сдобие с нови документи за самоличност и изходна виза. Разбира се, трябваше да промени външния си вид. Това едва ли щеше да представлява трудност. Можеше да си пусне мустак, да си изруси косата, да си сложи очила.

Често бе чел за хора, които се сдобиват с фалшиви паспорти. Но как точно става това, нямаше никаква представа. Вероятно щеше да е по-лесно да се сдобие с фалшив паспорт от Хонконг и да му го донесат тук, отколкото да се опитва да го получи в Сайгон.

Той се раздвижи нервно и изтърси пепелта от цигарата си.

Към кого да се обърне за фалшив паспорт? Не познаваше никого в Хонконг. Не се сецаше за никой и в Сайгон. Тогава си спомни Блеки Ли, собственика на клуб „Парадайз“. Това бе възможност, но можеше ли да му има доверие? Когато гръмнеше новината, че Хаум е бил убит, а диамантите са изчезнали, дали Блеки щеше да го издаде? Дори да можеше да му се довери, дали Блеки можеше да му намери фалшив паспорт? Имаше ли връзки в Хонконг?

Джафи съзнаваше, че с тази работа не може да се бърза. Може би щяха да минат няколко седмици, преди да се появи и най-малък шанс да се измъкне от страната. Какво щеше да прави, докато чака? Къде можеше да иде, докато полицията го търси?

Той бе сигурен, че до утре сутринта щяха да започнат да го търсят. Тази нощ трябваше да се скрие. Обаче къде?

Най-подходящият човек, който би могъл и би пожелал да го скрие, беше Нан, но той се колебаеше дали да я намеси. Не познаваше виетнамския Наказателен кодекс, но бе сигурен, че всеки, който подпомага убиец, ще попадне в беда, и въпреки всичко, ако не намесеше нея, кого би могъл да намеси?

Каза си, че си губи времето. Трябваше да се облегне на нея — щеше да се срещне с нея и да поговорят. Тя живееше в тристаен апартамент с майка си, чичо си и тримата си братя. Често се оплакваше, че няма никаква възможност да остане сама, но може би тя познаваше някого, може би щеше да ѝ дойде някоя идея.

Той се изправи и се запъти към колата си.

Момчето и момичето, седнали на пейката, изобщо не го погледнаха. Те бяха твърде погълнати един от друг, за да усетят неговото присъствие.

Като ги погледна, така щастливи, забравили всичко, в своите сигурни, безоблачни мечти, Джафи изведнъж усети, че е по-самотен от всякога.

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

По булевард „Гран Хънг“ Джафи бе притиснат от двете страни от мотоциклети, рикши, огромни американски коли, които се движеха лудо, управлявани от богати виетнамци, и малки таксита, управлявани не по-малко лудо от шофьори любители, които нямаха представа къде отиват, но бяха щастливи, че карат колите си.

За тези, които не познаваха обстановката, булевардът криеше немалко опасности. Многоцветните китайски знаци объркваха и заслепяваха. Възрастните виетнамци, облечени в черно, изобщо не зачитаха тротоарите и смело крачеха по пътя. Едва когато светлината на фаровете попаднеше върху тях, шофьорът разбираше, че всеки момент може да ги прегази. Бързото натискане на спирачката криеше опасност колата отзад да се вреже в задницата на твоята кола.

С приближаването на Чолон, китайския квартал, улиците ставаха по-тесни. Многобройни, шляещи се тълпи преливаха от тротоарите по платното, превръщайки се в самоубийци — заложници на случайността.

Джафи много пъти бе минавал с колата си из тези райони, така че без затруднение се промъкваше през гъстото движение, избягвайки мотаещите се пешеходци. Съсредоточен върху шофирането, той беше забравил надвисналите проблеми.

Накрая, не без усилие, успя да паркира на стотина метра от клуб „Парадайз“. Отпрати с ръка три дрипави китайчета, които се втурнаха да му отворят вратата и да вдигнат предното стъкло с надеждата, че ще получат една-две пиастри. После се спусна по тясната, душна улица, ярко осветена от китайски неоновы надписи и стигна до клуб „Парадайз“.

Като изкачваше стълбите към входа на клуба, той чу гръмките звуци на филипинския оркестър и крясъците на някакво момиче. Музиката и гласът ѝ бяха усилен от микрофоните до такава степен, че силата им просто късаше нервите. Китайците обаче бяха доволни — според тях музиката толкова е по-хубава, колкото по-силно гърми.

Джафи отметна завесата, която се спускаше на входа. Към него веднага се приближи една китайка, с лице побеляло от пудра, и предизвикателна фигура под бялата дреха. Това бе жената на Блеки Ли, Ю-Лан, и щом разпозна Джафи, тя веднага му се усмихна.

— Нан още не е дошла — каза тя. — Всеки момент ще е тук.

Нейното посрещане накара Джафи да се поотпусне малко. Той я последва в залата за танци. Заведението бе претъпкано, но беше толкова сумрачно, че едва се различаваше тълпа силуети, очертани на фона на осветения подиум.

Тя го отведе до една маса в ъгъла, по-далеч от оркестъра, и му предложи стол.

— Tu va bien? — попита го тя и му се усмихна. Винаги му говореше на ти.

— Sa va — каза той и седна. — Тук ли е Блеки? Ще искам едно уиски с лед.

— Toute de suite — каза тя и Джафи усети, че го погледна по-особено и си даде сметка, че бе доста по-рязък от обикновено.

Тя се отдалечи, а той се почувства зашеметен от гърмящата музика и гласа на жената която пееше в микрофона. Мощните ѝ бели дробове направо му късаха нервите.

Почти веднага от тъмното изникна Блеки Ли и отпусна дебелилото си тяло на стола до Джафи.

Блеки Ли бе набит мъж на около трийсет и шест години, с яки рамене, черна, намазана с брилянтин коса, разделена по средата на път и широко жълтеникаво лице, което оставаше безизразно във всички кризисни ситуации.

Един бърз поглед към Джафи подсказа на Блеки, че нещо не е наред. Острият му ум се напрегна. Джафи му харесваше. Той харчеше нашироко, не създаваше неприятности и за бизнеса бе добре да има такива клиенти.

— Какви връзки имаш в Хонконг? — попита рязко Джафи.

Лицето на Блеки остана безизразно и сякаш сънливо.

— Хонконг? Имам много приятели в Хонконг — каза той. — Какви връзки ти трябват?

Джафи се почувства като човек, който се готви да скочи, застанал на ръба на плувен басейн. Може ли да се довери на този китаец? — поколеба се той.

Като видя, че се колебае, Блеки му каза окуражително:

— Освен приятелите и брат ми живее в Хонконг.

Последва още една дълга пауза, през която Блеки си чистеше зъбите със златна клечка за зъби, а Джафи гледаше към претъпкания дансинг и се колебаеше дали да му се довери или не.

Накрая той каза:

— Появи се една сложна ситуация — малко заплетена и напълно поверителна: Един мой приятел изглежда ще има нужда от фалшив паспорт.

Блеки едва доловимо трепна, но достатъчно, за да убоде венеца си с острия връх на клечката.

— Паспорт? — повтори той, сякаш за първи път чуваше тази дума.

— Предполагам, че ще е по-лесно да се получи паспорт в Хонконг, отколкото тук — каза Джафи, като се опитваше да звучи съвсем естествено. — Чудех се дали нямаш някой, който да го достави.

— Американски паспорт?

— По-добре ще е да е английски.

— Да се занимава човек с паспорти е незаконно и опасно — каза тихо Блеки. Той бе съвсем искрено разтревожен. Изобщо не вярваше, че приятелят на Джафи съществува. Този едър мъж търсеше паспорт за себе си. Защо? Явно се готвеше да отпътува от Виетнам, но защо с фалшив паспорт?

— Това го зная — каза ядосано Джафи. — Имаш ли някаква връзка, която може да ми достави британски паспорт?

— За твоя приятел? — попита Блеки.

— Нали вече ти казах. Той ще си плати.

— Ако може да се уреди, сигурно ще бъде много скъпо — каза Блеки.

— Но може ли да се уреди?

Блеки прибра клечката в джобчето на ризата си.

— Може да се уреди. Ще трябва да поразпитам. Ще струва много пари.

— Спешно е — каза Джафи. — Кога ще имаш някакъв отговор?

— Ще трябва да пиша на брат ми. Нали знаеш, че писмата често се цензурират. Трябва да намеря някой доверен човек, по който да

изпратя писмото лично до брат ми. Той ще трябва да намери някой, по който да ми изпрати обратно отговор. Това ще отнеме доста време.

Изведнъж Джафи си даде сметка колко ще бъде трудно. Предварителните му изчисления, че ще са нужни десетина дни, за да се измъкне, изведнъж му се сториха смешно оптимистични. Щеше да му се наложи да се крие един месец, може и повече.

Блеки продължи:

— Предполагам, че приятелят ти е изпаднал в беда?

— Подробностите нямат значение — каза троснато Джафи. — Колкото по-малко знаеш, толкова по-безопасно за теб.

— Това не е съвсем така. Ако се окаже, че приятелят ти има сериозни неприятности и се окаже, че и аз съм свързан с тази работа, аз също мога да имам неприятности — каза Блеки тихо. — Не е разумно човек да се забърка в нещо, без да знае какво точно е то. Освен това, ако неприятностите са наистина големи, това може да повлияе на цената на паспорта. Естествено, приятелят ти ще трябва да плати повече.

Скрити под масата, големите ръце на Джафи се свиха в юмруци. Дявол да го вземе! — помисли си той. — Това ще е много заплетено нещо! Още като прочете вестниците утре сутрин, на него ще му стане ясно, че срещу мен е повдигнато обвинение в убийство. Той или ще се изплаши и няма да посмее да ми помогне, или ще вдигне цената до някоя астрономическа цифра. Тогава си спомни, че диамантите са у него. Можеше да плати паспорта с един-два диаманта, но ако го направеше, тогава Блеки щеше да разбере, че диамантите са у него. Това можеше да се окаже опасно. Щом Блеки научеше, че диамантите на генерал Нгуен Ван То са у него, можеше да се изкуши да ги открадне. Трябваше много да внимава. Беше се впуснал в тази работа, без да обмисли добре нещата.

— Пак ще трябва да поговоря с моя приятел — каза той, без да погледне към Блеки. — Трябва да имам неговото съгласие, преди да продължа да уреждам нещата.

— Напълно разбирам — каза Блеки. — Един добър приятел не може да си позволи прибързано да издаде тайните на другия.

Джафи го погледна рязко, но дебелият жълтеникаво лице не издаде нищо. Джафи си помисли: *Той не е глупак. Досетил се е, че паспортът е за мен. Дали да си признае? Той и без това ще разбере,*

когато прочете вестниците утре сутринта. По-добре не. Все още имам малко време. По-добре първо да говоря с Нан.

— Предполагам, че приятелят ти иска да напусне страната? — каза благо Блеки. — Трябва да знае, че това е много сложна работа. За да може да използва паспорта, ще трябва първо да има входна виза и след това изходна виза. Ще е нужна снимка на приятеля ти за граничния контрол. Ще трябва да се подкупят доста хора. Това, разбира се, може да се уреди, но не и ако работата е сериозна. Например, ако приятелят ти е издавал чекове без покритие или е закачал някое момиче, или пък е взел нещо, което не му принадлежи, или пък е прегазил някого с кола, тогава може да се уреди. Но ако става въпрос за нещо политическо или за углавно престъпление, тогава сигурно няма да може. Ето, това е! Джафи имаше чувството, че около гърлото му се стяга примка.

— Ще говоря с него — каза той и Блеки, които усети по интонацията, че разговорът е приключен, стана.

— Разбира се, разчитай, че ще ти помогна с каквото мога — каза той. — Обаче, естествено, ще се опитам да избегна неприятности за себе си.

— Естествено — каза Джафи. — Разбирам.

Когато Блеки се отдалечи, Джафи погледна часовника си. Беше девет и половина. Едва ли Нан щеше да дойде преди десет и трийсет. Изведнъж усети, че е гладен.

Бутна стола си назад, изправи се и като заобиколи дансинга, се насочи към вратата.

От другата страна на улицата имаше китайски ресторант, където той често се хранеше. Влезе и кимна на управителя, който натискаше бутоните на калкулатора си с такава невероятна скорост, че целият процес изглеждаше за европейца пълна мистерия. Той се спря, вдигна глава и показа големите си жълти зъби.

Една китайка, облечена в костюм, който приличаше на униформа на стюардеса, отведе Джафи зад параваните, към една единична маса.

Всяка маса в този ресторант бе скрита от останалите с паравани, иззад които долиташе дрезгав смях и тракане на безброй чинии.

Джафи поръча китайска супа, сладко-кисело свинско и пържен ориз. Избърса лицето и ръцете си в горещата кърпа, която момичето му подаде.

Докато чакаше да му сервират, Джафи обмисли положението си. Блеки го притесняваше. Сега си даде сметка, че да се измъкне от Виетнам ще бъде още по-трудно, ако се опита да си купи паспорт.

Какво да прави тогава? Беше сигурен, че ако има достатъчно пари в брой, ще успее да се измъкне от страната. За да се сдобие с необходимите пари, трябва да продаде няколко от диамантите. Но кой ще ги купи в Сайгон?

Той продължаваше да размишлява по въпроса, когато му сервираха вечерята. Яде лакомо, като от време на време отпиваше от топлото китайско вино. Когато свърши, момичето му подаде още една гореща кърпа. Той избърса ръцете си, а след това поиска сметката. Момичето се отдалечи, оставяйки паравана леко открянат. Докато чакаше сметката, той зърна Сам Уейд и неговата китайка да излизат иззад един параван и да се отправят към стълбите.

Джафи внимателно разгледа момичето с Уейд. Тя бе висока, с изумителна фигура. Носеше яркочервена дреха, която още повече подчертаваше извивките на тялото ѝ. Имаше изискан и отегчен вид и ясно съзнаваше физическата си привлекателност. Джафи реши, че не е неговият тип. С нея сигурно щеше да има много усложнения. Като я сравни с обикновеното поведение на Нан, той изведнъж се почувства благодарен, че бе имал късмет да се запознае именно с нея.

Изчака, докато те двамата изчезнаха надолу по стълбата, плати сметката си и излезе навън, за да потърси Нан.

Наближаваше десет и половина, когато Джафи видя Нан да се приближава по улицата, като се промъкваше през тълпата. На нежното ѝ лице бе изписана лека тревога. Носеше бели копринени панталони и виненочервена туника.

Джафи натисна клаксона три пъти, поспря, след това го натисна още три пъти. Това бе уговореният сигнал. Тя веднага погледна по посока на звука и като видя червения Дофин, лицето ѝ светна. Насочи се към колата, а Джафи отвори вратата и слезе.

Направо е смешно, помисли си Джафи, докато стоеше до колата и я чакаше, но всеки път, когато я видя, изпитвам истинска радост.

Нан изтича до него и вдигна глава в момента, в който той взе ръката ѝ.

В тъмните ѝ очи имаше такова обожание, че Джафи винаги се стряскаше. Това бе поглед, какъвто не бе виждал в очите на никоя друга жена — той казваше направо: ти си центърът на вселената, без теб няма да има нито слънце, нито луна, нито звезди, нито нищо. Това бе поглед, изпълнен с истинска, искрена любов.

Въпреки че се чувстваше поласкан, че тя го обича така силно, едновременно бе доста объркан, защото знаеше, че не може да я обича по същия начин.

— Здравей — каза Нан на английски. — Ти много добре ли се чувстваш?

Беше много горда, че учи английски. Говореше доста добре френски, но откакто се бе запознала с Джафи се бе концентрирала върху английския.

— Здравей — каза Джафи и като я погледна, усети, че гърлото му се свива. Кукленските ѝ черти, крехката ѝ фигурка, любовта ѝ го трогваха така, както нищо друго не можеше да го трогне. — Да, добре съм. Кажи на Блеки, че тази вечер няма да работиш. Искам да поговорим. — Той извади портфейла си и ѝ даде пари. — Ето, дай му това. И бързай, чу ли?

— Но, Стийв, защо да не влезем? Можем да танцуваме и да си говорим. Така ще си спестиш парите.

— Дай му ги — каза той късо. — Вътре няма да можем да говорим.

Тя му хвърли, озадачен поглед и забърза по стълбите към клуба.

Джафи се качи в Дофина и запали цигара. Въпреки лекия бриз, жегата бе потискаща. От време на време мислите му скачаха при Хаум, когото бе оставил в гардероба. Мисълта за мъртвеца го караше да потръпва.

Нан излезе от клуба и се качи в колата. В момента, в който затръшна вратата, той натисна стартера и колата пое в потока от рикши и коли.

Караше колкото можеше по-бързо към реката, а Нан седеше мълчаливо, скръстила ръце в скута си, с очи вперени в движението.

Когато стигнаха градината до моста, колата спря.

— Да слезем — каза той и се измъкна навън.

Тя го последва до пейката под дървото, на която бе седяла млада виетнамска двойка и се настаниха, на нея.

Луната се носеше по безоблачното небе и осветяваше малките гребни лодки, които продължаваха да се движат по реката.

Когато Нан се намести до Джафи, той обгърна тънката ѝ талия и я целуна. Притисна я до себе си, впил устни в нейните. Останаха така един дълъг миг. После той я отпусна, запали цигара и хвърли клечката в реката.

— Какво има, Стийв?

Тя заговори на френски и той усети колко е напрегната.

Поколеба се дали да ѝ каже, но си даде сметка, че губи време и започна:

— Случи се нещо. В беда съм. Не ме питай. По-добре е да не знаеш. Ще имам големи неприятности с полицията. Трябва да изчезна.

Тя замръзна, пръстите ѝ стиснаха коленете ѝ. Чуваше се учестеното ѝ дишане. Той я гледаше и му стана жал за нея. И тъй като тя нищо не каза, продължи:

— Лошо стана, Нан. Трябва някак да се измъкна от страната.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не разбирам — каза тя. — Моля те да ми обясниш.

— Нещо се случи днес следобед. До утре полицията вече ще ме търси.

— Какво се случи?

Джафи се поколеба, след това реши да ѝ каже. Сигурно утре или в другиден вестниците ще да разпространят цялата история — тогава всички ще я научат.

Затова ѝ каза.

Пръстите ѝ здраво стиснаха китката на ръката му.

— Но това е било нещастен случай! — каза тя, като едва си поемаше дъх. — Трябва да кажеш на полицията! Било е нещастен случай!

Той се раздвижи неспокойно.

— Те ще решат, че съм го убил. Не разбираш ли? Трябва да се измъкна, иначе съм изгубен!

— Но това е било нещастен случай! — възкликна тя. — Трябва веднага да идеш в полицията! Те ще са доволни, когато им дадеш диамантите. Хайде веднага да идем в полицията! — и се опита да се надигне от мястото си.

— Ще задържа диамантите и няма да ида в полицията — каза той с твърд, студен глас.

Тя се отпусна на мястото си. Наведе глава, така че той да не може да види лицето ѝ.

— Не разбираш ли? — каза той ядосано. — Веднъж да се измъкна и ще мога да продам диамантите. Те струват милион долара, може би повече. Това е шанс веднъж в живота. Винаги съм искал да имам много пари!

Тя започна да се поклаща напред-назад, агонизираща от страх.

— Ако избягаш, ще решат, че ти си го убил — изстена тя. — Не трябва да го правиш. Никакви пари не си заслужават да направи човек толкова нещо. Трябва да им дадеш диамантите!

— Наистина го убих — каза той, губейки търпение. — Не съм чак такъв глупак, че да рискувам да се явя в съда. Могат да ме натикат в затвора за години наред. Губим си времето. Трябва да намеря някакъв начин да се измъкна. Ще ми е нужно малко време да организирам нещата. Трябва ми едно сигурно място, където да се скрия. Имаш ли представа къде мога да се скрия?

— Да се скриеш? — Тя вдигна глава и се вторачи в него. От ужаса бе погрознила. Думата „крия“ я бе паникьосала дотолкова, че бе просто тъжно да я гледа човек. — Ами аз? Ще ме изоставиш ли?

— Не съм казал, че ще те изоставя. Когато заминавам, ще те взема със себе си.

— Но това не е възможно. Няма да ми позволят да замина. Нито един виетнамец не може да напуска страната! Освен това какво ще стане с майка ми, с братята ми и с чичо ми, когато замина?

Усложнения, помисли си Джафи. Все усложнения.

— Ако искаш да дойдеш с мен, ще трябва да ги оставиш. Но да не мислим за това. Като му дойде времето, ще решим този въпрос. Трябва да намеря някое сигурно място, където да се скрия за седмица-две. Познаваш ли някой, при когото мога да ида? Не в Сайгон, някъде извън него?

Тя пак се паникьоса.

— Но ти не трябва да се криеш! Трябва да идеш в полицията!

Започна да го моли с поток от истерични думи да се откаже от диамантите, да иде в полицията, да им каже истината. Той я остави да говори около минута, след това рязко се изправи.

Тя млькна и впери в него големите си, ужасени очи, които блестяха на лунната светлина.

— Добре, добре — каза той пресипнало. — Щом не искаш да ми помогнеш, ще намеря някой друг. Но няма да ида в полицията и няма да се откажа от диамантите!

Тя потрепери и затвори очи.

Стана му жал за нея, но едновременно с това се дразнеше и губеше търпение. Тя пилееше безценното му време.

— Не трябваше да ти разказвам тези неща — продължи той. — Хайде, ще те закарам обратно в клуба. Не мисли повече за това. Ще намеря някой друг да ми помогне.

Тя скочи, обви врата му с ръце и притисна стройното си тяло до неговото, вкопчена здраво в него.

— Аз ще ти помогна — каза тя диво. — Ще дойда с теб, когато тръгнеш! Ще направя всичко, което поискаш!

— Добре, сега се отпусни. Седни. Ако някой ни види...

Тя веднага го пусна и седна на пейката. Цялата трепереше и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Той седна до нея, без да я докосва и зачака.

След малко тя се овладя и кротко сложи ръката си в неговата.

Изведнъж каза:

— Дядо ми има къща в Тудомо. Там ще бъдеш в безопасност. Мисля, че ще успея да го убедя да те приеме.

Джафи пое дълбоко дъх. Обви раменете ѝ с ръце и я притисна до себе си.

— Знаех, че ще можеш да ми помогнеш — каза той. — Разчитах на теб. Всичко ще бъде наред. След три-четири месеца ние с теб ще бъдем в Хонконг, ще сме богати. Тя се наведе към него като здраво стискаше ръката му. Той усети, че тя продължава да трепери.

— Ще ти купя палто от визон — каза той. — Това е първото нещо, което ще купим. И перли. Ще изглеждаш прекрасно във визон. Можеш да имаш и кола — своя собствена кола.

— Ще бъде много трудно да напуснеш Виетнам — каза тя. — Има толкова много ограничения и изисквания.

Той се подразни, че тя не бе оценила мечтаното бъдеще, което ѝ бе нарисувал. Визон, перли и кола! Тези планове трябваше да я развълнуват, но вместо това тя продължаваше да повтаря единствения проблем, който той не можеше да разреши.

— Да подхванем нещата едно по едно. Нека първо да идем да поговорим с дядо ти. Ще му платя добре. Ти не му казвай за полицията. По-добре му кажи, че имам политически врагове, които ме издирват.

— Ще му кажа истината — каза простичко Нан. — Когато разбере, че те обичам, той ще ти помогне.

Джафи вдигна рамене.

— Добре, тогава. Оставям на теб, но гледай да не тръгне веднага към полицията.

— Той никога няма да направи нещо, което ще ми причини мъка — каза Нан с толкова обида в гласа, че Джафи малко се засрами. — Мога да го убедя да ти помогне.

Джафи изведнъж осъзна непредвидената пречка, която би поставил този план.

Тудомо се намиреше на двайсет и два километра от Сайгон. Той си спомни, че по пътя има полицейски пост, който спира всички коли за проверка. Когато полицаите намереха тялото на Хаум, щяха да проверят колата му. И щом получеха информация, че е минал по пътя

за Тудомо, щяха да концентрират силите си да го издирват в този район.

— На този път има полицейски пост — каза той. — Това ще създаде проблеми.

Нан го гледаше неподвижна, търсеше начин да се преодолее тази пречка.

Единствената му надежда да премине през полицейския пост, бе да използва чужда кола. Знаеше, че колите с дипломатически номера, обикновено не ги спират на полицейските постове и веднага се сети за Сам Уейд и неговия голям крайслер. Ако можеше да вземе крайслера на заем, имаше шанс да заличи следите си.

От разговора му с него ставаше ясно, че той няма да използва колата си тази вечер, но къде да го намери? Знаеше, че се е сврял някъде със своята китайка, но къде?

Попита Нан дали не познава момичето, с което Сам бе излязъл — описа го подробно.

— Да, познавам я — каза озадачена Нан. — Тя е танцьорка в „Л’арк ан Сиел“. Казва се Ан Фай Уа. Печели много пари, като излиза с американци. Не е добро момиче.

— Знаеш ли къде живее?

Нан се замисли за миг и каза, че според нея момичето има апартамент в Хонг Тар Ту.

Джафи се изправи.

— Да вървим.

Тя го погледна с неразбиращ поглед.

— Искаш да видиш Ан Фай Уа? — попита тя възмутено. — Защо? Не бих дошла с теб при тази жена.

— Хайде, хайде — каза нетърпеливо Джафи. — По пътя ще ти обясня.

Докато пътуваха през центъра на града, той ѝ обясни за колата на Уейд.

— Ще трябва да върнеш колата обратно в града, Нан. Мислиш ли, че ще успееш?

Беше я научил да кара Дофина и тя се справяше много добре, но дали щеше да се оправи с големия крайслер?

Тя каза твърдо и уверено, че ще успее да върне крайслера.

Намериха голямата кола паркирана пред луксозен блок на една тиха улица, с дървета от двете страни.

Джафи каза на Нан да го изчака в Дофина, а през това време той се приближи до крайслера. Както очакваше, вратите бяха заключени, а прозорците вдигнати плътно догоре. Трябваше да вземе ключовете от Уейд и да го попита дали може да използва колата. Надяваше се Уейд все още да не е в леглото с китайката.

Влезе в блока и прочете на табелата, че момичето живее на четвъртия етаж. Качи се с асансьора и пред вратата погледна часовника си. Беше единайсет и десет.

Заслуша се — стори му се, че чува тиха танцова музика. Натисна звънеца и зачака. Последва дълга пауза, след това отново натисна звънеца.

Входната врата се отвори. Отвътре бе поставена верига, зад която китайката го погледна въпросително. С облекчение установи, че тя бе напълно облечена. Усмихна ѝ се.

— Извинете за безпокойството, но искам да поговоря със Сам — каза той. — Много е спешно.

Чу как Сам казва някъде отвътре:

— Какво има, по дяволите? Чакай, дръпни се, мила.

Някой бутна вратата напред, откопча веригата и Сам Уейд се появи намръщен на входа.

Момичето вдигна елегантно рамене и се прибра вътре.

Уейд изглеждаше леко пийнал. Гледаше Джафи малко разфокусирано.

— Какво искаш, по дяволите? — попита той. — Откъде знаеш, че съм тук?

— Ти ми каза, не си ли спомняш? — каза Джафи. — Извинявай много, че така ти се изгърсвам, обаче съм в много тежко положение. Виж, проклетата ми кола се развали. А едно момиче ме чака да го закарам на летището. Може ли да ми послужиш с колата си? След два часа ще ти я върна.

— Защо, по дяволите не вземеш такси?

Джафи го погледна хитро.

— Виж какво, братко, човек не може да прави в такси това, което аз смятам да правя с това момиче. Хайде, влез ми в положението и ми

дай ключовете, преди тя да е променила намерението си. Бих направил същото за теб.

Уейд изведнъж се отпусна и като отвърна на усмивката на Джафи, извади ключовете и му ги подаде.

— Дърто копеле такова! — каза той. — И коя е? Познавам ли я?

— Не вярвам, но ако се окаже добра, ще те запозная. Това е най-малкото, което мога да направя за теб.

— Добре, и се погрижи за колата ми. Искам я преди седем сутринта.

— Благодаря, Сам, ти си истински приятел. Джафи взе ключовете. — Вие тук добре ли сте?

— Той кимна към затворената врата на вътрешната стая.

— Всичко е наред — каза Уейд като снижи гласа си. — Сега сме на етапа на танците. Още един час и ще стигнем до същността.

— Желая ти успех и още веднъж ти благодаря — каза Джафи и тръгна към асансьора.

— И на теб — каза Уейд. — И не забравяй да ме запознаеш.

Той изпрати с поглед Джафи, който изчезна с асансьора. След това се върна в апартамента и затвори вратата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1

Докато Джафи се приближаваше към Дофина, Нан го наблюдаваше напрегнато през отворения прозорец на колата.

— Всичко е наред — каза той. — Ключовете са у мен. Ще оставим моята кола тук.

Тя излезе от Дофина и остана до него, докато той вдигаше прозорците и заключваше вратата.

— Ще трябва да докараш крайслера пак тук — каза той, хвана я за ръката и я избута към колата на Уейд. — Смяташ ли, че сама ще успееш да се справиш?

— Да.

— Браво. Тази кола се управлява съвсем лесно. — Той отвори крайслера и двамата се качиха, а той седна на волана. Пъхна ключа и ѝ показа как се пали.

— В тази работа няма нищо особено. Скоростите се сменят автоматично. Просто натискаш този лост, пускаш спирачката и натискаш газта.

Той отдели колата от бордюра и я насочи по пътя.

— Ще минем край моята къща — каза ѝ той. — Гледай от твоята страна. Ако това момиче си е отишло, искам да взема малко дрехи. Не зная колко време ще ми трябва, за да се измъкна. Трябва да имам резервни дрехи.

Тя не отговори. Седеше като зашеметена. Той я погледна изведнъж. Лицето ѝ бе като безизразна маска.

— Чу ли какво казах? — попита я остро. — Разчитам на теб, Нан. Ако искам да се измъкна от тази каша, никой от нас няма право на грешки.

— Разбирам — прошепна тя.

След няколко минути стигнаха неговата улица. Когато сви по нея, тъмна, сгушена в сенките на дърветата, той каза:

— Внимавай! Гледай надясно! Аз ще гледам наляво. Облечена е в бяло.

Като мина край къщата, видя, че е потънала в мрак. Никой не се забелязваше.

— Добре ли е? — попита той и намали.

— Не видях никого.

Той изви колата в страничната уличка и спря.

— Почакай тук — каза ѝ. — Ще мина отзад, за да хвърля още един поглед. Ако е чисто, ще вляза и ще събера една чанта. Няма да се бавя повече от десет минути. Просто изчакай тук.

Той се запъти към ъгъла, спря и огледа дългата, пуста улица. След това, с бързи стъпки и лудо биещо сърце, се насочи към къщата.

Помисли си: това може да се окаже глупав ход. Може да попадна в капан. Откъде да зная дали това момиче не е повикало полиция, дали вече не са намерили Хаум и не ме чакат. Но трябва да си взема дрехи и приборите за бръснене. Просто не зная колко време ще ми се наложи да се крия в Тудомо.

Докато приближаваше към къщата, през цялото време търсеше с поглед момичето или Донг Хам, но улицата бе пуста. Спря на входа, огледа се наляво и надясно, отвори портата, влезе и я затвори след себе си. Тръгна бавно по алеята към задната част на къщата. Там се спря, скрит в сенките, и погледна към постройката на прислугата от другата страна на двора. Не се виждаше никаква светлина. Вратата на готварницата бе затворена.

Помисли си: на тях им е омръзнало да чакат. Тя си е отишла у дома, а той си е легнал.

Върна се до предната врата. Извади ключа си, отключи и тихо влезе в душната тъмнина. Затвори и заключи вратата, след това спря и се послуша. Не се чу никакъв звук и без да пали лампата тръгна пипнешком нагоре по стълбите към спалнята. Вратата бе заключена така, както я бе оставил. Пъхна ключа, отвори вратата, спря и се послуша. Климатикът го лъхна, охлаждайки потното му лице. Влезе, затвори и запали лампата. Стаята изглеждаше точно, както я бе оставил и той се усмихна, като си помисли колко бе изплашен, докато се качваше по стълбите.

Погледна гардероба. Дрехите му бяха вътре, както и Хаум. Но не беше момент за капризи. Колкото по-бързо се измъкнеше от вилата и се върнеше в крайслера, толкова по-добре.

Взе един сак от най-горното рафтче на килера и го хвърли на леглото. Отиде в банята, взе си чантичката с тоалетните принадлежности, сапун и две кърпи и ги постави в сака. От скрина извади носни кърпи, чорапи и три ризи. Като вдигна ризите, на дъното на чекмеджето видя пистолета. Стреснат, се вторачи в него.

Бе купил този пистолет от един журналист, който бе преживял в Сайгон първите въздушни нападения. Той каза на Джафи, че е взел пистолета от някакъв войник, убит от бомба.

— Сега се прибирам у дома — бе казал журналистът. — Тук човек не може да бъде сигурен. Ако искаш, давам ти пистолета за двайсет долара.

И Джафи го купи. Никога не бе допускал, че ще му се наложи да го използва, но по онова време още се случваше някой да хвърли ръчна граната и всички бяха доста наплашени, така че му се бе сторило съвсем разумно да го купи.

Взе го в ръка и го подържа няколко секунди. Беше зареден. Нямаше представа дали е в състояние да стреля след толкова време. Изведнъж се зарадва, че има пистолет. В сегашното положение един пистолет щеше да му бъде много полезен. Сложи го в сака и с усилие на волята отиде до гардероба, пъкна ключа и го отключи. Опитваше се да гледа нагоре, за да не види Хаум на пода, но през цялото време усещаше специфичния мирис на смърт и усети, че леко му се догади.

Бързо грабна един тъмен тропически костюм, сиво-зелени памучни панталони и риза от същия плат. Затвори вратата и я заключи. Сгъна дрехите и ги сложи в сака. Беше готов за тръгване. Грабна сака и излезе от стаята, като загаси лампата. Спря, заключи и тръгна в тъмното надолу по стълбите.

Контрастът между хладната спалня и горещия като пещ коридор бе толкова силен, че веднага го обля пот. Изведнъж усети, че му се иска да пийне нещо. Това му напомни, че има бутилка уиски, която може да се окаже много полезна. Влезе в дневната и запали лампата. Докато пъкнаше почти пълната бутилка в сака, след като набързо бе отпил една глътка, от улицата се чуха гласове.

Бързо дръпна ципа на сака, приближи се до прозореца и надникна през цепнатините в щорите. Това, което видя, го стресна до такава степен, че замръзна на мястото си.

На слабата светлина на уличната лампа, застанали един до друг с поглед към къщата, стояха момичето и един полицаи.

Момичето сочеше към дневната и Джафи се сети, че те сигурно виждат светлината през щорите. Момичето говореше възбудено, разсичаше въздуха с лявата си ръка, а с дясната продължаваше да сочи.

Полицаят стоеше отпуснато до нея с палци, пъхнати под колана, и гледаше ту към нея, ту към къщата.

Джафи ги наблюдаваше и сърцето му лудо биеше.

Момичето продължи да говори няколко минути, но като гледаше полицаия, Джафи разбра, че не е постигнала особен успех. Това не бе много за чудене, помисли си Джафи и малко се поотпусна. Тя караше този дребосък да влезе в къща, собственост на американски гражданин и полицаят си мислеше, че това може да доведе до международни усложнения, които в крайна сметка да се стоварят на неговата глава.

Изведнъж полицаят се обърна към момичето и ожесточено й заговори. Джафи чу как той нарежда нещо ядосано и на висок глас, но нямаше и представа какво казва.

Думите му обаче имаха страхотно въздействие върху момичето. Тя страхливо се отдръпна от полицаия и по жестовете й Джафи разбра, че се опитва да се извини. Полицаят продължи да й се кара, докато накрая й махна яростно да си върви.

Тя хвърли още един поглед към къщата, след това се обърна и неохотно тръгна надолу по улицата, докато полицаят гледаше ядосано подире й.

Джафи с облекчение си пое дъх. Той видя как полицаят извади някакъв тефтер и започна да пише нещо. След като довърши бележките си, той остана на бордюра, загледан в къщата.

Джафи се зачуди какво ли прави Нан. Той се бе забавил повече от двайсет минути. Надяваше се, че не се е паникьосала и не се е показала от колата. Колко ли още щеше да зяпа тази проклета маймуна? Ами ако минеше по улицата, видеше крайслера и надникнеше в колата? Той така щеше да изплаши Нан, че тя сигурно щеше да изпадне в истерия и той щеше да се досети, че нещо не е на ред.

Джафи тъкмо се чудеше дали да не се измъкне през задния вход, да се покатери по оградата и да стигне до Нан през градината на

съседите, когато полицаят явно загуби интерес към къщата и тръгна след момичето в посока, обратна на крайслера.

Джафи грабна сака, изгаси лампата и излезе в тъмната градина. Заклучи вратата, след това внимателно отиде до портата към улицата и се огледа. Едва различи светлата фигура на полицая, който се отдалечаваше. Отвори портата и тихо изтича към крайслера.

Нан стоеше напрегната до крайслера и гледаше към него. Махна ѝ да се върне в колата, но тя го изчака да се приближи.

— Всичко е наред — каза той и хвърли сака на задната седалка. — Извинявай, че толкова се забавих. Хайде, качвай се. Трябва да тръгваме.

— Помислих, че ти се е случило нещо ужасно — каза тя с треперещ глас, докато той я избута в колата. — О, Стийв! Толкова ме е страх! Защо не се съ согласиш да идеш в полицията? Сигурна съм...

— Не започвай пак! — каза той и запали колата. — Зная какво правя. Трябва да се измъкна от Виетнам! — Потегли бързо по улицата и се насочи извън града. — Мислиш ли, че мога да имам доверие на Блеки Ли и да разчитам да ми помогне? Ти го познаваш по-добре от мен. Дали е възможно да ме предаде на полицията?

Тя започна да кърши ръце.

— Не зная. Нищо не зная за него!

Раздразнен, той си помисли: и от къде на къде ще знае нещо, което би могло да ми е от полза? Та тя е просто една красива, безмозъчна кукла! Дявол го взел! Със същия успех мога да поискам съвет от някое дете!

Веднага си даде сметка колко е несправедлив. Та нали точно тя го водеше да се скрие и нали щеше да върне колата на Уейд? Ако не беше тя, положението му щеше да бъде направо ужасно.

Той постави ръка върху нейната и леко я потупа.

— Опусни се, детенце. Всичко ще бъде наред. След месец-два, когато ще сме в Хонконг, ще си спомняме за това и ще се смеем.

— О, не! Никога няма да се смеем за това. Никога!

Той вдигна рамене. Може би е права, помисли си той, но никак не му се искаше тя да звучи така, сякаш бе дошъл краят на света.

— Има едно нещо, с което трябва много да внимаваш, Нан. Когато се разчуе, Блеки сигурно ще си спомни, че ти си прекарала тази вечер с мен. Вероятно ще те разпита. Дори е възможно да те разпитат в

полицията. Ще кажеш, че съм те завел до реката и сме си поговорили два-три часа. Нали знаеш онова място, дето ходим понякога, с потъналата лодка? Ще кажеш, че сме ходили там. Аз съм те отвел у вас около единайсет и съм те оставил. Ще го запомниш, нали? Това е една история, която те не биха могли да проверят.

Тя кимна. Въртеше смачканата си кърпичка между пръстите си и като я погледна, Джафи си помисли: никак не я бива в лъжите. Никой няма да ѝ повярва.

— За бога, Нан, не се оставяй да те хванат в капан и да им кажеш къде се крия! — каза той остро.

— На никого няма да кажа! Никога! — тя бе застинала, но говореше разгорещено. — Никой не може да ме накара да кажа!

— И още нещо — на никого не трябва да казваш за диамантите, дори и на дядо си. Ясно ли е?

— Да.

— Сигурна ли си, че дядо ти ще ми помогне?

— Той е много мъдър и мил и никога няма да направи нещо, от което мога да страдам — каза тя гордо. — Като му кажа, че се обичаме, той ще ти помогне.

Джафи си помисли раздражено: щом е толкова мъдър, той сигурно ще се сети, че си ми любовница, ще ме намрази от дъното на душата си и ще изтича в полицията.

Сякаш прочела мислите му, тя каза тихо:

— Обаче ще е нужно да му обясним, че скоро ще се оженим. Като стигнем в Хонконг ще бъде най-добре да се оженим, не мислиш ли, Стийв?

Джафи усети как нещо го пробужда. Той не си бе мислил за женитба след първия си несполучлив опит. Беше напълно доволен Нан да му бъде просто любовница и изобщо не му бе минавало през ум да се жени за нея. Веднъж да продаде диамантите, щеше да е богат и да се върне в Америка. Една платена танцорка, вьетнамка, би била сериозно препятствие в Америка, особено пък, ако му беше съпруга, но имаше време да се мисли за това. Дявол да го вземе! Още не беше стигнал в Хонконг. Още не беше продал диамантите! Но си даде сметка, че за плановете му можеше да се окаже фатално, ако не каже на дядо ѝ, че имат намерение да се оженият, така че каза весело:

— Да, Нан. Ти му го кажи. А аз ще искам да му обясня лично какви неприятности имам. Ти просто му кажи, че трябва да се скрия. Аз ще обясня защо. Разбираш ли?

— Да. — Тя се притисна до него и отпусна глава на рамото му. — Сега вече не ме е страх толкова. Може пък в крайна сметка всичко да се оправи.

Тя притихна, сякаш потънала в унес, докато Джафи, малко гузен, продължи да кара по виещия се път, през оризовите полета и разпръснатите селски къщи. Всичко това ту се появяваше, ту изчезваше в светлината на фаровете на крайслера. От време на време се чуваше ревът на бивол, затънал в някое мочурище.

Четири дни, преди Джафи да попадне на диамантите, трима селяни, облечени в черни работни дрехи и с мръсни кърпи на главите, за да ги пазят от слънцето, клечаха в полукръг около едно дребно кафеникаво човече, облечено в къси панталони и риза цвят каки, което бе седнало на един пън и им говореше убедително.

Този мъж се бе промъкнал от гората и бе дошъл на това затулено място, където бяха скътани на завет младите оризови стръкове. Тримата селяни, които работеха в този момент, бяха отишли при него със смесица от страх и въодушевление. Те вече го бяха виждали няколко пъти. Той бе водач на една партизанска група виетнамски комунисти, чиято задача бе да всяват тревога и объркване сред селяните. Когато се появеше, тримата селяни, поддръжници на Хо Ши Мин и надъхрани с омраза срещу виетнамския режим, знаеха, че има задача за тях.

Дребният кафеникав мъж им каза, че е взето решение да се организира демонстрация на сила колкото е възможно по-близо до виетнамската столица. Не трябва да се поемат ненужни рискове и по възможност да не се жертват излишни хора. Това бе демонстрация, не операция, но трябваше да разтърсят властите от Сайгон, а това щеше да стане само ако демонстрацията се извърши в застрашителна близост до столицата. Фермата на тримата селяни бе разположена сред оризовите полета на по-малко от километър от магистралата Сайгон — Биен Хоа. Дребният кафеникав човечец им напомни, че те са разположени на много удобно място за атака срещу полицейския пост на кръстовището Биен Хоа — Тудомо.

Този пост трябваше да бъде разрушен, а заедно с него да бъдат убити и тримата полицаи от охраната му. Демонстрацията трябваше да се състои в неделя вечер в дванайсет без петнайсет. Денят и часът бяха избрани така, че да не пострадат случайни пътници.

Той им обясни, че те тримата трябва да решат как точно да действат. Цялата демонстрация бе съвсем проста, но трябваше да се извърши точно в определеното време.

Той изчезна в гората, след като изяде с тях паница ориз и им остави шест ръчни гранати.

Така се случи, че Джафи наближи полицейския пост няколко минути преди атаката.

Тримата селяни, залегнали в една канавка на петдесетина метра от полицейския пост, видяха приближаващите се фарове и се спогледаха с неразбиращи очи — не знаеха какво да правят. Бяха лежали в мократа канавка повече от половин час и това бе първата кола, която бяха забелязали на пътя.

Тримата полицаи, които играеха на нещо като морски шах с кибритени клечки, също видяха приближаващата се кола и веднага скочиха. Единият бързо събра клечките, а в това време останалите грабнаха пушките си.

Старшият изскочи на пътя и започна да святка с електрическо фенерче с червена лампа.

Като видя на стотина метра пред себе си червената лампа да присвятква, Джафи намали и започна да ругае наум. Не бе очаквал, че ще го спрат. Беше се надявал, че ще успее да мине през полицейския пост, ползвайки имунитета на дипломатическия регистрационен номер. Но сега по всичко личеше, че ще се наложи да спре.

Ако полицаите видяха, че при него има виетнамка, щяха да започнат да му задават въпроси, и за да избегне усложненията, той каза на Нан да клекне на пода.

Пресегна се към задната седалка, издърпа сака и я скри с него. Беше нервен и без да мисли за последиците, извади пистолета от сака и го пхна под бедрото си откъм вратата.

Колата почти не се движеше. Мощните фарове осветиха полицаия, който бе насочил пушката си към колата.

В момента, в който Джафи спря, светещите стрелки на евтиния часовник, в който се бе вторачил един от скритите селяни, показаха точно дванайсет и петнайсет.

Другите двама полицаи излязоха от поста и се разделиха — единият застана отпред на колата, другият отзад. И двамата насочиха пушките си към Джафи, който усети, че по лицето му се стича пот, а сърцето му бие с всичка сила.

Точно, когато полицаят с фенерчето тръгна към Джафи, един от селяните сви безразлично рамене, издърпа иглата на гранатата, която

държеше и я хвърли през отворените прозорци на полицейския пост.

Бяха му казали атаката да стане точно в дванайсет и петнайсет и сега никой не можеше да го обвини, че не е изпълнил заповедта.

Гранатата падна върху масата, където бяха играли тримата войници и експлодира. Тя избухна, проблесна ослепително и с такъв трясък, че много селяни от околните ферми се разбудиха.

Парче от гранатата се вряза във врата на полицая с фенерчето, разкъсвайки сънната му артерия. От силата на експлозията единият от полицаите залитна назад, към разрушената стена на поста. Тя пръсна предното стъкло на крайслера и зашемети Джафи.

Третият полицай, застанал до задницата на колата, въпреки че бе разтърсен от експлозията, успя да залегне и се опита да изпълзи под колата.

Единият от селяните като видя това, търкулна своята граната по пътя, право към лицето на полицая. Гранатата избухна, откъсна главата на полицая, а шрапнелът нахъса гумите на крайслера на парчета.

Третата граната бе подхвърлена в полицейския пост, уби третия полицай, който се бе втурнал към него, за да се скрие и с това паянтовата постройка бе изравнена със земята.

Зашеметен и кървящ от удара на един камък, който го бе улучил в челото, Джафи се отпусна на мястото си, твърде замаян, за да осъзнае какво става. Тримата селяни се бяха надигнали внимателно от скривалището си, за да огледат мястото с доволство и известна тревога. Бяха доволни, че гранатите бяха свършили работата си толкова добре, но едновременно с това изглежда европейецът, който караше тази голяма американска кола, също бе пострадал, а това щеше да е лошо за тях, когато дребният, кафеникав човечец научеше за станалото.

Като махна на другите двама да останат по местата си, селянинът с часовника, който бе водач на групата, тръгна предпазливо напред.

Джафи видя тъмната сянка да се приближава към него. Съвсем тихо измъкна пистолета изпод бедрото си и когато селянинът се приближи на два метра от него, Джафи вдигна пистолета и стреля.

Четирийсет и пет калибровият куршум удари селянина в лицето и той отскочи назад като прострелян заек. Падна в светлината на фаровете, така че другите двама видяха с ужас мозък, кости и кръв — това бе всичко, което бе останало от лицето и от главата му.

Джафи нямаше представа дали в тъмнината има още нападатели, така че остана свит в колата, като леко надничаше над вратата.

Единият от селяните извади иглата на една граната и се приготви да я хвърли, когато неговият спътник го сграбчи за ръката.

За тяхно нещастие, този, който бе сграбчил другия за ръката, бе роб на заповедите. На него му бе казано да убие тримата полицаи, но без да нарани никой друг. Инстинктивната му реакция бе да спре другия да не хвърли гранатата. При това нервно дръпване на ръката на другия, гранатата падна в канавката, експлодира и уби двамата мъже.

Над крайслера полетя шрапнел и Джафи сви главата си. Чу до себе си тихо стенание и бързо насочи пистолета си натам, забравил, че Нан е до него и вероятно стенеше тя.

— Мълчи! — просъска ѝ той. — Може да има и други!

Той изчака пет безкрайни минути, и тъй като нито видя, нито чу нещо подозрително, внимателно отвори вратата и се измъкна на земята. Ослуша се още няколко секунди и след като реши, че опасността е отминала, той се изправи, за да огледа мястото.

Вдигна фенерчето, което продължаваше да свети, търкулнато до тялото на мъртвия полицай, след това продължи по пътя, докато стигна до двамата убити селяни. Провери дали наистина са мъртви и се върна.

— Всичко е наред — каза той разтреперан. — Можеш да излезеш. — Отвори вратата на колата и помогна на Нан да излезе на пътя. Трябваше да я крепи. Тя се бе отпуснала в ръцете му и се тресеше от ужас. — Добре, добре — каза той нетърпеливо. — Всичко е наред. Хайде, овладей се, трябва да се махаме оттук.

Но тя не можеше да се държи на краката си и когато я пусна, се свлече на пътя.

Джафи я остави и се върна при крайслера, за да прецени до каква степен е пострадал. Като видя състоянието на гумите, реши, че колата трябва да се отпише и изруга.

Намираше се на седемнайсет километра от Тудомо и сега бе без транспорт. Въпреки че кръвта бе спряла да тече от главата му, усещаше силна болка. Беше разтърсен и зашеметен от силата на избухналите гранати. При мисълта, че трябва да измине пеш такова голямо разстояние, направо му прилоша.

Но знаеше, че трябва веднага да избягат. Всеки момент някой можеше да дойде на оглед. Гърмът на експлодиралите гранати сигурно

се бе чул далече в тихата нощ.

Той се върна на мястото, където Нан бе седнала на пътя и хлипаше, хванала главата си с две ръце. Клекна до нея.

— Колата е извън строя — каза той. — Ще трябва да вървим. Хайде, Нан, стегни се. Трябва да вървим. Всеки момент може да дойде някой. Той пхна ръце под мишниците ѝ и я изправи. Тя се подпря на него, като продължаваше да трепери.

— Ще ни трябва поне три часа, за да стигнем до дядо ти — продължи той.

— На поста трябва да има велосипеди — каза тя с треперещ глас. Той я зяпна и се зачуди защо не се бе сетил сам.

— Така ли мислиш? Ще ида да проверя.

Той забърза към разрушения пост. Три велосипеда лежаха във високата трева. Избута два от тях на пътя.

— Това бе страхотно хрумване. Те ще ни спестят биене на път пеш. Искаш ли ти да караш или да те кача на рамката?

С несигурна стъпка тя се приближи до него и хвана едното колело.

— Добре съм!

Усети, че го изпълва любов към нея. Помисли си: Дявол да го вземе! Тя не се предава лесно! Извадих голям късмет, че е с мен!

— Ами да тръгваме тогава — каза той и като извади сака си от колата, праметна крак през колелото.

Проследи я с поглед как се качва на колелото, очакваше да падне, но въпреки че първите няколко метра лъкатушеше несигурно, след това успя да овладее велосипеда и продължи доста уверено.

Той я настигна и заедно продължиха да въртят педалите по пътя към Тудомо.

— Ако видим да се задава някоя кола, ще слезем и ще се скрием в канавката — каза ѝ той.

Тя нищо не отговори. По напрегнатото ѝ лице личеше, че всичко, с което би се справила, е да кара колелото.

Докато караха, той се концентрира върху своите проблеми.

Помисли си: лошо започнах. Когато Сам види, че му я няма колата, веднага ще иде вкъщи. Каза, че я иска преди седем сутринта. Като види, че ме няма в този час, ще реши, че е станала катастрофа.

Ще иде в полицията и ще им каже, че съм взел колата му назаем, за да ида до летището, но дали ще им каже, че с мен е имало момиче?

Той хвърли поглед на Нан, която въртеше педалите, а разпраната ѝ туника се вееше след нея.

Има възможност полицията да открие колата, преди Сам да разбере, че нея я няма. Веднага ще се свържат с посолството. Дяволска работа! Оттам ще тръгне зло. Ще се опитат да намерят Сам. Ще решат, че той е карал колата. Когато той се появи, вероятно ще трябва да обясни в полицията, че е прекарал нощта с онази китайка. Той ще е във възторг! Как ще ме проклина само!

След това, с леко съжаление си помисли, че сега нямаше значение какво ще си помисли Сам за него. Ако има късмет, най-вероятно повече нямаше да види Сам в живота си.

След това му мина още една важна мисъл.

Когато се разбере, че той е бил в колата и колата се намери, ще решат, че е бил отвлечен от виетнамските патриоти. Това е съвсем близко до ума.

Спомни си двама американски туристи, които бяха потеглили с кола за Ангор преди няколко месеца и оттогава никой нищо не бе чул за тях. Бяха намерили колата им, но от тях нямаше и следа. Властите бяха казали, че те са отвлечени от бандитите и бяха изразили пред посолството съжаление, че не са в състояние да направят нищо.

Изведнъж Джафи усети, че му става доста по-весело. Това би означавало, че няма да го търсят кой знае колко старателно. Щом виетнамската полиция решише веднъж, че той е в ръцете на бандитите, нямаше да си дадат много зор да го търсят. Ще се направят, че действат колкото за лице пред американското посолство, но това нямаше да трае дълго.

За първи път, откакто бе намерил диамантите, той усети, че му е леко на сърцето.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1

Ан Фай Уа се събуди стреснато и бързо седна в леглото. Звънецът на входната врата звънеше високо и настойчиво.

Опипом намери копчето на нощната лампа, запали я и погледна портативния часовник под нея. Беше пет без двајсет.

Бадемовите ѝ очи се разшириха тревожно и тя разбуди Сам Уейд от дебелашкия му сън, като заби дълбоко пръста си в месестата му ръка.

Сам сънливо изруга, после повдигна глава и запремигва към нея.

— Какво има? Какво по дяволите...?

Тогава и той чу продължителното звънене и седна, изведнъж разсънен и тревожен.

— Какво е това?

— Някой звъни на входната врата — каза Ан Фай Уа.

— Аз нямам нищо общо с тази работа — каза Уейд, но настойчивото, продължително звънене го разтревожи. Дали пък това момиче немаше любовник или съпруг? Дали това не беше някакъв капан? Започна да се проклина, че бе останал да прекара нощта с нея. И без това цялата работа се бе оказала пълна нула: тя бе страстна, колкото чувал с ориз. — Колко е часът?

Ан Фай Уа му каза, измъквайки се от леглото. Гола, тя изглеждаше измамно красива, но Уейд бе твърде разтревожен, за да я погледне дори.

— Ще се разбуди целият блок — каза тя, като се заметна с копринена роба. — Моля те, ела с мен.

— Дяволите да го вземат — каза Уейд. — Стой си тук!

Но тя вече бе прекосила стаята и след миг колебание изчезна в дневната.

Ругаейки, Уейд се измъкна от леглото и си обу панталоните. Огледа се диво за нещо, което би могъл да използва като оръжие, но не намери нищо, което би могло да свърши такава работа. Тъкмо си навличаше ризата, когато звънецът внезапно престана да звъни.

Като си напъха ризата в панталоните, той се промъкна на пръсти до вратата и се ослуша.

Чуваше се мъжки глас, след това Ан Фай Уа каза нещо и последва дълга пауза.

Боже господи! — помисли си той, тя е пустила този идиот да влезе!

Тъкмо си нахлузваше обувките, когато вратата на спалнята се отвори и влезе Ан Фай Уа. Лицето ѝ бе замръзнало в толкова яростно изражение, че Уейд потръпна.

— Какво има? — попита той пресипнало и се дръпна встрани от нея.

— Полиция! — просъска тя и за момент му се стори, че ще му издере очите. — Тебе търсят!

— Полиция? — заекна той, стана му горещо, след това студено. — Мене?

С гневен жест тя му посочи вратата.

— Махай се оттук!

Полиция! — помисли си той. Не могат да ме приберат задето съм спал с китайка, нали така? Чавка ли ми изпи акъла, че дойдох тук? Такава смрад ще се надигне!

Той мина край нея и влезе в дневната, а тя затръшна вратата зад него. Бе очаквал да намери стаята, пълна с полицаи в бели униформи и затова самотното дребно човече, което пристъпваше извинително от крак на крак в средата на килима му се стори направо смешно и жалко.

Човечето бе съвсем ниско и слабо, облечено в протрити дрехи. Кафеникавото му лице бе с типично вьетнамски черти. Прическата му беше лоша имитация на моряшко подстригване. Обувките му бяха прашни, бялата му риза — мръсна, а винената му вратовръзка бе разнищана от непрестанно завързване и отвързване на възела.

Уейд го загледа упорито, докато той прокарваше пръсти през рошавата си коса. Сигурно си даваше сметка, че изглежда направо ужасно. Изобщо рядко изглеждаше добре, освен когато си вземеше душ и се избръснеше.

— Господин Уейд? — попита вежливо човечето.

— Да — каза Уейд. — Кой сте вие? Какво искате?

— Аз съм инспектор Нгок-Лин от Службата за сигурност. Моля да ме извините за това посещение, но въпросът е много спешен.

Службата за сигурност! — помисли си Уейд. Това го стресна. Трябва да е нещо сериозно. За да скрие тревогата си, той се приближи до малката масичка и си взе една от цигарите на Ан Фай Уа.

— А вие откъде знаете, че съм тук? — попита той.

Инспекторът извинително махна с ръка.

— Един от моите хора снощи ви е видял с тази китайка. След като не ви открих у вас, дойдох тук.

Проклети жълти шпиони! — помисли си Уейд. — Човек не може да се изсекне, без те да го разберат.

— Е, какво искате? — попита той и яростно погледна към инспектора.

— Колата ви е била открадната.

Уейд усети как кръвта му нахлува в главата. Толкова се ядоса, че бе готов да сграбчи дребосъка за гърлото и да го изхвърли през прозореца.

— Да не искате да кажете, че сте дошли тук да ме разбудите и да ми кажете това? — ревна той. — Дяволите да ви вземат! Ще напиша рапорт срещу вас за тази работа! Аз ще... Аз ще...

— Колата е намерена разбита на пътя за Бен Хоа — каза тихо инспекторът.

— Моята кола? — Уейд го зяпна тъпо. Цялата му ярост изчезна така, както въздухът излиза със свистене от пробит балон. — Разбита?

— Така е — каза инспекторът, плоските му черни очи не се откъсваха от лицето на Уейд.

Проклетникът Джафи! — помисли си Уейд. — Да ми удари колата! Трябва съвсем да съм изкукуригал, дето му дадох колата си!

— Не сте се ориентирали правилно — каза той ядосано. — Дадох колата си на един мой приятел. Къде се намира колата? Ще я прибера днес по някое време. — Изведнъж през главата му мина мисъл, от която изтръпна. — Да не би някой да е ранен?

— В колата не е имало никой — каза инспекторът. — Била е изоставена.

Исусе Христе! — помисли си Уейд и го обхвана нова вълна на ярост. Кучият му син ми блъсва колата, а след това изчезва. Дори не ми се обажда по телефона да ме предупреди!

— В този момент не мога да направя нищо — каза той. — Не и по това време на денонощието. Не очаквате това от мен, нали?

— И на кого сте дали колата си, господин Уейд?

Уейд го изгледа намръщено.

— Това изобщо не ви влиза в работата. Мога да давам колата си на когото си пожелаая.

— Случило се е сериозно произшествие, за което никой не е докладвал. Това е сериозно провинение, господин Уейд.

Факт, помисли си Уейд. Всички членове на дипломатическия корпус бяха предупредени, че всяко нарушение на правилата за движение, ако не бъде докладвано, ще се смята за сериозно провинение. Той злобно си помисли: пада му се на този гадняр, разбива ми колата, а след това изчезва! Направо ще го сдъвчат!

— Дадох я на Стийв Джафи — и той каза адреса на Джафи.

— Благодаря ви, господин Уейд — отвърна инспекторът и записа адреса в бележника си. — Много съжалявам, че трябваше да ви обезпокоя. Може би по-късно пак ще се наложи да ви се обадя. Мога ли да ви потърся в посолството?

— О, разбира се — изръмжа Уейд, — но не преди десет и половина и не се опитвайте да ме въвлечете в това! Просто дадох колата си на един приятел. И ако Джафи е бил такъв балама, че да направи катастрофа, вие не можете да обвините мен.

— Мога ли да ви попитам защо сте му дали колата си, господин Уейд?

— Защото неговата собствена се повредила, а той трябваше да иде до летището.

Черните очи, които се бяха впили напрегнато в него, леко просветнаха.

— Летището? Сигурен ли сте, господин Уейд?

— Така каза.

— Катастрофата е станала на пътя за Бен Хоа. Както знаете, това е точно в обратна посока. Уейд нервно се раздвижи.

— Предавам ви това, което той ми каза!

— Имаше ли някой с него?

Уейд бе напълно убеден, че съвсем не бе работа на Сайгонската полиция дали Джафи е бил с момиче или не. Той се зарече да не им дава никаква информация, която няма пряко отношение към произшествието.

— Откъде да зная, може колата да е била пълна с китайци.

Черните очички пак проблеснаха.

— Имало ли е наистина китайци с него, господин Уейд?

— Изобщо не зная имало ли е, нямало ли е, и пет пари не давам.

— Значи е имало някой с него?

— Казах ви, че не зная! Писна ми от тази работа! Искам да си легна!

Инспекторът се поклони.

— Разбирам. Много съжалявам, че ви обезпокоих. Ще се видим по-късно през деня. Благодаря ви за съдействието — и той се обърна и излезе от стаята.

Като чу да се хлопва външната врата, Уейд облекчено въздъхна. Тръгна към спалнята. Ан Фай Уа стоеше на вратата и яростно го гледаше.

— Влачиш полиция в къщата ми! — каза тя злобно. — Повече кракът ти да не е стъпил тук! Изчезвай!

— Да не мислиш, че много ми се иска кракът ми да стъпва тук? — изръмжа Уейд. — Ти какво си въобразяваш, жълта измамнице!

Тя започна да му крещи обидни думи, ту на китайски, ту на френски, но Уейд бе твърде уморен и ядосан, за да ѝ обърне някакво внимание. Той мина край нея, влезе в спалнята, взе си сакото и докато тя продължаваше да крещи, напусна апартамента.

Когато излезе на улицата, разбра, че ще му се наложи да се прибере пеш. Когато накрая стигна до дома си, откри, че Ан Фай Уа бе откраднала всички пари от портфейла му.

Определено нощта се бе оказала ужасна.

Една полицейска кола спря пред къщата на Джафи и от нея излезе инспектор Нгок-Лин. Той даде знак на униформения шофьор да го изчака и след това тръгна по алеята към входната врата.

Не очакваше, че ще намери Джафи въщи. Вече си бе съставил мнение какво се е случило с шофьора на катастрофирания крайслер, но трябваше да се убеди.

Разрушенията на полицейския пост бяха открити петнайсет минути след като Джафи и Нан бяха отпътували с велосипедите.

Чувайки далечните експлозии, двама полицаи, патрулиращи по пътя, се бяха насочили към поста. За щастие, те открили, че телефонът работи и след по-малко от двайсет минути няколко души от Службата за сигурност, между които инспектор Нгок-Лин, бяха пристигнали на мястото.

Като се изключи разбитият крайслер, всичко останало приличаше на атака на вьетнамските партизани, въпреки че бе съвсем нетипично, бандитите да изоставят своите мъртви при подобна атака.

Присъствието на крайслера обърка инспектора, но сега той разбра, че Джафи е или мъртъв, или отвлечен.

Натисна звънеца и не се учуди, че никой не отговаря. Тъкмо се оглеждаше, когато видя, че Донг Хам се приближава откъм готварницата.

С внимание и интерес изслуша напрегнатия разказ на стареца.

Тази история силно заинтригува инспектора, но той нищо не можа да разбере от нея.

— А господин Джафи? — попита той. — Излезе ли?

— Излезе в шест, като си взе колата — каза Донг Хам. Сбръчканото му лице се бе свило от тревога.

Инспекторът започна да прехвърля в съзнанието си всичко, което беше чул, но пак не можа да разбере какво точно е станало.

— Имаш ли ключ от къщата? — попита той накрая.

Донг Хам му подаде един ключ.

— И не си влизал вътре?

— Не. Аз съм готвач. Нямам работа в къщата.

Инспекторът подържа ключа върху дланта си, докато се чудеше какво да прави. Влизането в имот, нает от американски гражданин, можеше да предизвика дипломатически скандал, но след всичко, което бе чул, той реши, че има основание да провери дали прислужникът е вътре или не.

Каза на Донг Хам да остане на мястото си, след това заобиколи до задната врата, отключи я и влезе в кухнята.

Видя стълбата, подпряна до стената. След това влезе в дневната и се огледа. Всичко изглежда си бе на мястото, с изключение на счупената чаша и мокрото петно на пода, което вероятно бе от уиски.

Отиде в коридора, отвори предната врата и махна на Донг Хам, който неохотно се качи по стълбите.

— Влизал ли си друг път в къщата? — попита инспекторът.

Донг Хам каза, че е влизал два пъти, за да помогне на Хаум да премести някакви мебели.

— Влез и ми кажи дали виждаш нещо необичайно в стаята.

Донг Хам влезе в дневната и се огледа. Веднага посочи картината на стената. Каза, че не я е виждал преди.

Инспекторът разгледа картината, която не му хареса особено. Това обясняваше защо Хаум бе донесъл стълбата и чука. След като разреши този дребен проблем, инспекторът освободи съзнанието си от него и продължи да разглежда къщата. Отвори шкафовете в кухнята и в дневната и като не намери нищо интересно, качи се на втория етаж, оставяйки Донг Хам в антрето.

Един бърз поглед в банята му показва, че всичко е наред и той тръгна по коридора към спалнята на Джафи. Вратата беше заключена. Това е необичайно, помисли си той, да се заключи вратата на спалнята и да се извади ключът. Почука на вратата и се ослуша, но нищо не чу. След това се приближи до парапета и погледна в антрето долу, за да се убеди, че Донг Хам все още е там, извади от джоба си шперц и отключи вратата.

Влезе в стаята. Контрастът между душния коридор и хладната спалня го накара леко да потрепери. Погледна огромния гардероб и напрегнатите му черни очички просветнаха. Опитва вратата и разбра, че е заключена. Отвори я с шперца.

Донг Хам, който стоеше в антрето на долния етаж, чуваше как инспекторът се движи горе. Старецът гледаше тревожно. Той бе съвсем сигурен, че с Хаум, когото искрено харесваше, се е случило нещо много, много лошо.

Мина поне половин час, преди инспектор Нгюк-Лин да слезе по стълбите. Донг Хам го наблюдаваше как се спуска надолу, но не можа да прочете нищо на кафявото, безизразно лице.

— Пак ще дойда — каза инспекторът. — Междувременно никой да не влиза в къщата, включително и ти. Ясно ли е?

Донг Хам кимна. Той бе твърде изплашен, за да зададе въпроса, който го измъчваше.

Инспекторът му кимна да излезе от къщата, последва го и заключи задната врата. Повика униформения шофьор, който бързо излезе от колата и се приближи.

— Ти ще останеш тук и ще наблюдаваш никой да не влиза — каза инспекторът. — Гледай никой да не те види, освен, ако не е нужно да ги спреш да не влязат. Може би ще се забавя два-три часа, но ще дойда.

Шофьорът гледаше подозрително към Донг Хам, който премигна нервно, а инспекторът се качи в колата и бързо отпътува.

3

Полковник Он-дин-Кук, шеф на Службата за сигурност, седеше на стол с висока облегалка, украсен с дърворезба, и дишаше леко през широките си ноздри.

Той бе едър мъж, с плешива кръгла глава, тесни, жестоки очи и големи, сплескани, островърхи уши. Наполовина китаец, наполовина виетнамец, той бе събрал най-лошите черти на двете националности, както по отношение на характер, така и по отношение на външен вид.

От шест години ръководеше Службата за сигурност с желязна ръка, но имаше няколко души, влиятелни политици, които бяха решили да се освободят от него и той бе съвсем наясно.

Те твърдяха, че той отдавна е изпълнил задачите, за които е бил назначен. Беше полезен още преди да се установи режимът, но методите му бяха така противно нецивилизовани и манталитетът му бе толкова брутален, че можеше да постави режима в доста неблагоприятна светлина по отношение на международните норми. Колкото по-скоро си идеше и на негово място дойдеше по-приемлив човек, толкова по-добре.

Тази кампания да се освободят от него бе започнала да се активизира. Полковник Кук бе човек с екстравагантен вкус и много пороци. Насилствено пенсиониране бе единственото нещо, което можеше да го изплаши. Ако го лишаха от службата му, стабилните доходи, които той си осигуряваше от хилядите селяни и китайците, които имаха причини да се страхуват от полицията, щяха да секнат. Щеше да получава само една пенсия и да му се наложи да живее с нея. Мисълта, че ще трябва да живее с толкова ограничени средства измъчваше съзнанието му.

Този понеделник той бе събуден от тежък опиумен сън от един ужасен прислужник. Инспектор Нгок-Лин го бе принудил да го направи.

Полковник Кук си каза, че ако Нгок-Лин е дошъл по въпрос, който търпи отлагане, то той ще го накара да съжалява до края на дните си.

Той се бе измъкнал от коприненото си легло, беше си сложил черно копринено кимоно със златен дракон, избродиран на гърба и бос се бе промъкнал до кабинета си, където го чакаше инспекторът.

Докато прислужникът не му донесе чаша чай, полковник Кук не обърна никакво внимание на инспектора, който стоеше неподвижен пред огромното бюро с дърворезба.

Светналите цепки на черните очи накрая се обърнаха към лицето на инспектора.

— Какво има? — попита тихо полковникът.

Ако имаше нещо, което инспекторът умееше да прави наистина добре, то бе да докладва сбито. Той имаше дарбата да събере всички важни факти и да ги поднесе ясно, бързо и в необходимия ред.

Полковник Кук го изслуша, без да го прекъсне. От време на време отпиваше от чая си, но ако не се брои движението на ръката му, седеше неподвижно.

Когато инспекторът престана да говори, полковникът продължи да го гледа с невиждащи очи, а съзнанието му препускаше по фактите, които току-що му бяха дадени.

Атаката на партизаните и отвличането на американеца бяха нещо обичайно. Такива неща се бяха случвали и досега и без съмнение щяха да продължават да се случват. Освен да маркира някаква дейност, за да си спаси имиджа, полковникът не можеше да направи нищо.

Но защо този американец бе убил прислужника си?

Това бе въпрос, който изисква най-внимателно разследване. Сигурно американецът е имал сериозни причини, за да направи такова нещо. Преди да съобщят за убийството и преди да осведомят американския посланик, полковник Кук бе твърдо решен да разбере каква е причината.

— Какво знаем за Хаум? — попита той.

— Дойдох направо при вас — каза инспекторът. — Не съм имал време да проверя досието му.

Полковник Кук позвъни на един звънец върху бюрото си. Вратата се отвори почти незабавно и влезе секретарят му Лам-Тан.

Лам-Тан бе дребен човек, който леко накуцваше. Той бе творение на полковника и му бе служил вярно доста години. Говореше се, че не съществува гадна, противна, унижителна работа, която той не би свършил за полковника. Всички от полицията го мразеха и се

страхуваха от него. Хората казваха, че той намирал опиум за полковника, млади момичета, които били жертвани, за да се задоволят низките му страсти и именно той организираше системата за измъкване на откупи, от която идвало богатството на полковника.

Този дребен човечец докуцука до бюрото и чинно зачака.

— Необходима ми е цялата информация за Стийв Джафи, американец, който работи за Американската корпорация за морски превози и застраховки; за неговия прислужник Хаум; неговия готвач Донг Хам; приятелката на Хаум Май-Ланг-То — каза полковникът, след това се обърна към инспектора и добави: — Почакайте тук.

Излезе от стаята, следван от Лам-Тан, който не обърна никакво внимание на инспектора.

Когато вратата се затвори, инспекторът остана неподвижен, давайки си ясна сметка, че някой от шпионите на полковника може тайно да го наблюдава в този момент.

Постоя така двайсетина минути, докато полковник Кук се върна. Беше си взел душ, беше избръснат, облечен в безупречен костюм.

Според богато украсения часовник на бюрото беше шест часа и пет минути.

— Ще идем в къщата на американеца — каза Кук.

В този момент влезе Лам-Тан.

— Ще дойдеш с мен — каза Кук.

Тримата излязоха и се качиха в колата на инспектора. Кук и Лам-Тан седнаха отзад, а инспекторът седна на мястото на шофьора.

В този ранен час само търговците на пазара се придвижваха по тротоара. Никой не обърна внимание на черното Пежо, което се носеше по пустите улици.

Кук попита:

— Какво знаем за Хаум?

— Бил е добър гражданин — каза Лам-Тан. — Ходел е на курсове по политическа просвета. Подкрепял е режима. Не е имал дългове. Срещу него няма нищо.

— Имал ли е хомосексуални наклонности?

— Съвсем определено — не. Нямаме абсолютно нищо срещу него.

Полковник Кук се смръщи. Първата мисъл, която му бе минала през главата, бе, че Хаум и този американец са имали

противоестествена връзка, Хаум се е опитал да го изнудва и американецът го е убил в изблик на ярост. Явно нещата не стояха толкова просто.

— Готвачът?

— Много е стар и през последните двадесет години не се е занимавал с политика. В един период е бил готвач на френския посланик, по времето на френския режим. Заподозрян е в профренски уклон, но срещу него няма нищо друго.

Полковник Кук попипа дебелия си, плосък нос и погледна косо Лам-Тан, който се бе загледал в тила на инспектор Нгок-Лин.

— А момичето?

— Политически нищо. Обаче има слух, че баща ѝ, имал кръвосмесителна връзка с нея. Това вероятно е истина. Баща ѝ е истински дегенерат.

Полковник Кук пак попипа носа си.

— Значи бихме могли да имаме задоволително извинение да се освободим от тях двамата?

— Да, можем да се освободим от тях — каза Лам-Тан.

Инспекторът, който слушаше този разговор, се раздвижи нервно. Имаше моменти, когато съжаляваше, че работи в Службата за сигурност.

— Сега ми кажи за американеца — каза полковникът.

— Той не се отклонява особено от обичайния американски шаблон — каза Лам-Тан. Пие много. Тича по жени. Политически необразован. Разведен. Не му стигат парите. Често ходи в клуб „Парадайз“, за да си задоволява сексуалните мераци.

— И нищо друго?

Лам-Тан вдигна рамене.

— Той е американец. Нищо друго.

— Няма хомосексуални наклонности?

— Не.

Полковникът се намръщи. Защо тогава е убил момчето? — запита се той. Каква ли е причината?

Последва мълчание през останалите няколко минути, докато стигнаха до къщата на Джафи.

Дългата улица бе пуста и като хвърли по един поглед наляво и надясно, полковник Кук излезе от колата и забърза нагоре по алеята,

следван по петите от инспектора и от Лам-Тан.

Инспекторът бе доволен, че шофьорът му не се показва. Той поведе групата към задната част на къщата, където шофьорът чакаше, подпрял гръб на вратата на готварницата.

Когато шофьорът видя полковника, той се изпъна и отдаде чест, а очите му щяха да изхвъркнат от страх.

— Идва ли е някой? — попита инспекторът.

— Едно момиче — каза шофьорът, като едва произнасяше думите. Толкова голям бе страхът му от полковника. — Каза се Май-Ланг-То. Искаше от мен да вляза в къщата. Заключих ги заедно със стареца в неговото спално помещение.

— Тя каза ли защо иска да влезеш в къщата?

— Каза, че нещо се е случило с годеника ѝ. Сигурна е, че той се намира вътре.

Инспекторът погледна към полковника в очакване на указания.

— Това е добре — каза полковникът. — Ще говоря с нея, когато съм готов. — След това се обърна към инспектора: — Да влезем.

Инспекторът отключи задната врата и ги поведе към дневната.

Полковникът и Лам-Тан огледаха стаята. Лам-Тан веднага отиде до строшената чаша на пода и я огледа.

Инспекторът каза:

— Сигурно е пиел, когато нещо го е стреснало и чашата се е изплъзнала от ръката му.

Лам-Тан го погледна, а на злобното му лице се изписа подигравка:

— Това е съвсем ясно — каза той. — Много по-полезно ще бъде, ако знаем какво точно го е стреснало и е накарало чашата да се изплъзне.

— Това ли е картината, която американецът и момчето са окачили на стената? — попита полковникът, сочейки към картината. — Слаба е тази картина. Защо ли е искал да я окачи на стената в дневната си?

— Американците са хора с доста лош вкус — каза Лам-Тан. — Вероятно картината му напомня за някое момиче, с което е имал връзка.

— Имал ли е някое определено момиче? — попита полковникът, като се обърна към инспектора.

— Не зная, господине, но ще проуча — отвърна инспекторът.

— Направете го. Може да се окаже важно. — Лам-Тан се движеше из стаята като котка, която е подушила мишка.

— Тук има твърде много гипсов прах — каза той. — Забелязахте ли това, инспекторе? Той се наведе и с пръста си очерта дълга линия върху пода, която показва, че подът е покрит с прах. Изправи се и се загледа в картината. После погледна инспектора. — Моля да ми направите една услуга и да напуснете стаята — каза той, а гласът му изведнъж стана съвсем остър.

Инспекторът замръзна. Погледна към полковника, който му махна да излезе. Той излезе, като внимателно затвори вратата зад себе си.

— Какво има? — попита полковникът и погледна Лам-Тан с блеснали очи.

Лам-Тан притегли един стол към стената, на която висеше картината. Качи се на стола и я откачи.

Двамата дълго гледаха дупката. Лам-Тан подпря картината на стената и пъкна ръка в дупката. Опипва известно време, след това извади ръката си и вдигна рамене.

— Вече няма нищо — каза той и слезе от стола.

Полковникът се приближи до едно кресло и тежко се отпусна в него. Извади от джоба си златна табакера, избра си цигара и я запали със златна запалка.

— Какво ли е имало вътре?

Лам-Тан се усмихна. Мръснишка, кисела усмивка, но все пак усмивка.

— Очаквате чудеса, полковник, но аз мога да направя една догадка.

— Направете тогава.

— Знаете ли кой е живял в тази къща?

— Откъде да зная? — Кук започна да губи търпение. — А вие?

Лам-Тан наклони глава.

— Една китайка. Казвала се е Май Чанг. Била е любовница на генерал Нгуен Ван То.

Полковникът замръзна, след това бавно се надигна от стола.

— Искаш да кажеш, че диамантите са били скрити тук? — той едва шепнеше. Всички мускули на тялото му бяха напрегнати до

крайност.

Лам-Тан му се усмихна.

— Изглежда съвсем вероятно, полковник, не ви ли се струва?

Полковник Кук дълго се вира в секретаря си. След това устните му се разтегнаха във вълча усмивка.

— Значи затова е убил момчето — каза той почти на себе си. — Естествено. И аз бих го убил.

Последва пауза, след което Лам-Тан каза съвсем делово:

— Това, което трябва да разберем, е дали американецът наистина е отвлечен или се крие някъде... с диамантите.

— Да — каза полковникът и закима с плешивата си глава. — Съвсем определено трябва да разберем това.

— И ако се крие с диамантите — продължи Лам-Тан, — ще трябва да го намерим и да го убедим да ни ги даде. Казват, че те стрували два милиона щатски долара. Това би било много полезна сумичка — сума, с която човек може съвсем спокойно да се пенсионира. — Той погледна напрегнато полковник Кук, който му отвърна с продължителен поглед. — Някои усти ще трябва да бъдат затворени, естествено — готвачът и момчето. Ще трябва да намерим американеца. Инспекторът ще трябва да го намери, но може да се наложи след като запушим устата на американеца, да запушим устата и на инспектора.

Полковник Кук започна да глади избръснатата си челюст. Огромното му жълто лице се разпука в усмивка.

— Както обикновено, разсъжденията ти са безупречни. Оставям нещата в твои ръце. Погрижи се.

Лам-Тан пак окачи картината на мястото ѝ и върна стола там, където си беше.

Когато полковникът даде знак, той отвори вратата и махна на чакащия инспектор да влезе.

ШЕСТА ГЛАВА

1

Автобусът от Тудомо до Сайгон, който тръгваше в шест часа, се клатеше и подскачаше по шосето към Сайгон. Беше натоварен със селскостопански стоки, натрупани по покрива и стърчащи от прозорците. Селяните, в черни работни дрехи, бяха натъпкани в автобуса като сардини в консерва. Те стискаха продуктите си и се кискаха нервно, когато всяко подскачане на автобуса ги подхвърляше и блъскаше един в друг.

Притисната между една старица, която се бе вкопчила в кошница с нарязана захарна тръстика, и вонящ старец, който държеше шест четки от гъши пера, Нан мъжествено понасяше тръскащото пътуване.

Тя почти не усещаше неудобствата. Съзнанието ѝ и крехкото ѝ тяло бяха замръзнали от ужас, когато си спомняше за събитията от предната нощ.

Пътуването с велосипед до Тудомо се оказа пълен кошмар. Последният безкраен километър Стийв трябваше да я бута, краката и бяха омекнали съвсем и тя вече нямаше сили да върти педалите.

С каква радост само прекрачи прага на дядо си! Колко мило се държа старецът към нея! Той видя колко е ужасена и я прегърна, за да я успокои, като непрекъснато ѝ повтаряше, че няма защо да се плаши толкова.

Докато тя му разказваше за Стийв, той продължи да я прегръща, да я милва по косата, както правеше навремето, когато бе малко момиченце и накрая тя започна да се чувства по-уверена и престана да изпитва ужас.

Тогава влезе Стийв и те с дядо ѝ разговаряха дълго, докато тя си почиваше в съседната стая, впила поглед в тъмния таван.

След известно време дядо ѝ дойде при нея. Каза ѝ, че ще подслони Стийв. Тя не трябваше да се притеснява за нищо. Той ще се погрижи за нейния любим и я увери, че едрият американец ще бъде наистина подходящ съпруг за нея.

Той се усмихна и я потупа по ръката.

— Не вярвах, че ще доживея деня, когато ще чуя такива добри вести от теб. В тази страна за теб няма бъдеще. Само в Америка ще намериш благоденствие. Разбира се, има още много неща, които трябва да се уредят, но на края всичко ще се оправи. Ще ти трябва търпение и кураж. Запомни, че всички хубави неща са труднопостижими.

Стийв се държа доста троснато, но Нан му прости. Той бе в беда и бе много притеснен. Тя не очакваше от него да е мил с нея. Естествено, той трябваше да мисли за себе си.

Той ѝ каза да се върне в Сайгон, колкото може по-скоро. Вече бе разпитал дядо ѝ за автобусите. Имаше един в шест часа, точно след един час. Трябваше да се качи на него. За нищо на света не трябваше да казва на майка си, вуйчо си и тримата си братя къде е била.

Нан седеше сгучена до стената, докато Стийв говореше. Хладният ужас бе парализирал съзнанието ѝ. През цялото време кимаше, за да изглежда така, сякаш слуша и разбира всичко. Отчаяно ѝ се искаше да бъде силна и да заслужи одобрението на Стийв, но докато той ѝ говореше, на лицето му се появи онова изражение, с което я гледаше, когато тя не успяваше веднага да проумее нещата.

— Слушаш ли ме? — попита той. — За бога, недей да седиш така, като ошашавен заек! Просто трябва да им кажеш, че сме ходили на реката, разговаряли сме, а после аз съм те завел у вас към единайсет часа. Потеглил съм с колата и оттогава не си ме виждала. Проста работа, нали?

Проста работа ли беше, наистина? Тя безнадеждно и отчаяно си мислеше за майка си и за вуйчо си, които трябваше да убеди, че си е спала вкъщи от единайсет нататък, когато те щяха да знаят, че тя изобщо не е спала в леглото си. Вуйчо ѝ бе простоват и опак човек. Той винаги я изчакваше да се върне от клуб „Парадайз“. Тя знаеше, че ще трябва да говори часове, преди да има дори надежда да го убеди, че си е била в леглото в единайсет. Едва ли щеше да успее да го убеди, освен, ако не му кажеше истината, а това бе немислимо.

— Събуди се — бе казал остро Стийв и здраво я бе раздрусал. — Проста работа е, нали?

И тъй като не искаше да събужда презрението му, тя кимна сковано.

— И на никого не бива да казваш за диамантите — продължи той като снижи глас. — На никого. Разбираш, нали?

Тя пак кимна.

Той махна раздражено с ръка, след това се изправи и започна да ходи надолу-нагоре из малката стая.

— Ще ми трябват цигари — каза той. — Купи ми десет кутии „Лъки“. Надявам се да намериш автобус, който пътува насам днес следобед. И не забравяй да донесеш вестник.

Тя пак кимна.

— Вероятно до идването ти ще съм взел решение как да действам — продължи той. — Внимавай с Блеки Ли, сигурно ще започне да ти задава въпроси. Трябва да реша дали мога да му имам доверие или не. Ако те пита, внимавай да не споменеш къде съм. — Той бе огледал малката, мизерно обзаведена стаичка. — Колкото по-рано се измъкна от тази дупка, толкова по-добре, но не трябва да поемам никакви рискове. Почини си малко. Имаш цял час до автобуса. Аз ще гледам да се отърва от двата велосипеда.

Той тръгна към вратата. В паника, Нан обгърна шията му с ръце.

— Не ме оставяй — замоли го тя. — Толкова ме е страх! Няма ли някакъв друг начин? Няма ли да е по-добре да идем в полицията? Ако им дадеш...

— Престани! — каза той грубо и я отблъсна. — Казах ти: нито дума за диамантите! Ще ги задържа. Прави каквото ти казвам и всичко ще бъде наред!

Той я остави, отпуснала глава в ръцете си, отчаяна и нещастна.

Десет минути преди да тръгне автобусът, точно когато бе започнало да се развиделява, той се върна. Каза й, че е хвърлил велосипедите в реката.

Когато автобусът пристигна на централния пазар в Сайгон, тя продължаваше да мисли за това, как се бяха разделили. Той бе станал изведнъж нежен, но тази нежност не бе намалила ужаса й. Когато бе с него, тя бе сигурна, че може да се справи с всичко, но перспективата да се оправя с тази измама самичка я изпълваше с отчаяние.

Докато бързаше по тясната уличка към дома си и се чудеше как да убеди майка си и вуйчо си да повярват на лъжите, които трябваше да им каже, полковник Он-дин-Кук приключваше с инструкциите към инспектор Нгок-Лин.

Тъкмо му говореше, че според него има достатъчно данни да се вярва, че американецът Стийв Джафи не е бил отвлечен от

партизаните. По неизяснени засега причини, Джафи бе убил прислужника си. Това бе установен факт. За Джафи би било много удобно, ако хората повярват, че е бил отвлечен. Беше напълно вероятно Джафи да се е укрил някъде и да се готви да напусне страната. Трябваше да му се попречи да го направи.

Инспекторът трябваше да проучи как стоят нещата. Трябваше да установи със сигурност дали Джафи е бил отвлечен или се е укрил. Ако се е укрил, инспекторът трябваше да намери скривалището му. Щом го откриеха, можеха да направят опит да арестуват американеца. Той трябваше да съобщи на полковника къде се намира американецът и полковникът щеше да реши какво да предприеме.

Донг Хам и Май-Ланг-То трябваше да бъдат отведени в главната квартира на Службата за сигурност. Те не трябва да говорят с никого, да бъдат заключени в отделни килии и да останат затворени докато полковникът ги разпита лично. Всяка информация, получена от тях, ще бъде надлежно предадена на инспектора, за да бъде подпомогнат в издирването на американеца.

Полковникът ще докладва на президента, че американецът е бил отвлечен и, без съмнение, президентът ще да разпорежи тази информация да бъде предадена на американския посланик. Инспекторът трябва да разбере, че би било против интересите на държавата, ако се каже на американския посланик, че Джафи е убил прислужника си. Този инцидент трябва да остане тайна и полковникът щеше да държи инспектора отговорен за запазването ѝ.

Последва пауза, след това полковникът продължи:

— Тялото на прислужника трябва да бъде намерено около полицейския пост. Ще се приеме, че той е бил с американеца, когато бандитите са ги атакували. Докато са отвлечали американеца, момчето е било убито. Ясно ли е?

Малките черни очички на инспектор Нгок-Лин проблеснаха, но той каза твърдо:

— Ясно е, сър.

Той проследи с поглед полковник Кук и Лам-Тан, които напуснаха къщата, качиха се в полицейската кола и отпътуваха. Когато си тръгнаха, той се отпусна и се огледа. Лицето му бе озадачено. След това погледна картината на стената. Придърпа един стол, качи се на него и повдигна картината. Ококори се, когато видя дупката в стената,

след това пушна картината на мястото ѝ, остави стола там, откъдето го беше взел и замислено тръгна към кухнята.

В другия край на града, в една малка и бедно обзаведена стая, Нан бе седнала на земята пред майка си и вуйчо си и им обясняваше за втори път какво трябва да кажат, ако от полицията ги питат къде е била тя предната нощ.

Майката на Нан бе дребна женица на четирийсет и шест години. Бе облечена в протрит пеньоар, косата ѝ бе спусната и очертаваше изсушеното ѝ, сбръчкано лице. Изглеждаше много по-стара от годините си. Съпругът ѝ бе работил като сервитьор в хотел „Маджестик“. Бе загинал при автомобилна катастрофа преди няколко години и тя трябваше да се бори за оцеляването на семейството, като продаваше цветя на пазара. Имаха късмет, че Блеки Ли бе дошъл при нея и ѝ бе предложил да вземе Нан на работа в своя клуб. Откакто Нан работеше в клуба, майка ѝ бе престанала да продава цветя на пазара. Дори бе поканила брат си да живее с тях.

Брат ѝ бе доста по-стар от нея. Бе дебелак и глупак и се занимаваше с предсказване на бъдещето край гробницата на маршал Ли-Ван-Дует. Не беше кой знае колко добър гадател и затова вадеше съвсем малко пари. Беше доволен, че има безплатна храна и квартира.

— Ако дойде полиция — говореше бавно Нан, — трябва да им кажете, че съм се върнала вкъщи в единайсет часа и съм си легнала. Много е важно да кажете така.

Вуйчо ѝ присви очи и се смръщи.

— Как мога да кажа такова нещо, когато те нямаше цяла нощ? — попита той накрая. — Бях тук цялата нощ. Ти изобщо не си лягала в леглото си.

— Така е — каза майката на Нан. — Лъжите няма да доведат до нищо хубаво. Не искам да имаме неприятности.

— Ако не излъжете — каза отчаяно Нан, — тогава тази къща ще има много сериозни неприятности.

Вуйчо ѝ пъкна ръка под дрехата си и се почеса по ребрата.

— Ако полицаите ме разпитат — заинати се той, — аз ще им кажа, че цяла нощ не си се прибирала. По този начин няма да се забърквам в твоите неприятности. Майка ти трябва също да каже истината. Винаги съм знаел, че този американец ще ти създаде проблеми. Не искам да имам нищо общо с това.

— Ако не направите това, за което ви моля, — каза Нан, отчаяна, — ще изгубя работата си и ще ида в затвора. Няма да нося пари в края на седмицата и майка пак ще трябва да продава цветя на пазара.

Вуйчо ѝ премигна. Не бе помислил за това. Може би дори щеше да му се наложи да напусне този удобен дом.

— Колкото и да е пропаднала дъщеря ти, мисля, че няма да е справедливо тя да си загуби работата — каза той на майката, като размисли малко. — При това имаш четирима сина, които трябва да издържаш. Ако няма пари, кой ще ги храни? Може би, в крайна сметка, ще е по-добре да кажем тази лъжа.

Майка ѝ нямаше никакво желание пак да продава цветя на пазара. Макар и неохотно тя се съгласи, че брат ѝ може би има право.

Като ги наблюдаваше, Нан разбра, че е използвала върнатата тактика.

— Тогава, ако полицията ви попита ще им кажете ли, че съм се върнала в единайсет и съм си била вкъщи цяла нощ? — попита тя.

— Ако по този начин ще спасим тази къща от срама да идеш в затвора — отвърна вуйчо ѝ, — просто се налага да излъжем. — Той се обърна към сестра си. — Дай ми бамбуковата пръчка. В това момиче се е вселил дяволът. Мой дълг е да го прогоня от нея.

Майка ѝ стана и отиде до шкафа, където се намиреше бамбуковата пръчка. Брат ѝ употребяваше пръчката спрямо синовете ѝ. Усецаше, че сега той има пълно право да я употреби спрямо дъщеря ѝ.

Полковник Он-дин-Кук ухапа една ябълка, докато изучаваше напечатания протокол за разпит, който Лам-Тан му бе подал.

Беше осем и петнайсет сутринта. Много работа бе свършена, откакто се бяха върнали в главната квартира. Донг Хам и Май-Ланг-То бяха разпитани. Тялото на Хаум бе отнесено до разбития полицейски пост и бе оставено в една канавка, недалеч от мястото, където бяха намерени телата на двамата партизани. Личният секретар на президента бе уведомен, че американецът е бил отвлечен. От своя страна бе уведомен и американският посланик. Трима офицери от военната полиция бяха пристигнали на местопроизшествието, където трескаво правеха снимки, оглеждаха крайслера и се консултираха с виетнамската полиция.

Полковникът дъвчеше ябълката и разглеждаше отговорите, които бе дал Донг Хам на въпросите на Лам-Тан.

— Тук няма кой знае какво — каза той накрая и остави протокола на бюрото си. — Най-добре да намерим това момиче, което той споменава. Вероятно тя няма да знае нищо, но трябва да проверим. Все някой трябва да знае къде живее тя и къде се намира в момента. Кажи на Нгок-Лин да разпита във въпросния клуб. Там сигурно ще знаят името ѝ.

Полковникът пусна огризката от ябълката в кошчето за боклук.

— Нищо особено и в отговорите на момичето — продължи той. — Жалко, дете настоява, че прислужникът е още в къщата. Изглежда, че и старият готвач мисли така. — Той вдигна поглед към Лам-Тан. — Когато се разбере, че момчето е отпътувало с американеца и е било убито от партизаните, тези двамата могат да създадат трудности. Ако американските полицаи успеят да ги разпитат, цялата работа може доста да се обърка.

Лам-Тан вече бе помислил за тази трудност.

— Старецът няма никакви роднини — каза той. — Ако му се случи нещо, няма да има никакви усложнения. Момичето има майка и

баща, но ако нещата се поемат тактично, тя също може да се отстрани без особени трудности.

Полковникът поглади месестата си челюст.

— Оставям на теб — каза той. — Уреди нещо. От държавническа гледна точка ще е по-добре да няма усложнения.

Лам-Тан наклони глава. Взе двата протокола и излезе от стаята.

Малко след единайсет часа Нгок-Лин пристигна в клуб „Парадайз“.

Той бе забелязан да слиза от колата и Ю-Лан натисна едно копче, с което се запали червената лампа в офиса на Блеки, предупреждаваща за посещението на инспектора.

Инспекторът го намери да чете сутрешния вестник.

Блеки се изправи, поклони се и предложи на инспектора стол. Ю-Лан влезе с две чаши чай и ги остави на бюрото. Тя се поклони и се усмихна на инспектора, който се поклони на свой ред, но лицето му остана съвсем безизразно.

След като тя си отиде, инспекторът отпи от чашата си, пусна един комплимент за качеството на чая и като видя, че Блеки чака, каза:

— Познавате ли един господин от американски произход, Джафи?

Това бе нещо, което Блеки не бе очаквал да го попитат. Въпреки че се стресна, лицето му остана безизразно и усмихнато. Той веднага си спомни странните намеци на Джафи за фалшив паспорт. И ето го сега инспекторът от полицията, който пита за него.

— А, да — каза Блеки. — Той често посещава заведението.

— Снощи беше ли тук?

— Да, струва ми се, че беше.

— По кое време?

— Около девет. Не съм много сигурен, не си погледнах часовника.

Значи Джафи е идвал тук, помисли си инспекторът. Пет часа след като е убил прислужника си. Какво ли е правил междуременно?

Последва пауза, след това Блеки каза:

— Да не би да се е случило нещо с него? Много бих съжалявал, ако е така.

— Бил е отвлечен от партизаните. Ще прочетете за това в утрешния вестник.

Да се каже, че Блеки Ли бе удивен, би било твърде слабо. Той се вторачи в инспектора, напълно ошашавен.

— Отвлечен от партизани? — повтори той. — И къде се е случило това?

— Ще прочетете в утрешните вестници — каза троснато инспекторът. — Искаме да знаем някои неща за американеца. Как се казва жената, с която е бил свързан?

Очите на Блеки Ли потъмняха. Той се пресегна, взе цигара и я запали.

— Нямахте определена жена с която да е свързан — каза той. — Идваше тук и си наемаше за танци всяко момиче, което му харесаше.

— Имам причини да вярвам, че е бил свързан с една определена жена — каза инспекторът. — Искам да зная името ѝ.

— Ако можех да ви помогна, бих го направил — каза Блеки и се поклони. — Но досега не съм знаел, че той е бил свързан с определена жена.

— Прислугата му казва, че едно момиче е идвало в къщата два-три пъти седмично — каза инспекторът, впил студен поглед в Блеки. — Той често е идвал в този клуб. Логично е да е срещнал момичето тук.

— Бих се изненадал, ако е така — каза Блеки. — Моите момичета не спят с американци. Възможно е да е срещнал това момиче в някой друг клуб.

— Трябва бързо да намерим това момиче — каза инспекторът и се изправи. — Ще разпитаме повече хора. Вие сигурен ли сте, че не познавате това момиче? Повторно ви задавам този въпрос, защото, ако се окаже, че я познавате, а умишлено сте укрили тази информация, вие ще имате сериозни неприятности. Няма да е никак трудно да затворим заведението.

Блеки бе абсолютно сигурен, че нито едно от момичетата, които работеха в клуба нямаше да издаде Нан. В клуба идваха няколко души американци, които сигурно бяха забелязали Джафи с Нан, но те едва ли знаеха името ѝ. Той се почувства достатъчно уверен, за да не приеме блъфа на инспектора.

— Ако с това ще ви помогна, бих могъл аз самият да поразпитам — каза той угоднически. — Може би някой от моите познати ще е в

състояние да помогне. Ако стигна до името на момичето, ще ви телефонирам.

Инспекторът трябваше да се задоволи с това. След като той си отиде, Блеки излезе от клуба, взе една рикша и се отправи към къщата, където живееше Нан. Минаваше обед, съвсем удобно време да се отбие човек. Вуйчото на Нан бе пред храма, а майка ѝ бе у една съседка от другата страна на улицата.

Той почука на вратата. Почака няколко секунди и пак почука. Нан отвори. Веднага си личеше, че е плакала и изглеждаше силно изнервена и изплашена.

— Искам да поговоря с теб — каза Блеки и влезе в стаята. — Тази сутрин ме посетиха от полицията и ме разпитваха за американеца.

Нан го погледна като втрещена и отстъпи назад, очите ѝ се разшириха от ужас.

Без да показва, че е забелязал ужаса ѝ, той продължи:

— Питаха ме за името на момичето, което ходи в къщата му.

Нан се облегна на стената. Постава треперещите си ръце зад гърба си, така че да не се виждат. Продължаваше да гледа втрещено Блеки. Явно не бе в състояние да говори.

— Казаха ми, че американецът е бил отвлечен от бандити — продължи Блеки. — Аз не вярвам. Реших първо да поговоря с теб, преди да им кажа, че ти си момичето, което търсят.

Нан затвори очи, след това бавно ги отвори. Продължаваше да мълчи.

Блеки изчака няколко секунди, след това попита:

— Ти беше ли с него снощи?

Нан кимна.

— Какво е станало с него?

— Отидохме до реката, поприказвахме до единайсет часа. След това той ме върна вкъщи и аз си легнах — каза Нан с треперещ глас. Думите прозвучаха съвсем автоматично и на Блеки веднага му стана ясно, че тя ги е репетирала многократно.

— Къде е той сега?

Последва дълга пауза, преди тя да каже:

— Не зная.

Фактът, че бързо извърна очи от него му показа, че го лъже.

Той извади табакерата си, избра си цигара и я запали. По време на тази пауза продължи да я гледа, без да откъсва очи и тя сякаш се сви под погледа му.

— Полицията много държи да го намери — каза той. — Заплашват ме, че ще имам неприятности, ако не им кажа твоето име. Ако знаеш къде се намира той и ако не си го виждала след единайсет часа снощи, не виждам причина да не им дам името ти.

Нан замръзна. Лицето ѝ побледня, но тя нищо не каза.

— Ако полицаите решат, че ги лъжеш — каза Блеки, — ще те убедят да им кажеш истината. Те си имат разни начини да накарат хората да им кажат неща, които не искат да им кажат. Дори най-смелите накрая им казват това, което те искат да знаят. — Направи пауза, след това я попита: — Ти много ли си смела, Нан?

Тя потръпна.

— Моля те, не им казвай — прошепна тя.

— Ти знаеш къде се намира той?

Тя се поколеба, след това повдигна рамене, погледна го право в очите и каза:

— Не, не зная — но тонът ѝ бе толкова неубедителен, че на Блеки му стана мъчно за нея.

Той всмукна от цигарата и изпусна през ноздрите си облак дим.

— Снощи американецът дойде при мен и ме попита дали не мога да му намеря фалшив паспорт. Не каза, че е за него самия, но съм сигурен, че е така. По това разбрах, че иска да напусне страната и че е в беда. Не вярвам да е бил отвлечен. Смятам, че се крие някъде. Без помощ, в крайна сметка той ще бъде открит. Може би ще успее да му помогна, но преди това искам да зная колко е готов да плати за помощта ми. Ако неприятностите, които има са достатъчно сериозни, то и заплащането ще е високо. Може би той ще се опита да се свърже с теб. Ако ти се обади, би ли му казала, че съм готов да му помогна?

Нан остана като замръзнала на мястото си. Тя не каза нищо, но начинът, по който светеха черните ѝ очи му подсказваше, че е разбрала това, което ѝ бе казал. Той стана.

— Смятам, че няма да е много разумно да идваш в клуба няколко дни — каза той. — Ако имаш нужда от пари, готов съм да те финансирам. Ако видиш американеца, не забравяй да му предадеш това, което ти казах.

И тъй като тя продължи да мълчи, той сложи шапката си и бавно се спусна по стълбите към нажежената улица.

Спря за миг на тротоара с озадачено лице, след това махна на една минаваща рикша и каза на момчето да го откара обратно в клуба.

СЕДМА ГЛАВА

Докато Блеки Ли пътуваше към клуба с рикшата, в главната квартира на Службата за сигурност се разиграваше любопитна сцена.

От задната страна на сградата, където бяха паркирани полицейските коли, се намираще тясна алея, скрита от една страна от високата тухлена стена, която обграждаше сградата на Службата за сигурност, а от другата страна от висок, гъст плет.

По тази тясна алея рядко минаваше някой, с изключение на селяните, които от време на време я използват за по-пряко към Централния пазар.

Няколко минути след дванайсет часа на обяд, двама униформени полицаи отвориха двойната порта на двора пред гаража и бързо се отправиха към двата края на алеята. Бяха застанали гръб с гръб, разделени от петдесетина метра пращен, чакълест път. Беше им дадена строга заповед да спират всеки, който се опитва да мине по улицата през следващите двама минути.

Докато те заемаха позициите си, друг униформен полицай, слаб, с момчешки вид, се качи в полицейския джип и запали мотора. Всеки, който се вгледаше в него по-внимателно, би забелязал, че той се потеше обилно и кафеникавото му лице бе напрегнато до крайност. Това изглеждаше направо неестествено, като се има предвид простата работа, която се виждаше, че върши.

Точно в дванайсет и петнайсет, тъкмо Блеки Ли плащаше на момчето с рикшата, Май-Ланг-То, която бе седяла в горещата тъмна килия в продължение на три часа, чу как в ключалката стърже ключ и вратата се отключва.

Тя се изправи и стоманената врата се отвори. Един униформен полицай я привика с пръст.

— Повече нямаме нужда от теб — каза полицаят. — Можеш да си идеш.

Май-Ланг-То кротко излезе от нажежената тъмнина в слънчевия коридор.

— Няма ли някакви вести от моя годеник? — попита тя. — Намерили ли са го?

Полицаят здраво я сграбчи за тънката ръка и я избута по коридора към задния двор, където бяха паркирани няколко полицейски джипа.

— Когато научим нещо за годеника ти, ще ти съобщим — каза той и посочи отворената порта. — Това е изходът. Бъди доволна, че си на свобода.

В гласа на този мъж имаше нещо, което изплаши момичето. Изведнъж страшно много ѝ се прииска час по-скоро да се махне от това място — така лудо ѝ се прииска да се махне, че имаше чувството, че се задушаваше и чак се затича.

В своята бяла туника, бели панталони и сламена шапка тя представляваше елегантна фигура, забързана през слънчевия двор.

Полицаят, който седеше в джипа, включи на първа. По лицето му се стичаше пот и капеше по белия ръкав на безупречната му куртка.

Май-Ланг-То мина през отворената порта и излезе на алеята. Зави надясно и се запъти към отдалечената главна улица. В дъното на алеята видя полицай, който бе застанал с гръб към нея.

С бърза крачка измина двайсетина метра и тогава чу кола, която бързо се приближаваше зад гърба ѝ. Погледна през рамо и видя полицейски джип, който бе изскочил през портата и се носеше към нея.

Тя отстъпи встрани и се долепи до стената, за да направи път на джипа. Едва в последните няколко секунди от живота си тя си даде сметка, че шофьорът няма никакво намерение да мине. Изведнъж той рязко изви волана и преди Май-Ланг-То да разбере какво става, стоманената броня на джипа се вряза в нея, притискайки я до стената.

Никой от полицаите, застанали в двата края на улицата, не се обърна, когато чу Май-Ланг-То да пищи. Имаха заповед да не се обръщат. Чува как джипът даде заден и се върна обратно в двора, после на алеята настъпи тишина.

Следвайки инструкциите, които им бяха дадени, те излязоха на главната улица и продължиха да правят обичайните си обиколки, но нито единият, нито другият успяха да заличат от съзнанието си пронизителния писък, който бяха чули.

Тялото на Май-Ланг-То бе открито десет минути по-късно от случайно минаващ селянин, който бързаше към пазара с товар зеленчуци, майсторски закрепени на бамбукова пръчка, която той носеше на рамото си.

Той остана като втрещен пред смачканата фигура и бялата найлонова туника, почервеняла от кръвта. Пусна бамбуковата пръчка, затича се като луд към портата на Службата за сигурност и с виещ глас занарежда какво е видял.

Докато Май-Ланг-То вървеше към смъртта си, в друга част от сградата на Службата за сигурност, Донг Хам също бе на прага на смъртта.

Той седеше в малката килия и нервно опъваше твърдата кожа на дланта си, когато вратата се отвори.

Влязоха двама мъже по къси панталони. Единият носеше голямо ведро с вода, което постави в средата на килията. Другият даде знак на стареца да се изправи.

Донг Хам знаеше, че ще умре. Изправи се тихо, без страх. Остави се на двамата мъже да го хванат здраво, със замаха на опитни езекутори. Дори не се опита да се съпротивлява, когато потопиха главата му във водата и я задържаха там. Удави се след няколко минути, без да направи нито едно движение дори. Той бе от хората, които приемат неизбежното с вярата, че смъртта е освобождаване, че води към един по-добър свят и на неговата възраст това е истинско спасение.

Човекът, който бе предизвикал смъртта на тези невинни хора, лежеше опънат в цял ръст върху три дъски, гледаше с празен поглед дървения таван и пушеше цигара.

Джафи непрекъснато поглеждаше часовника си. Имаше още три часа до идването на Нан с новините. Той чуваше дядо й да се движи на долния етаж. Надяваше се старецът да не се качи горе и отново да започне да говори. Беше му дошло до гуша от него.

Все пак, повтаряше си Джафи, имаше късмет, че дойде тук. Къщата бе изолирана. Най-близката сграда бе на петдесетина метра надолу по пътя — голяма фабрика за изделия от японски лак. Тази сутрин бе погледнал навън през прозореца, докато старецът му говореше. Бяха минали само няколко коли — повечето от тях бяха

туристи, които идваха да разгледат фабриката. Реши, че тук ще е на сигурно място, стига да не се покаже навън.

Сега отново се съсредоточи върху въпроса, как да се измъкне от страната. Вече бе взел решение, макар и неохотно, че ще трябва да помоли Блеки Ли за помощ. Искаше му се да знае до каква степен би могъл да се довери на дебелия китаец. Съществувахе възможност Блеки Ли да разбере причината, поради която той се криеше и да се опита да го изнудва.

Обърна се на една страна, намръщи се заради коравите дъски и извади от джоба си тенекиената кутийка с диамантите. Като ги видя, ярки и светнали, усети тръпка, която премина по цялото му тяло. Преброи ги. Бяха петдесет големи камъка и сто и двайсет малки. Нямаше никакво съмнение, че са от най-високо качество. Внимателно взе един и го повдигна срещу светлината. Нямаше представа каква е цената му, но едва ли бе по-малко от шестстотин долара. Можеше да бъде и доста повече. Докато си лежеше и си мечтаеше как ще харчи парите, които ще получи за диамантите, Блеки Ли се суетеше около телефона в кабинета си. Позвъни няколко пъти, преди да успее да се свърже с Тунг Ху, репортер в малък местен вестник.

Тунг Ху не се зарадва особено, че чува гласа на Блеки Ли, но за Блеки това нямаше особено значение. Тунг Ху му дължеше двайсет хиляди пиастри, които бе взел назаем, за да погаси спешно комарджийски дълг. Така че той бе длъжник на Блеки Ли, който досега му бе казвал, че не бърза с парите.

По телефона Тунг Ху каза, че е зает. Блеки Ли му отвърна, че заетият човек трябва да е благодарен. Човек, който няма работа и няма пари (той натърти на думата), него трябва да съжаляват.

Последва пауза и тогава Тунг Ху, след споменаването на думата пари, попита дали би могъл да направи нещо за Блеки.

— Да — каза Блеки. — Ела тук да обядваме заедно. Ще те чакам. — И затвори телефона в момента, в който Тунг Ху започна да протестира.

След трийсет минути Ю-Лан покани Тунг Ху в кабинета на Блеки.

Тунг Ху бе възрастен китаец, облечен в протрит европейски костюм, стиснал старо дипломатическо куфарче, в което имаше раздрънкан фотоапарат и няколко тетрадки.

Блеки му се поклони и се ръкува с него. Махна с ръка към един стол и кимна на Ю-Лан, която чакаше до вратата.

Тунг Ху каза, че наистина не може да остане дълго. Бил изключително зает. Появило се нещо спешно и той трябвало да напише статия за утрешния брой.

Блеки попита невинно какво е станало. Тунг Ху каза, че американец е бил отвлечен от бандитите.

Докато говореше, влезе един от сервитьорите в клуба и донесе поднос с купички китайска супа, скариди в сладко-кисел сос и пържен ориз.

Докато двамата се хранеха, Блеки Ли успя да изкопчи от репортера всички факти, свързани с отвлечането на американеца.

— На американците им се струва странно, че този човек, Джафи е тръгнал с прислужника си по пътя за Биен Хоа, когато казал на приятеля си, че тръгва за летището с някаква жена — говореше Тунг Ху, докато поглъщаше супата си. — Смятат, че американецът е минавал край полицейския пост, когато са хвърлили първата граната. И от Службата за сигурност, и от Американската полиция смятат, че той е бил убит от шрапнел и бандитите са взели тялото му и са го скрили някъде. В момента се издирва трупът.

— Значи не е истина, че американецът е отишъл на летището с жената? — попита небрежно Блеки.

Тунг Ху заципа с пръчиците си голяма скарида и я постави в устата си. Поклати глава.

— Смята се, че това е било извинение, с което американецът е поискал колата от приятеля си. Странно защо е поискал колата, когато неговият Дофин е бил намерен и щателно прегледан. На колата му й е нямало нищо, а той е казал, че е повредена. В цялата работа има няколко доста смущаващи момента.

В този момент телефонът иззвъня и един развълнуван глас попита дали Тунг Ху е там.

Блеки подаде слушалката и внимателно загледа Тунг Ху, който слушаше експлозивното бърборене от другия край на линията.

Тунг Ху каза:

— Веднага идвам.

Той остави слушалката на мястото ѝ и се изправи.

— Има нещо ново — каза той на Блеки. — Приятелката на прислужника била повикана в полицията за разпит. На излизане оттам е била ударена от кола и убита.

Изведнъж очите на Блеки потъмняха.

— А шофьорът на колата?

— Не е спрял изобщо. Полицията го издирва. Трябва веднага да се връщам в редакцията.

След като той си отиде, Блеки Ли запали цигара и остана загледан в пространството пред себе си. Той продължаваше да седи неподвижен, когато влезе сервитьорът, за да прибере съдовете от обета, но Блеки Ли нервно му махна да си върви.

Мислите му бяха твърде важни, за да му пречи някой.

Един млад виетнамец, подпрян на дърво, наблюдаваше колите, които се движеха по официалния булевард към двореца Док Лап. Бе облечен в сако на бели и черни райета, което си бе направил специално по поръчка, след като бе видял такова в един американски вестник. Имитацията бе лоша — раменете бяха уголемени, с огромни подплънки, с тесни маншети и с такава кройка, че стигаше до коленете му. Носеше черни тесни панталони, мръсна бяла риза с плетена вратовръзка и твърда мексиканска сламена шапка.

Този младеж бе известен под името Йо-Йо. Никой не бе чувал истинското му име и никой не бе проявявал интерес да научи какво е то. Наричаха го Йо-Йо, защото играчката йо-йо не излизаше от ръцете му. Той бе голям експерт на дървеното колелце, което въртеше безспирно на края на връвта пред възхитените погледи на приятелите си и децата от квартала.

Йо-Йо бе слаб, със зловен и алчен вид. Изкарваше по някоя пиастра, като работеше за Блеки Ли. Когато не работеше за него, се занимаваше с това, да увеличава приходите си чрез джебчийство или рекет.

Докато си въртеше колелцето, с блеснали черни очи, полузатворени на яркото обедно слънце, към него се затича едно хлапе и му предаде задъхано, че Блеки Ли го вика.

Йо-Йо погледна момченцето. Протегна два костеливи пръста и ощипа детето по носа. Мръсните нокти оставиха два дъговидни белега в кожата му и то изпищя от болка. Момченцето побягна, като виеше и се държеше за носа, а Йо-Йо даде знак на една рикша да спре. Даде на младежа адреса на клуб „Парадайз“.

Там Блеки му поръча да иде до апартамента на Нан Ли Куон и да чака отвън. Трябваше да я проследи навсякъде където ходи, без тя да го забележи. Даде му четирийсет пиастри. Като му подаваше парите, Блеки Ли му каза, че вечерта очаква доклад.

Йо-Йо взе парите, кимна отсечено и се спусна по стълбите, като си тананикаше под носа.

Малко след два часа Нан излезе от дома си, без да усети, че Йо-Йо небрежно се движи подире й. По-нагоре по улицата тя спря, влезе в магазин за цигари и купи един картон „Лъки Страйк“.

Йо-Йо я последва до автогарата, където тя си купи вестник и се качи на автобуса Сайгон-Тудомо. Той седна на задната седалка и започна да върти дървеното йо-йо пред смаяните погледи на селяните, насядали наоколо.

Автобусът спря пред фабриката за лакови изделия и Нан слезе, без да обърне внимание на Йо-Йо. Той я последва, като се спря в сянката на едно дърво. Видя, че тя се спуска по прашната улица към малка дървена къща, обрасла с розови и лилави фунийки. Видя я как почука и влезе, затваряйки вратата след себе си.

Нан изтича нагоре по стълбите и се хвърли в прегръдката на Джафи. Той я целуна нетърпеливо, след това измъкна вестника, който тя стискаше под мишница и отиде в стаята си. Приблужи се до прозореца и започна трескаво да преглежда заглавията. Като не намери нищо, той се успокои и хвърли вестника с мисълта, че още е много рано, за да очаква новини. Е, поне това означаваше, че още не бяха започнали да го търсят и се отпусна малко.

Погледна към Нан, която бе свалила коничната си шапка и оправяше косите си пред огледалото на стената. Кукленската й хубост го трогна и той се приближи до нея, вдигна я и я постави на коленете си. Усети я, че се стресна и я погледна учуден.

— Да не те заболя? Какво има?

Тя поклати глава.

— Не, не ме заболя — хвана двете му ръце в своите. — Много ми е тревожно. Полицаяте са били при Блеки.

Джафи усети, че сърцето му леко подскочи.

— Добре, продължавай. Ти откъде разбра? — попита той, без да откъсва поглед от нея.

Седнала върху коленете му с изпънат гръб, тя му разказа за посещението на Блеки Ли и това, което той беше казал. Джафи я слушаше с изопнато лице и тревожни очи.

Значи все пак бяха започнали да го издирват, помисли си той намръщено. Трябваше да се сети, че сигурно вече са намерили тялото на Хаум.

— Ще им каже ли името ти? — попита той.

Тя се опита да прикрие една тръпка, която премина през тялото ѝ.

— Не зная.

— Трябва да му се доверя. Не познавам никой друг, на когото да се доверя. Той знае ли, че дядо ти живее тук?

— Не съм му казвала. Не вярвам да знае.

— Трябва да се договоря с него. Трябва да се срещнем някъде. Къде да се срещна с него, Нан? Не в Сайгон. Ще бъде много рисковано. Но не трябва да е далеч оттук. Ще ми се наложи да вървя пеш.

— Можеш да вземеш велосипеда на дядо ми — каза тя.

Не беше допускар, че старец на тази възраст ще има велосипед. Лицето му светна.

— Чудесно. Добре тогава, къде да се срещнем?

Тя се замисли за миг.

— Недалеч от тук има старинен храм. Вече не се използва. Можете да се срещнете там — и тя му обясни внимателно къде се намира храмът.

— Добре! Виж какво, кажи му, че сме разговаряли и аз искам да се видя с него. Кажи му да дойде да се срещнем в храма в един часа тази нощ.

Нан кимна.

— А как минаха нещата с майка ти и с вуйчо ти?

— Всичко е наред. — Не можеше да понася повече болката от седенето върху мускулестите му колене. Гърбът ѝ продължаваше да гори от боя на вуйчо ѝ. Тя се плъзна от коленете му, спусна се на пода и клекна пред него с очи, пълни с тъга и тревога. — Говорих с тях. Те разбират.

Е, това поне беше нещо, помисли си Джафи, но въпреки всичко му беше тревожно. Само ако знаеше дали може да се довери на дебелия китаец!

Погледна към Нан и изведнъж осъзна колко красива е тя. Тревогата в очите ѝ, красивите черти на лицето ѝ накараха сърцето му да подскочи и изведнъж усети остро желание да се люби с нея. Изправи се, отиде до вратата и дръпна резето.

— Ела — каза ѝ той, върна се до леглото и седна на него.

Тя се приближи неохотно и застана между коленете му, докато той я събличаше: нещо, което винаги му бе доставяло удоволствие.

Гола, той я вдигна на ръце. Усети твърдата ивица на бедрото ѝ. Стреснат, я остави на леглото и я търкулна по очи. При вида на сините ивици по златистата ѝ кожа кръвта се качи в главата му.

Всякакво любовно желание изчезна. Обхвана го такъв гняв, че целият се разтрепери. В този сляп миг на ярост той осъзна, че обича това момиче — нещо, за което не си бе давал сметка до този момент. Испита убийственото желание да пипне човека, който ѝ е причинил такава болка и да го размаже.

— Кой го направи? — попита той грубо и гневно.

Нан се разплака и скри лице във възглавницата, сякаш се срамуваше.

Просто не можеше да гледа насинената и нацепена кожа. Внимателно я покри със синята туника, след това отиде до прозореца и запали цигара с треперещи пръсти.

— Кой го направи? — повтори той и с усилие овладя гласа си.

— Няма нищо — изхълца Нан. — Ела при мен, Стийв. Моля те. Няма нищо.

Трябва да съм бил луд да я въвлека в това, помисли си той. Аз съм един гаден егоист.

Хвърли цигарата си през отворения прозорец, без да си дава сметка, че се показва на Йо-Йо, който се бе преместил на позиция точно срещу вилата и го гледаше от храстите, докато въртеше своето йо-йо.

Джафи се обърна, приближи се до Нан и я прегърна. Притисна я до себе си и започна да я гали по главата. След малко тя престана да плаче и се притисна силно към него. Каза му, че вуйчо ѝ я е бил.

— Това бе негов дълг — каза тя. — Сега той ще чувства, че има право да лъже полицията. Така е по-добре.

Джафи се чувстваше зле. Даде си сметка, че досега се бе отнасял с нея просто като с красива кукла. Беше я използвал, когато му се приискаше и я бе захвърлял, когато го отегчаваше. Чак сега осъзна, че тя е човешко същество с чувства, и страшно се засрами от себе си.

И в този момент реши, че ще се ожени за нея колкото е възможно по-скоро и ще я вземе със себе си в Хонконг. Беше му приятно да си представя как тя ще бъде с него, колко ще бъде щастлива, когато той

ще ѝ купува разни неща, как ще се изненада, когато ѝ покаже Америка за първи път.

Той се излегна до нея, притисна я до себе си и заговори. Каза ѝ какво ще правят, когато се оженят и този път беше искрен и вярваше във всичко, което ѝ говореше. Докато той даваше воля на мечтите си, Нан се бе отпуснала в ръцете му, забравила за болките по тялото си, галеше го по гърба и бе толкова щастлива, колкото никога до този момент.

Чак в седем часа Йо-Йо я видя да излиза от къщата и да се запътва към спирката.

Той стана и бавно се затътри след нея. Бе прекарал доста добър следобед. Излежава се на сянка и му плащаха за това. Такава работа много допаднаше на Йо-Йо.

Но го глождеше любопитство. Докато чакаше пред вилата, той си бе задал въпроса защо Блеки Ли ще иска да бъде следено едно от момичетата от клуба. Кой бе този американец, когото бе видял на прозореца?

Докато пътуваше в автобуса за Сайгон, той си каза, че тези въпроси се нуждаят от отговор.

На Централния пазар Нан слезе от автобуса и се качи на една рикша до клуба. Това учуди Йо-Йо, който я последва в друга рикша. Видя я как се качва по стълбите към клуба, после вдигна рамене, прекоси улицата и си купи от един уличен търговец купичка китайска супа, която лакомо изсърба.

Блеки Ли говореше с ръководителя на оркестъра, когато Нан влезе в празната зала за танци. Той веднага я забеляза, изостави ръководителя на оркестъра и отиде при нея.

— Казах ти да не идваш тук — каза ѝ той. — Иди си.

— Трябва да поговорим — каза Нан и той се удиви на твърдостта в гласа ѝ. — Става въпрос за господин Джафи.

Блеки веднага се заинтригува.

— Ела в офиса ми.

Той затвори вратата на офиса си и седна зад бюрото.

— Е, кажи какво има?

Нан седна предпазливо. Тя продължаваше да се чувства много щастлива, защото вече бе сигурна, че Джафи я обича, че те ще се оженят и ще заминат заедно за Хонконг. Досега нещата, които Джафи ѝ

бе казал ѝ звучаха неубедително, но този път по очите му личеше, че е искрен, а тя знаеше, че очите не лъжат. Беше щастлива и благодарна, че вуйчо ѝ я беше бил. Белезите по тялото ѝ бяха събудили у Стийв тази нова любов. Чувстваше се уверена и Блеки Ли усети това.

Тя каза, че Джафи иска да говори с него. Дали Блеки е съгласен да се срещнат в храма на пътя за Биен Хоа?

Блеки се поколеба за миг.

— Къде се крие? — попита я той.

— Той ми каза да предам само това — каза твърдо Нан. — Нямам какво друго да ти кажа.

Блеки вдигна рамене.

— Ще се срещна с него. Сега си върви и стой настрана.

Няколко минути след като тя си отиде, вратата се отвори и в офиса влезе Йо-Йо. Той разказа на Блеки какво се бе случило следобеда и как бе видял американеца пред прозореца на горния етаж на къщата.

— Тази къщичка е на дядото на момичето — каза той. — Тя си тръгна с автобуса в седем часа и дойде тук.

Блеки кимна. Извади от портфейла си пет банкноти от по пет пиастри и ги хвърли на бюрото си пред Йо-Йо.

— Когато ми потрябваш — каза той и му махна към вратата, — ще те повикам.

— Да продължавам ли да следя момичето? — попита Йо-Йо.

— Не. Доволен съм от това, което ми разказа. Нещата свършват дотук.

Йо-Йо кимна и излезе на улицата, където се спускаше здрач.

Що се отнася до него, нещата не свършваха дотук. Защо момичето бе дошло да се срещне с Блеки? За какво ли бяха говорили, та Блеки Ли да изгуби интерес и да не иска да я следят повече?

Йо-Йо си купи още една купичка китайска супа. Докато я ядеше, реши да наблюдава Блеки Ли.

От известно време му се струваше, че някои от нещата, които Блеки Ли правеше, се нуждаят от по-сериозно проучване. Ако можеше да докопа нещо срещу него, нямаше съмнение, че Блеки Ли би бил много по-доходоносен обект за изнудване, отколкото нещастните момчета с рикшите, на които Йо-Йо трябваше да разчита за допълнителни приходи.

Много по-доходоносен, но и много по-опасен обект, припомни си той. Трябваше да внимава.

ΟΣΜΑ ΓΛΑΒΑ

Точно след полунощ Джафи излезе от стаята и опипом се спусна по стълбата. Зад затворената врата се чуваше как дядото на Нан хърка. За момент остана неподвижен и се послуша, за да се увери, че не е разбудил стареца, след това опипом намери резето и отвори входната врата.

Чу се леко изскърцване. Той надникна навън в мрака. Луната бе скрита зад облаците. Едва различаваше тъмните силиуети на дърветата, а в далечината на фона на нощното небе се виждаше покривът на фабриката за лакови изделия.

Тръгна предпазливо по пътеката към бараката, където старецът държеше велосипеда си. Нан го бе инструктирала с най-големи подробности. Без проблем намери велосипеда и го избута до пътя, качи се и се отправи към мястото на срещата с Блеки Ли.

Когато Нан си отиде, Джафи си спомни, че трябва да почисти пистолета си. Пистолетът му вдъхваше сигурност.

Беше взел два малки диаманта от тенекиената кутийка, беше ги увил в парченце вестник и те стояха в джоба на ризата му. Поколеба се дали да остави останалите диаманти в стаята, но реши, че е много рисковано и пхна кутийката в джоба на панталона си.

Докато въртеше педалите по пътя към Биен Хоа, той си повтаряше историята, която бе решил да разкаже на Блеки. Беше сигурен, че във вестниците няма да пишат нищо за диамантите. Много му се искаше да знае каква точно ще е тяхната версия и какво знае полицията или поне какво подозира. Трябваше да внимава с Блеки. От една страна, не трябваше да му дава повод да мисли, че му няма доверие, а от друга страна, не можеше да му каже истината.

Първият половин километър пътят беше пуст. През цялото време внимаваше дали не идват коли, дали няма някакво съмнително раздвижване в гората.

В един момент се изплаши много, когато един бивол изрева край него и се изправи в мочурището, където се бе излегнал. По-късно видя

фаровете на кола и скочи от велосипеда, дръпна се от пътя и залегна в мократа трева, докато автомобилът изтрополи край него.

Ако не се броят биволът и колата, пътуването до храма бе съвсем спокойно и Джафи пристигна в един без дваисет.

Храмът бе разположен в двор, ограден с високи, полуразрушени стени. Намираше се на двеста метра от главния път и тясната алея, която водеше към него бе цялата в дупки, обрасла с бурени и трева. Мястото бе много удобно за среща, защото Блеки Ли можеше да вкара колата си в двора и тя щеше да остане скрита зад оградата.

Джафи избута велосипеда си нагоре по стръмната алея и когато се приближи до входа на храма, той се отклони във високата трева и прикри велосипеда си в нея. Приблужи се до храма и надникна вътре. Бе твърде тъмно, за да може да различи нещо. Реши да чака Блеки навън. Нямаше желание да влезе вътре, в нажежения мрак и, не дай боже, да настъпи някоя змия.

Намери един гъсталак, зад който можеше да се скрие и едновременно с това да наблюдава главния път и алеята, която водеше към храма.

Точно в един часа той видя фаровете на приближаваща кола. Голямата американска кола на Блеки Ли подскачаше и се подрусваше по неравния, тесен път.

Джафи видя, че той идва сам и се отпусна. Осъзна, че докато колата приближаваше, той бе сграбчил дръжката на пистолета.

Видя как колата мина през входа и влезе в двора на храма, след това се изправи и тръгна към Блеки Ли, който излизаше от нея.

— Ще говорим в колата — каза Джафи, заобиколи колата и седна на мястото до шофьора, докато Блеки, след известно колебание, се върна обратно зад волана.

Блеки бе решил да слуша, без да говори много-много. Не искаше американецът да знае, че той вече е получил някаква допълнителна информация по този въпрос. Щеше да бъде по-интересно и много по-полезно да види какво има да каже американецът и да прецени дали ще лъже или не.

Той каза:

— Господин Джафи, не мога да разбера какво става. Тази вечер при мен дойде Нан и ми каза, че искате да говорите с мен. Защо не се

срещнахме в клуба или в твоята къща? Всичко това изглежда доста тайнствено и объркващо. Много бих се радвал, ако ми обясниш.

— Затова съм тук — отвърна Джафи. — В беда съм. Аз съм човекът, който се нуждае от фалшив паспорт. Трябва да се измъкна от страната, при това бързо.

— Надявам се, че не съм глупак — каза Блек без запъване. — Досетих се, че паспортът е за теб. Мисля, че мога да ти помогна. Ще струва пари, но ако не си извършил углавно или политическо престъпление, няма причини да не уредим нещата.

Джафи извади смачкан пакет цигари. Подаде пакета на Блеки, който поклати глава. Той си запали цигара и Блеки, който внимателно го наблюдаваше, забеляза, че ръката му е доста неуверена, докато поднасяше клечката.

— Случайно убих прислужника си.

Блеки се стресна. Това бе последното нещо, което бе очаквал.

Спомни си какво му бе казал Тунг Ху. И виетнамската, и американската полиция смятаха, че момчето е било убито от бандити. А сега тук американецът казваше, че е убил момчето.

Той успя да каже спокойно:

— Не разбирам, господин Джафи. Това е много сериозно. Как така човек убива случайно някого?

— Хванах го в момент, когато се опитваше да открадне пари от портфейла ми. Опита се да избяга. Беше се паникьосал. Изглежда, аз не си зная силата. Докато се боричкахме май съм счупил проклетия му врат.

Блеки погледна директно Джафи, очите му се спуснаха по мускулестата му фигура.

— Много си силен — каза той и в гласа му прозвуча уважение. — Да, това би могло лесно да се случи.

— Ами, ето на, останах с това момче в ръцете — каза Джафи, който се поотпусна малко, като видя, че Блеки приема историята му. — Деликатна ситуация. Реших да изчезна. Нали я знаеш тукашната полиция. Могат да ме пратят в затвора. На теб разчитам да ме измъкнеш до Хонконг.

Блеки не можеше да приеме тази история, звучеше много нелогично.

— А мислил ли си да идеш в полицията и да им обясниш ситуацията, господин Джафи? Прислужниците имат лошата слава на крадци. Ако им беше разказал...

— Мислих и за това — каза троснато Джафи. — Виетнамците не обичат американците кой знае колко. Можеха да ме натикат в затвора. Реших да не поемам такъв риск.

Това продължаваше да изглежда нелогично за Блеки, но той реши да се съгласи с американеца.

— А тялото? — попита той. — Какво стана с него?

— Оставих го в един гардероб в къщата ми — каза Джафи. — Полицаяте са идвали вече при теб, нали?

Блеки кимна. Беше заинтригуван и едновременно с това объркан. Ако Джафи е оставил тялото в къщата, тогава как така се е появило в канавката заедно с убитите бандити? Кой го е пренесъл от къщата до канавката? Полицията?

Защо са съобщили във вестниците, че Хаум е бил убит от бандитите?

— Идваха при мен. Казаха ми, че си бил отвлечен от бандитите. Искаха да знаят дали имате свое момиче. Естествено, аз им казах, че не си бил свързан с някое определено момиче.

— Нан няма нищо общо с това, което се случи. То стана, преди да се срещна с нея снощи. Тя няма никаква връзка с тази история.

Блеки не каза нищо. Това бе приемлива лъжа. Той бе сигурен, че Нан знае много повече за цялата работа. Но не разбираше защо полицаите са преместили тялото на Хаум. Нямахше причина да крие това от Джафи. И без това щеше да го прочете в сутрешния вестник. Реши да му каже.

— Днес следобед говорих с един репортер — каза той. — Той ми събщи, че според полицията Хаум е бил убит от бандитите. Тялото му е било намерено недалече от разбитата кола, която вие сте карали.

Джафи не помръдна в продължение на няколко секунди. Не бе сигурен дали е чул правилно. Изведнъж си даде сметка, че ако това е така, то той се бе оставил в ръцете на Блеки с това, че прибързано му бе признал убийството на Хаум. Наум изруга, че не бе изчакал да прочете вестниците, преди да се срещне с Блеки. Веднага си даде сметка защо полицията е преместила тялото. Някой от високо място искаше диамантите!

Намерили са дупката в стената, помисли си той, знаели са, че къщата е била някога на любовницата на генерала. Досетили са се, че съм намерил диамантите и съм убил Хаум, за да му затворя устата и да избягам. Подготвят сцената така, че като ме хванат, да ми затворят устата и да пипнат диамантите.

Блеки заговори:

— Доста странна работа, господин Джафи. Как може да се обясни това, че тялото на Хаум е било намерено в канавката?

— Може би не искат да се повдига международен въпрос. Все пак аз съм американец — каза предпазливо Джафи.

— Това обяснение не ми се струва правдоподобно — каза Блеки. — Преди няколко месеца един американец бе убил проститутка в Чолон. Полицията изобщо не се поколеба и веднага го арестува. Защо да не арестуват веднага и теб? Защо да се опитват да подредят нещата така, че да изглежда като нападение на партизани?

— Може би не те са преместили тялото. Може да са го преместили момичето и готвачът.

— Ако имате предвид Май-Ланг-То — каза Блеки, — това предположение е съвсем неуместно. Как биха могли да закарат тялото толкова далеч? Може би ще ти е интересно да знаеш, че готвачът и момичето са били отведени в полицията на разпит. Тя тъкмо си е тръгвала, когато е била блъсната от някаква кола, която веднага изчезнала. Такива работи са се случвали и преди на хора, арестувани, за да бъдат разпитани. Това е сигурен начин за освобождаване от неудобни свидетели.

Джафи усети, че на ръката му капна капка пот. Усети, че изведнъж го обзема страх.

— Никой не е виждал Донг Хам — продължи Блеки. — Няма да се изненадам, ако и той е вече мъртъв.

И ако ме хванат, помисли си Джафи, ще убият и мен.

— Нищо не разбирам — каза той. — Цялата работа ми изглежда толкова странна, колкото и на теб.

Това, приятелче, е лъжа, помисли си Блеки. Дали е нещо политическо? Дали пък този американец не работи с някоя опозиционна група за свалянето на режима? Дали Хаум не е открил тази работа и американците са го убили, за да му запушат устата? Не, не може да е това. Ако работеше за група, нямаше да търси помощ от

мен. Те щяха да го измъкнат от страната. Какво беше обяснението в такъв случай?

— Не обичам тайнствените работи — каза той. — Искам да зная всички факти, преди да се ангажирам. Когато взе колата от своя приятел, ти да избягаш ли смяташе?

— Точно така. Надявах се, да се промъкна в Камбоджа с дипломатическите номера. Като пристигнах на поста, започна атаката, при която бе повредена колата.

— Нан беше ли с теб?

— Не. — Джафи замълча, след това продължи, а в гласа му се усетиха студени нотки. — Губим време. Можеш или не можеш да ме измъкнеш?

— Въпреки че много ми се иска да ти помогна — каза Блеки, — това, което искаш, е невъзможно. Няма начин да те измъкна от страната — всички гранични пунктове са завардени. Тайната полиция пипа много точно. Освен, че е невъзможно, господин Джафи, аз трябва да мисля и за себе си. Имам жена и бизнес, който върви доста добре. Ако се разкрие, че дори само съм разговарял с теб, веднага ще затворят клуба ми. Ако се разбере, че съм ти помогнал да избягаш, ще ме пратят в затвора.

Джафи познаваше китайския характер достатъчно добре, за да знае, че това не е последната дума.

— Разбирам добре — каза той, — но няма невъзможни неща, ако стимулът е достатъчно висок. Трябва да се измъкна. Готов съм да платя за това.

— Дори да можех да измисля някакъв начин да те измъкна, господин Джафи, цената би била невъзможно висока.

— Това е нещо, което аз ще реша. Да предположим, че имаш неограничени средства, ще можеш ли да го уредиш?

— Неограничени средства? Предполагам, че нещо може да се уреди, но в момента само си губим времето. Та кой може да има неограничени средства в наши дни?

— Аз оценявам живота си доста високо — продължи Джафи. — Признавам, че не съм много богат, но имам средства в Америка. Мога да се простра до десет хиляди долара.

Блеки остана отпуснат зад волана, но умът му бързо защрака. Точно такива пари му се искаше да пипне.

— Бих могъл да те измъкна и за половината от тази сума — каза той, — ако не ставаше въпрос за углавно престъпление. Страхувам се, че всичко би струвало много повече.

— Колко повече? — попита Джафи, който бе очаквал да се пазари с Блеки. — Нямам толкова, но бих могъл да взема още малко назаем от някой приятел. Дванайсет хиляди е най-високата сума, която бих могъл да дам.

— За мен дванайсет хиляди ще са достатъчно, но трябва да помоля брат ми да помогне и това също трябва да се вземе предвид.

— Това си зависи от теб. Ти ще се договориш с него.

Блеки поклати глава.

— Не, господин Джафи. За дванайсет хиляди бих рискувал бизнеса си, но не и за по-малко. Брат ми би поискал пет хиляди. Без него, аз не бих могъл да те измъкна от страната.

— Но с него ще можете, нали?

Блеки се дръпна.

— Това е нещо, за което трябва да помисля и да го обсъдя с брат ми.

Джафи се направи, че мисли няколко минути, след това каза:

— Ще платя на брат ти четири хиляди: общо шестнайсет хиляди долара и това е всичко.

— Седемнайсет хиляди — каза Блеки, сигурен, че ще ги получи и си помисли колко ли ще поиска Чарли, брат му.

Джафи умишлено се пазареше, защото подготвяше следващата си стъпка.

— Ами, добре — каза той и вдигна ръце в знак, че се предава. — Седемнайсет хиляди, но Нан ще дойде с мен безплатно.

Това изненада Блеки.

— Искаш момичето?

— Да. Договорихме ли се?

Блеки се поколеба.

— Тя би могла да усложни нещата, господин Джафи.

— Договорихме ли се?

Блеки вдигна рамене.

— Договорихме се, но нищо не мога да обещаая. За седемнайсет хиляди американски долара ще направя всичко, което мога, но нищо не гарантирам.

— Няма да получиш парите, преди да стигна в Хонконг — подчерта Джафи. — Те не са у мен. Така че, ако не ме измъкнеш, няма да получиш парите.

Блеки бе очаквал това.

— Ще имам някои предварителни разходи. Ще имам нужда от парите сега. Честно казано, нямам намерение да авансирам с мои пари едно толкова рисковано начинание. Ако не можеш да ми дадеш веднага хиляда американски долара, за да платя разходите и билета за самолета на брат ми, тогава с голямо съжаление ще трябва да се откажа от готовността си да ти помогна.

— Но ако дам парите и вие не можете да ме измъкнете, тогава аз ще ги загубя.

— Би било жалко — каза Блеки. — Но нека сме реалисти. Ако не ви измъкна, вие няма да имате нужда от тези пари, вие изобщо няма да имате нужда от никакви пари. Мислили ли сте за това?

Джафи се раздвижи неспокойно. Беше си мислил за това.

— Нямам хиляда американски долара, но имам два диаманта. Купувал съм ги в Хонконг преди няколко години. Имах намерение да поръчам пръстен за едно момиче, което познавах някога. Те биха стрували поне хиляда долара.

Блеки изглеждаше изненадан.

— Бих предпочел парите в брой.

Джафи извади нагънатата хартийка и я подаде на Блеки.

— Нямам пари в брой. Но тези можеш да ги продадеш всеки момент.

Блеки включи арматурното табло и като се наведе напред внимателно разгледа диамантите. Не разбираше кой знае колко от скъпоценни камъни, но явно тези диаманти бяха добри: дали струваха хиляда долара или не струваха, това можеше да каже само Чарли.

Това бе един много напрегнат момент за Джафи. Нищо не можеше да прочете по дебелилото, наперено лице на Блеки. Дали бе повярвал на историята с диамантите? Изглежда, че да. Дали щеше да ги приеме?

Блеки вдигна поглед.

— Добре, господин Джафи. Сега се връщам и веднага ще изпратя телеграма на брат ми. Нищо не бих могъл да направя, преди да говоря с него.

— Колко време ще е нужно?

— Предлагам да се срещнем тук по същото време в сряда. Дотогава ще зная дали ще мога да ти помогна или не.

— Ще бъда тук.

Джафи слезе от колата.

— Разчитам на теб — каза той и подаде ръката си през отворения прозорец.

— Ще направя всичко, което мога — каза той и стисна ръката му.

Проследи Джафи, който изчезна в мрака, след това пак се надвеси напред, за да разгледа по-внимателно диамантите, а свъсеното му лице доби замислен израз.

През изминалите двайсет и четири часа вървеше усилено издирване на изчезналия Джафи.

Докато Джафи пътуваше с велосипеда към срещата с Блеки, в главната квартира на Службата за сигурност завършваше съвещание. Полковник Он-дин-Кук и инспектор Нгок-Лин седяха от едната страна на масата, а от другата страна седеше лейтенант Хари Хамбли от Военната полиция на Съединените щати.

Заседанието бе продължило час, но тримата мъже не бяха се доближили до залавянето на Джафи повече, отколкото в началото на срещата преди час.

В дълга, усукана реч, полковникът бе обяснил стъпките, които бяха предприели, за да намерят изчезналия американец. Шестима заподозрени симпатизанти на партизаните бяха задържани и разпитани, но без резултат. Бяха отпечатани табели, с които се предлагаше значителна награда на всеки, който предаде американеца. Тези табели бяха заковани по дърветата на места, за които се знаеше, че бандитите влизат във Виетнам, На другия ден в пресата щеше да се появи съобщение за голяма сума, която се предлага на всеки, който може да даде някаква информация във връзка с отвличането.

Лейтенант Хамбли бе изслушал всичко с неприкрито раздразнение. Този младеж малко притесняваше полковника. Чувстваше се доста несигурен, че той отвъръщаше на погледа му със същата упоритост, с която го гледаше полковникът.

Накрая полковникът замълча и Хамбли се възползва от възможността да направи изказване, което накара полковника да се чувства още по-неуверен.

— Ние не сме сигурни — каза Хамбли, — че Джафи е бил отвлечен. Имам чувството, че в цялата работа има нещо тайнствено и зловещо. Ще ви кажа защо. Знаем, че Джафи е казал на приятеля си Сам Уейд, че иска колата му на заем, за да отиде на летището с някакво момиче, но колата бе намерена на километри от летището и не е имало никакво момиче, а е бил прислужникът на Джафи, мъртъв. Джафи е

имал револвер калибър 45. Той липсва, както и паспортът му. Преди да изчезне, той е изтеглил всичките си пари от банката. Защо го е направил? Искях да говоря с приятелката на Хаум, но веднага щом вашите хора са говорили с нея, тя е била убита от неизвестен шофьор, който я блъска с колата си и изчезва. Искях да говоря с Донг Хам, готвача, но той е изчезнал съвсем. Нали виждате какво имам предвид? Всичко това е много тайнствено и зловещо.

Полковникът бутна стола си назад. Каза, че ще обърне внимание на всички въпроси, повдигнати от лейтенанта. Ще бъде представен доклад. Американският посланик може да бъде напълно сигурен, че камък няма да остане необърнат, за да бъде намерен Джафи.

Тогава посланикът се изправи, давайки знак, че съвещанието е приключило. След минутно колебание, Хамбли се ръкува с него. Каза, че се надява да получи някаква информация на другия ден и си тръгна.

Полковник Кук погледна инспектор Нгок-Лин със студени, ядосани очи.

— А вие все така ли продължавате да нямате представа дали американецът е бил отвлечен или се крие? — попита той.

— Не, господине — призна инспекторът. — Продължавам да се опитвам да намеря момичето, което го е посещавало. Може би тя ще ни помогне.

— Този лейтенант ще ни създава неприятности — каза полковникът. — Внимавай как действаш с него. Сега върви да намериш жената.

Когато инспекторът си тръгна, полковникът повика Лам-Тан.

— Лейтенант Хамбли вероятно ще иска да посети къщата на Джафи, за да я огледа още веднъж. Той има някакви подозрения — каза полковникът. — Много е важно да не открие дупката в стената.

Лам-Тан си позволи да се усмихне.

— Преди три часа, сър — каза той, — стената бе поправена. Работата свърши брат ми, който е много опитен и може да му се има доверие.

Полковникът изсумтя.

— Нгок-Лин още не е намерил жената — каза той. — Имаш ли някаква представа как да я намерим?

— Ако някой би могъл да знае коя е тя, това е собственикът на клуб „Парадайз“. Той знае всички жени, които ходят с американци —

каза Лам-Тан. — Можем да го арестуваме и да го разпитаеме.

— Инспекторът вече го е разпитвал.

Очите на Лам-Тан светнаха злобно.

— Ако го докараме тук, ще го накараме да проговори.

Полковникът се поколеба, след това поклати неохотно глава.

— Този човек е добре известен сред американците. Ще бъде опасно да го арестуваме, поне на този етап. Трябва да сме много предпазливи. Ако се наложи, ще го направим, но първо трябва да видим дали Нгок-Лин не може да я намери. — Той попипа носа си. — Сигурен ли си, че американецът не може да се измъкне от страната?

— Всички изходни пунктове са под наблюдение — каза Лам-Тан.

Полковникът потри плешивата си глава.

— Той е въоръжен.

— И нашите хора са въоръжени. Като го видят, веднага ще стрелят.

— Но ако намерят диамантите у него?

Лам-Тан се усмихна.

— Аз ще ги получа обратно — каза той.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин в девет часа, Нан се качи на автобуса за Тудомо. Носеше кошница с няколко американски списания, три романа с меки корици и сутрешните вестници. Те бяха внимателно скрити под хранителни продукти и зеленчуци.

Бе прекарала тревожна нощ. Тя бе така увлечена от плановете на Стийв, че вечерта, чак когато си легна и се отпусна в леглото си, започна да мисли сериозно за бъдещето и започна да си дава сметка за трудностите. Това, което я притесняваше най-много, бе какво ще стане с майка ѝ, вуйчо ѝ и тримата ѝ братя, ако замине за Хонконг със Стийв. Те изцяло разчитаха на нея за доходите на семейството. Щеше да се наложи да говори със Стийв по този въпрос. Ако той нямаше някакво практическо разрешение на въпроса, тя просто не виждаше как би могла да ги остави.

Поне бе престанала да се страхува толкова. Беше чела вестниците. Изглежда полицията бе убедена, че Стийв е отвлечен. Нищо не се споменаваше за диамантите. Не можеше да разбере как така са намерили Хаум в канавката, но реши, че това е много добре за Стийв. Нямаше причини полицията да смята, че той е убил Хаум. Чудеше се как ли е минала срещата на Стийв с Блеки Ли. Имаше толкова много неща, които искаше да обсъди със Стийв. Нямаше търпение да се срещне с него!

Джафи също нямаше търпение да я види. Той ходеше напред-назад из малката стаичка и непрекъснато поглеждаше часовника си. Когато чу, че автобусът се приближава, той отиде до прозореца и го видя да спира пред фабриката за лакови изделия.

В автобуса пътуваха съвсем малко хора. Видя как Нан слиза от него. Носеше електриковосиня туника и бели панталони, беше без шапка. Като я видя, в душата му нахлу топлина.

Когато тя влезе в стаята, той я притисна до себе си и докосна лицето ѝ с устни, а тя се притисна до него, усмихната, със затворени очи. Тя го остави да я гали известно време, след това се повдигна на пръсти и го целуна.

— Донесох вестниците — каза тя.

Седнаха на леглото един до друг, тя притисна глава към рамото му, докато той се взираше в лошия шрифт.

Изпита странно чувство, като видя името си напечатано във вестника. Не пишеше нищо ново, освен това, което чу от Блеки предната нощ. Както очакваше, диамантите изобщо не бяха споменати. Един бърз поглед в другия вестник потвърди това.

Но за разлика от Нан той не се подведе от полицейското съобщение, че е бил отвлечен от бандитите и вероятно е мъртъв. Той бе сигурен, че те тайно го издирват и се надяват да го намерят жив. Не можеха да са сигурни, разбира се, дали са го отвели или не, но той бе уверен, че някой от властта знае за диамантите и ще продължат да го търсят, докато не се появи убедително доказателство, че той е мъртъв и не могат да се доберат до тях.

— Виждаш — каза Нан, — всичко ще е наред. Те не знаят какво се е случило с Хаум. Не знаят за диамантите. Смятат, че си отвлечен. Това е добре, нали?

— Да, добре е — излъга той. Нямахше защо да я плаши, преди да е станало наложително. Разказа ѝ за срещата си с Блеки. — Той се съгласи да те взема със себе си — завърши Джафи. — Всичко може да се уреди до края на седмицата. Кой знае? След десет дни, може би и по-малко, ние можем да сме в Хонконг.

Видя, че лицето ѝ помръкна.

— Какво има? Нали искаш да дойдеш в Хонконг с мен?

Да, иска да замине с него, каза тя, но трябва да помисли и за други хора, освен за себе си. Майка ѝ, вуйчо ѝ и тримата ѝ братя. За нея не може да има щастие, ако ги остави сами да се грижат за себе си.

Джафи обхвана раменете ѝ с ръка.

— Не се тревожи за това — каза той. — Аз ще се погрижа за всичко. Ще намеря адвокат в Хонконг и ще им уредя месечна издръжка. Веднъж да се измъкнем оттук, аз ще съм богат. Не трябва да се тревожиш за тях, миличка. Ще уредя всичко.

Докато те разговаряха, лейтенант Хамбли и инспектор Нгок-Лин стояха в голямата дневна в къщата на Джафи.

Хамбли бе разгледал цялата вила толкова внимателно, че инспекторът се почувства неудобно.

— Знаех си, че в тази работа има повече от отвличане — каза Хамбли, и погледна инспектора. — Този тип е искал да избяга. Проверих в авиокомпанията „Пан Ам“ и успях да стигна до данните за багажа му, когато е пристигнал тук. Имал е три куфара. Единият липсва. Липсват принадлежностите му за бръснене. Когато е заминавал, той е изтеглил всичките си пари. — Той насочи пръст към инспектора. — Джафи е бягал. Нямам е никакво намерение да се върне обратно тук. Затова е взел колата на Уейд. Мислел е, че с дипломатическия номер ще успее да се измъкне.

Може да се получи много неловка ситуация, помисли си инспекторът. Трябваше да убеди този прекалено умен лейтенант, че греши.

— Искам да бъда съвсем откровен с вас — каза той. — Вие отскоро сте в Сайгон, нали, лейтенанте?

Хамбли го погледна стреснато.

— Какво общо има това?

— Ако не греша, вие сте пристигнали тук преди два месеца. Два месеца са твърде кратък период, за да може човек да разбере манталитета и методите на нашите врагове.

Хамбли се раздвижи. Откакто бе в Сайгон, имаше чувството, че не е достатъчно добре подготвен за работата, която трябваше да върши. Дразнеше се от това, че не говори местния език и през цялото време трябва да ползва преводачи. Непрекъснато се сблъскваше с необяснимия за него манталитет на вьетнамците.

— Не ви разбирам — каза той агресивно. — Накъде биете?

— От друга страна — продължи инспекторът, без да обръща внимание на въпроса, — ние имаме дългогодишен опит с бандитите. Знаем, че единствената им цел е да създават политически проблеми. Нищо не би ги зарадвало повече от това, да се влошат отношенията между вашата страна и моята или да се предизвика неприятен инцидент, който ще има отзвук в световната преса.

Хамбли усети, че в стаята е много горещо и той е започнал да се поти. Извади носна кърпа и изтри лицето си.

— На заседанието снощи вие повдигнахте няколко въпроса, за които казахте, че са тайнствени и зловещи. Бяхте прав да ги наречете тайнствени, но сгрешихте, като ги нарекохте зловещи.

— Не считате ли, че е зловещо убийството на момичето, когато е напускало полицията и това, че готвачът е изчезнал?

— Готвачът не е изчезнал — каза инспекторът тържествено. — Преди няколко часа е намерен удавен в реката.

Хамбли подскочи.

— И той е мъртъв?

— О, да, мъртъв е.

— Предполагам ще ми кажете, че се е самоубил? — каза Хамбли саркастично. — Ами при това положение всичко става още по-зловещо. Прислужникът, момичето и готвачът — всички са мъртви. Всеки от тях би могъл да ме насочи към някаква следа. Тази работа е дяволски зловеща.

Инспекторът се усмихна търпеливо.

— Ако бях на ваше място, лейтенант, и аз щях да си помисля същото, но с информацията, която имам, нещата съвсем не изглеждат толкова зловещи. На мен те ми изглеждат като най-естествената поредица от събития, която човек може да си представи.

Хамбли си пое дълбоко дъх. Усещаше, че го обзема ярост, но успя с мъка да се овладее.

— Вижте, нека да оставим празните приказки и да се заемем с фактите? Щом знаете толкова много, дайте да видим какво е то!

— Ключът към цялата история е в това, че Хаум, момичето и Донг Хам са били агенти на партизаните. В момента, когато човек разбере това, няма да има нищо мистериозно и нищо зловещо в цялата история.

Хамбли изведнъж се почувства несигурен в себе си. За да си остави време да помисли, той извади пакет цигари и запали една.

— Защо не го казахте още на съвещанието? — попита той.

— Скъпи ми лейтенанте, ако го знаех, естествено щях да го кажа, но аз го научих едва тази сутрин.

— Как сте го научили?

— В Сайгон има много агенти на партизаните. От време на време някои от тях осъзнават, че животът тук е много по-добър от живота в Ханой. И променят убежденията си. Именно чрез такива хора ние получаваме доста информация. Специално този информатор, с когото говорих, не искал да издаде Хаум, момичето и Донг Хам, докато бяха

живи, но в момента, в който разбрал, че са мъртви, той дойде при мен и ми каза, че са били агенти на партизаните.

Хамбли вътрешно изпъшка. Беше сигурен, че се омотава в лъжи, но въпреки това, сега трябваше да стъпва много предпазливо. Тази фантазмагорична история можеше да се окаже истина.

— Но какво общо може да има това с изчезването на Джафи? — попита той. — Нали няма да ми кажете, че и Джафи е бил агент? Защото, честно да си призная, не бих ви повярвал.

Инспекторът поклати глава.

— О не, лейтенанте, няма такива детинщини. Кажете ми какво знаете за господин Джафи? Той е ваш сънародник. Живее в Сайгон от три години. Какъв човек е той, според вас, или по-точно, какъв човек е бил той, според вас?

Хамбли никога не бе разговарял с Джафи. Беше го мяркал през тези два месеца, я в някой бар, я в нощен клуб, но никога не бе проявявал интерес да разпита за него. Ядосан и раздразнен, той си даде сметка, че не знае абсолютно нищо за Джафи.

Като го наблюдаваше, инспекторът бе доволен от начина, по който вървеше разговорът. Този напорист младеж бе постепенно изтикан в отбрана. Съвсем не беше така уверен в себе си, както в началото.

— Ами, зная, че е бил добър бизнесмен, — каза предпазливо Хамбли. — Доколкото ми е известно, не е имал неприятности. Той...

— Имах предвид личния му живот, лейтенанте — прекъсна го инспекторът. — За един човек може да се съди само по личния му живот.

Хамбли пак избърса лицето си.

— Нищо не зная за личния му живот — призна той намусено.

Сега инспекторът бе готов да измъкне един от асовете, които бързият му ум бе изработил по време на разговора.

— Вие споменахте, че господин Джафи е изтеглил всичките си пари от банката — каза той. — Това е станало съвсем набързо в неделя вечер, чрез два хотела, тъй като банката е била затворена. Според вас господин Джафи се е държал като човек, който бяга. Не бихте ли допуснали, обаче, че може да има и друго обяснение за неговите действия?

Хамбли изглеждаше стреснат. Усети, че кръвта се надига към главата му.

— Искате да кажете изнудване?

— Точно така. Аз бих казал, че той е бил подложен на натиск, затова е имал нужда от голяма сума. При такава ситуация, човек обикновено мисли за изнудване.

Хамбли усети, че е започнал да се извинява.

— Нямах причини да мисля, че Джафи е човек, когото биха могли да изнудват — каза той бавно. — Вие имате ли сериозно основание да предполагате това?

Инспекторът сякаш се поколеба.

— Да, за съжаление, господин Джафи е бил без съмнение перверзен дегенерат.

Хамбли го зяпна.

— Какво ви кара да мислите така?

— Има едно много просто обяснение защо той е искал да вземе колата на господин Уейд и ви уверявам, че това няма нищо общо с дипломатическия номер. От известно време моите хора са забелязали, че Джафи се опитва да качва момичета в колата си. В продължение на няколко седмици той не е имал успех. Струва ми се приемлива теорията, че обезкуражен от неуспеха си, той може лесно да го е отдал на малките размери на колата си, а не на благопристойността на момичетата, които е закачал. Мисля, че господин Джафи е взел на заем голямата, впечатляваща кола на господин Уейд, с надеждата, че ще промени късмета си. В крайна сметка той е споменал пред господин Уейд, че възнамерява да използва колата за неморални цели.

Хамбли изгаси цигарата си.

— Ако е задявал жените по улиците, тогава защо вашите хора не са го прибрали?

Инспекторът повдигна рамене.

— Ние, естествено, се опитваме да избегнем арестуване на американци, когато това е възможно. Момичетата не му обръщаха никакво внимание. Той не им правеше нищо и срещу него нямаше постъпили оплаквания, така че нашите хора, съвсем разумно, не предприеха никакви мерки, въпреки че ми беше изпратен доклад.

— Но това не обяснява как Хаум е замесен в тази работа, или защо са изнудвали Джафи, или пък защо е взел пистолет и е събрал

багажа си. Да не би да искате да кажете, че той е направил беля с някое момиче и се е опитвал да избяга?

— Нищо подобно, лейтенанте. Нещата са малко по-сложни. Може би ще се изненадате, ако ви кажа, че Хаум е бил хомосексуалист.

Хамбли замръзна. За бога! — помисли си той. Какво ли щеше да последва?

— Мисля, че преди известно време е било взето решение да се отвлече Джафи, за да се иска откуп. Смятам, че Хаум и Донг Хам са били внедрени в къщата на господин Джафи с единствената цел да извършат отвличането, когато му дойде времето. Обаче, аз смятам, Хаум е решил да изкара самостоятелно малко пари. Той е поискал пари от Джафи.

Хамбли направи гримаса.

— Искате да кажете, че Джафи и прислужникът...?

— В това няма никакво съмнение — каза тихо инспекторът. — Този човек е бил дегенерат. Спомняте си думите на господин Уейд, че като видял господин Джафи в бара на хотела, той имал неспокоен и нервен вид. По-късно е осребрил двата чека. Докато е правил това, вероятно са се обадили на Хаум по телефона. Казали са му да доведе господин Джафи до полицейския пост на пътя за Биен Хоа. Идеята е била с един куршум да ударят два заека. Да атакуват полицейския пост съвсем близо до Сайгон и докато бандитите са там, да отвлечат господин Джафи.

— Откъде знаете всичко това? — попита настойчиво Хамбли. — Как би могъл Хаум да накара Джафи да иде до полицейския пост?

— Аз не ги зная тези неща, както вие казвате, лейтенанте — каза меко инспекторът. — Просто се опитвам да формулирам едно разумно за мен обяснение, въз основа на многогодишния ми опит с тези бандити. Предполагам, че Хаум е знаел, че Джафи има пистолет. Мисля, че той е взел пистолета и го е принудил да кара към полицейския пост. Там е била извършена атаката и в бъркотията Джафи се е опитал да избяга. Смятам, че сигурно той е убил Хаум. По лицето и по врата на Хаум има отпечатьци от пръсти. Господин Джафи бе много силен. За него би било достатъчно само да разтърси здраво момчето, за да му счупи врата. Смятам, че тогава господин Джафи е бил убит. Моят опит ми подсказва, че с убийството на Хаум, господин Джафи е подписал смъртната си присъда. Нашите врагове действат

така: живот за живот. Освен това не трябва да забравяте, че господин Джафи е имал у себе си осем хиляди пиастри...

— Какво ви кара да мислите така? — сръза го Хамбли. — Ако вашата теория е вярна, той е изтеглил парите, за да ги даде на момчето. Несъмнено момчето би ги взело, преди да накара Джафи да тръгне към полицейския пост, нали?

Инспекторът наведе глава. Каза си, че трябва много да внимава. Този младеж съвсем не беше чак такъв глупак, за какъвто го вземаше инспекторът.

— Няма значение, лейтенант, дали парите са били у Джафи или у момчето. Трябва да са били у един от двамата, защото в къщата няма и следа от тях. Мисля, че господин Джафи ги е задържал, когато е бил заплашен с пистолета. Може би е казал, че не е в състояние да събере такава сума. Смятам, че когато бандитите са разбрали, че той е убил Хаум, са го претършували, намерили са парите и са го убили. Сигурно са си поделили парите, преди да се върнат в базата си. Ако отведат Джафи жив със себе си, той би казал на шефа им за парите и шефът им е щял да им ги вземе и да ги задържи за себе си. За бандитите е било много удобно господин Джафи да умре. Сигурен съм, че така е станало.

Хамбли потри брадата си, без да откъсва очи от инспектора.

— Вие определено сте напаснали нещата, нали така? — каза той. — А как ще обясните куфара и принадлежностите за бръснене?

— Партизаните са имали намерение да държат господин Джафи като заложник и да поискат откуп за него. Той е трябвало да изглежда като човек, за когото се грижат добре — естествено, че на него му е бил необходим комплект за бръснене и дрехи за преобличане. Сигурно Хаум е бил опаковал тези неща, когато господин Джафи се е върнал вкъщи.

— А момичето и готвачът?

— Те са били разколебани елементи, лейтенанте. Моят информатор ми каза, че те двамата са щели да преминат от другата страна, ако не е било влиянието на Хаум. В момента, в който са разбрали, че той е мъртъв, вече нищо не е могло да ги спре. Несъмнено те са били убити по заповед на Ханой за назидание на всички, които се колебаят на чия страна да бъдат.

Хамбли свали фуражката си и прокара пръсти през мократа си от пот коса. Тази дребна маймуна може да се окаже права, мислеше той. Може да звучи като фантастична история, но всичко пасва. Ако Джафи е бил обратен, по-добре тези работи да не се разчуват. Никак няма да е добре цялата тази мръсотия да излезе по вестниците.

Като го наблюдаваше, инспекторът видя, че е успял да отвлече вниманието на лейтенанта в много по-безопасна посока. Трябваше веднага да се срещне с полковника и да му докладва за тази среща. Надяваше се само полковникът да подкрепи историята, която бе изфабрикувал.

Хамбли се изправи.

— Трябва да ида да докладвам това — каза той.

— Разбира се — каза инспекторът. — Полковник Он-дин-Кук ще изпрати секретен доклад, в който ще са развити всички въпроси, които ви изложих. Вашето посолство може да е сигурно, че няма да вдигнем ненужен шум около тази тъжна история. Ако е необходимо ще можем да дадем доказателства, че господин Джафи е бил дегенерат. Наградата, обявена във вестника тази сутрин, накара доста хора да ни се обадят, че са имали връзка с господин Джафи и те ще са готови да свидетелстват, но бих предложил да оставим нещата така, както са. Междувременно можете да разчитате на мен, че ще продължа издирването на тялото на господин Джафи.

— Ахъ — каза Хамбли. — Ами, добре, тогава. Ще поддържаме връзка, инспекторе. — Той оправи шапката си, ръкува се с инспектора и си тръгна.

Инспекторът остана неподвижен няколко секунди, докато не чу как джипът отпътува, след това отиде бавно до картината на стената и я разгледа. Добре, че лейтенантът не бе поискал да свали картината. Щеше да е много неловко, ако бе открил дупката на стената.

Качи се на един стол, лекичко повдигна картината и погледна под нея. Гладко измазаната стена, която се изпречи пред очите му, дойде като шок. Нямаше и следа от дупката, която бе там предния ден. Този, който е поправил стената е бил много опитен майстор.

Докато поставяше картината обратно на мястото ѝ, инспекторът се сети, че братът на Лам-Тан се занимава с вътрешно обзавеждане.

Той си тръгна, объркан и тревожен и се върна в главния щаб на тайната полиция.

Пред входа на Сайгонското летище Блеки Ли седеше в колата си и си чистеше зъбите с бамбукова клечка. Нетърпеливо чакаше пътниците от току-що пристигналия самолет от Хонконг да минат през митницата и през паспортна проверка.

Вече бе зърнал брат си Чарли да слиза от самолета. Блеки бе почувствал голямо облекчение, че Чарли откликна така бързо на неговия зов за помощ.

Чарли Ли бе пет години по-голям от брат си, по-сериозен, по-амбициозен, но финансово не бе така добре осигурен като брат си Блеки.

Проблемът на Чарли, според Блеки Ли, беше, че той не се залавяше за сериозна работа. Все търсеше бързи, лесни, големи пари. Все гонеше вятъра и се надяваше, че фантазмагоричните му планове един ден ще му донесат големи пари. Сам си пропиляваше шансовете в очакване да намери заровено злато, вместо да отвори танцов салон в Хонконг, както го бе посъветвал брат му.

Но за една задача като тази — задачата да се измъкне един американец до Хонконг — Блеки не можеше да си представи никой подходящ от Чарли. Ако Чарли не можеше да измисли нещо, тогава американецът можеше да се смята мъртъв.

Той видя как Чарли излиза от летището, спира и се оглежда. Стори му се, че брат му е поотслабнал и дрехите му са малко попротрити, отколкото, когато го бе видял за последен път преди няколко месеца.

Чарли забеляза американската кола и се приближи. Блеки излезе и го поздрави. Двамата мъже разговаряха няколко минути на жаркото слънце. Питаша се кой как е със здравето, Чарли попита за Ю-Лан, която му бе много симпатична. Никой от тях не спомена спешната телеграма на Блеки, в която молеше брат си да остави всичко и веднага да дойде.

Качиха се в колата и без да бързат се отправиха към клуба. По време на пътуването Блеки попита как върви бизнесът и Чарли махна с

ръка и каза, че не е зле. Имал проблеми с момчетата, които карали рикшите му. Рано или късно рикшите щяха да изчезнат — уличното движение в Хонконг ставаше все по-задръстено и полека-лека избутваше рикшите от улиците. Момчетата го знаеха. Те искаха по-високо заплащане, за да могат да си натрупат запас от средства, с които да посрещнат предстоящата безработица. И четирите момичета, за които се грижеше Чарли също му създавали неприятности. Откакто излезе онази книга за проститутката в Хонконг, американските власти забраняваха на моряците в униформа да влизат в хотелите, където работеха момчетата. Тази забрана се отрази зле на бизнеса, но сякаш за да влошат нещата още повече, момчетата искаха по-висок процент.

Блеки слушаше и от време на време промърморваше нещо съчувствено. Продължиха да обсъждат проблемите на Чарли, докато се качваха по стълбите на клуба, където ги чакаше Ю-Лан, за да поздрави сърдечно Чарли.

Обедът бе готов и тримата обядваха заедно осем безупречно подготвени блюда. Докато се хранеха, говориха малко, а след като приключиха, двамата братя се оттеглиха в кабинета на Блеки, а Ю-Лан отиде в стаята си, за да подремне. Чарли седна на най-удобния стол, а Блеки — зад бюрото си. Предложи на Чарли пура и той я прие.

Последва кратка пауза, докато я запали, след което каза:

— Може би има нещо, което бих могъл да направя за теб?

Блеки веднага му изложи нещата съвсем делово. С удивителна яснота той разказа на брат си историята на Джафи. Представи му цялата информация, която бе успял да събере, без да усложнява фактите със своите мисли и мнения.

Чарли се облегна в стола си, като всмукваше дълбоко от пурата си, а лицето му остана безизразно. Докато Блеки говореше, Чарли бързо си даде сметка, за опасността, която тази работа криеше. Досега нито той, нито Блеки се бяха залавяли за нещо наистина опасно. Е, прекарваха нелегално по малко опиум, разбира се, някои тъмни сделки с валута, прекарваха по някой друг беглец в Хонконг, но нищо, което можеше да ги изправи пред взвода за екзекуции, а това, в което се бе натопил Блеки, можеше лесно да завърши пред дулата на тайната полиция.

Чарли бе живял дълго в Сайгон. Той напусна страната едва, когато французите се оттеглиха и на власт дойде президентът Дием.

Чувстваше, че е негов дълг да подготви път за бягство на по-малкия си брат, в случай на нужда, и се бе установил в Хонконг. Но той познаваше добре виетнамските методи и виетнамския манталитет. Знаеше, че ще бъдат взети най-строги мерки срещу един китаец, ако той е помогнал на някого да избяга от съд.

Блеки каза:

— Американецът има пари. Ще ни плати петнайсет хиляди долара, ако му помогнем да избяга. Това е съвсем приемлива сума. Мисля, че пет за теб и десет за мен ще е съвсем справедливо разпределение, нали? Ти как мислиш?

— Животът ми струва много повече от пет хиляди долара — каза Чарли тихо.

Блеки се смръщи. Беше разочарован. Бе мислил, че брат му ще подскочи от радост при подобно предложение.

— Какво искаш да кажеш?

— Прекалено е опасно — каза Чарли. — Много съжалявам, но не съм в състояние дори да помисля по този въпрос; всичко е прекалено опасно.

Блеки знаеше как да се оправя с брат си. Извади от джоба си двата диаманта, които Джафи му бе дал.

— Американецът е готов да ми се довери — каза той. — Даде ми тези два диаманта. Казва, че стрували хиляда долара. С тях ще покриваме текущи разходи. Когато стигне в Хонконг, той ще ни плати петнайсет хиляди долара. — Той остави диамантите на попивателната си.

Чарли бе експерт по всички видове скъпоценни камъни. Някога бе работил при един бижутер в Сайгон, но за негово нещастие го бяха заловили да краде злато и това бе поставило край на кариерата му в бижутерския бизнес.

Той вдигна диамантите и започна да ги оглежда. След това извади от джоба си часовникарска лупа, постави я на окото си и много внимателно разгледа диамантите. Последва дълго мълчание, през което Блеки внимателно наблюдаваше брат си. Накрая Чарли свали лупата от окото си и остави диамантите на попивателната.

Отпусна се в стола си и попита:

— Американецът ли ти даде тези диаманти?

— Да.

— Откъде ги е взел?

— От Хонконг. Купил ги за някакво момиче, но си променил решението и не му ги подарил.

— И колко ти каза, че струват?

Блеки се намръщи.

— Хиляда долара.

— Ще се изненадаш ли, ако ти кажа, че те струват три хиляди долара? — попита Чарли.

Очите на Блеки помръкнаха. Той изведнъж се отпусна в стола си, без да откъсва очи от брат си.

— Американецът не е купил тези диаманти от Хонконг — продължи Чарли. — Излъгал те е.

— Не разбирам — каза Блеки. — Защо ми ги е дал, щом струват толкова много?

— Защото не им знае цената и това означава, че не ги е купувал.

— Не разбирам — повтори Блеки. — Щом не ги е купувал, тогава откъде ги е взел?

— Откраднал ги е — каза Чарли. — Това е едно много странно съвпадение, но преди шест години аз сам обработих тези диаманти. Те носят моя знак.

— Това е забележително — каза Блеки. — Сигурен ли си?

— Разбира се. Мога да ти кажа кой беше собственикът на тези диаманти. Помниш ли генерал Нгуен Ван То?

Блеки кимна.

— Той поръча сто и двайсет такива диаманта във фирмата, където работех и ги плати в брой. Сделката бе държана в тайна, но той бе закупил от друг търговец още петдесет доста по-големи и по-хубави камъка. Общо закупи диаманти за два милиона щатски долара. Използвал фондовете на армията. Имал е планове да напусне страната, но закъсня. Бе убит от бомба, а диамантите така и не бяха открити. Мисля, че американецът ги е намерил!

Двамата мъже се спогледаха. Блеки усети, че по лицето му се спуска струйка пот. Два милиона американски долара!

— Разбира се! — каза той. — Джафи живееше в къщата, която някога е била на любовницата на генерала! Генералът сигурно е скрил някъде камъните, а Джафи ги е намерил. Значи затова е убил

прислужника си! Сигурно момчето е видяло, че Джафи е намерил диамантите!

Чарли продължи да всмуква от пурата си, но умът му трескаво работеше. Накрая дойде шансът, който чакам от толкова време! Два милиона долара! Това са то големите пари! Най-накрая!

— Разбира се, ние не знаем дали и другите диаманти са у него — каза Блеки с известно съмнение. — Може да е намерил само тези двата.

— И да убие прислужника си само за два диаманта? — Чарли поклати глава. — Не, намерил ги е. Намерил ги е всичките. Можеш да си сигурен.

— Зная къде се крие той — каза Блеки, като сниши глас. — Няма да е трудно да го изненадаме. Имам няколко души, които ще се справят с него.

Чарли вдигна глава и впери поглед в брат си.

— Да предположим, че се добереш до диамантите, какво ще правиш с тях тук?

— Ще ги изнесем в Хонконг — каза нетърпеливо Блеки.

— Последният път, когато отпътувах от Сайгон ме претърсиха — каза тихо Чарли. — И теб ще претърсят. И двамата ни водят за подозрителни. Ако ни заловят с диамантите, незабавно ще изчезнем, даваш си сметка за това, нали?

— Какво ще правим тогава? — каза Блеки.

— Ще направим това, което американецът иска от нас. Ще го измъкнем от страната. Естествено, той ще вземе диамантите със себе си. И когато пристигне в Хонконг, ще му ги вземем. Съгласен ли си?

— Но ти току-що каза, че ще размислиш по въпроса — припомни му Блеки.

Чарли се усмихна.

— За два милиона щатски долара няма нещо, за което не бих размислил. Можеш да му кажеш, че ще го измъкнем.

— Но как?

Чарли притвори очи.

— Трябва да помисля. Не съм вече млад. Малко съм ще ми помогне. Ще се погрижиш ли да не ме безпокоят?

Блеки се изправи и отиде до вратата. Спря до нея. В очите му имаше тревога.

— Американецът няма да си даде диамантите лесно — каза той.
— Много е силен.

Чарли се намести удобно в стола.

— Не можем да очакваме, че ще спечелим два милиона долара без проблеми — каза той. — Ще го имам предвид.

Няколко минути след като Блеки излезе от офиса, Чарли започна тихичко да похърква.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Обявената награда от двайсет хиляди пиастри за всяка информация, свързана с последните движения на Джафи, преди да бъде отвлечен, доведе до хаос пред Главната квартира на службата за сигурност.

Инспектор Нгок-Лин бе очаквал да стане такова нещо. Знаеше, че всяко момче с рикша, всеки уличен търговец, всяко пиколо, което не е на смяна, ще дотърчи със своята история, с намерение да получи наградата.

Знаеше, че хората му ще трябва да отсеят стотици такива истории, за да стигнат до някой дребен факт, доказващ, че Джафи се крие и не е в ръцете на виетнамските партизани. Инспекторът се надяваше по този начин да попадне на следите на момичето, с което е бил свързан Джафи. Даде нареждания да не връщат никого. Всеки, който дойдеше с някаква информация, трябваше да бъде изслушан.

Един човек, който би могъл да му каже къде се крие Джафи, не знаеше нищо за наградата, защото Йо-Йо така и не бе се научил да чете и съответно не бе прегледал вестника.

Докато инспекторът отсяваше отговорите на въпросите си, Йо-Йо клечеше пред клуб „Парадайз“, а мръсното му, злобно лице се бе свило в намръщена и объркана гримаса.

Той видя как Чарли пристигна. Беше го виждал и преди и знаеше, че той живее в Хонконг. Досети се, че са го повикали. Тогава разбра, че става нещо много важно. Но какво е това нещо? Почуди се дали да не иде в къщата на момичето за танци и да поговори с нея. Може би щете да я накара да му каже защо ходи при американеца, но прецени, че ако не успее да я застави да проговори, тогава той самият щеше да има сериозни неприятности с Блеки Ли. Рискът бе прекалено голям.

Така че той седна на сянка, започна да върти в ръцете си своето йо-йо и зачака. На десетина метра от него един уличен търговец четеше вестника и се чудеше каква история да измисли така, че да му повярват и да му дадат наградата. Той познаваше Джафи. Беше го

виждал да влиза и да излиза от клуба, но не можеше да си спомни дали го видя в неделя вечерта. Смътно си спомняше, че Джафи бе седял в колата си пред клуба, но не беше сигурен дали беше събота или неделя.

Реши да каже в полицията, че е било неделя. Щяха да се впечатлят повече, ако им кажеше, че е неделя, защото според вестника, това е бил денят, когато Джафи е изчезнал. Веднага като мине времето на обедните почивки, той ще иде право в полицията и ще им каже, че е видял Джафи да седи в колата си. Дори да не му дадат цялата награда, сигурно щяха да му дадат нещичко.

В американското посолство лейтенант Хамбли седеше на бюрото си и правеше дупки в попивателната хартия, а лицето му беше тревожно и замислено.

Очакваше Сам Уейд. Беше му телефонира веднага, щом се върна в офиса си. Уейд бе казал, че идва след няколко минути.

Когато влезе в стаята, Хамбли му махна да седне на един стол.

— Оплел съм се в тази афера с Джафи — каза той. — Ти нали си го познавал добре?

— Да, но не кой знае колко добре. Играехме заедно голф. Беше много добър играч. Не съм виждал човек с по-далечен удар от неговия.

— Що за човек беше той?

— Приятен тип. Много симпатичен.

Хамбли проби още няколко дупки в попивателната.

— И не е бил педи, така ли?

Очите на Уейд се разшириха.

— Да не ме будалкаш? — каза той и в гласа му прозвучаха остри нотки. — Джафи да е педи? Що за идея?

— Има слух, че е бил — каза тихо Хамбли. — Казват, че имал връзка с прислужника си.

Уейд го погледна отвратно.

— Този, дето е пуснал слуха, заслужава ритник в задника. Какво може да спечели от една такава лъжа?

Хамбли погледна с интерес възмутеното лице на Уейд.

— Толкова ли си сигурен? — попита той.

— Абсолютно съм сигурен — каза Уейд, зачервен. — И каква е цялата тази работа?

Хамбли му разказа теорията на инспектора.

— Ама това си е чиста лъжа — каза Уейд. — Зная със стопроцентова сигурност, че Джафи си имаше постоянна приятелка. Никога не е тичал по жени. Тази история, дето ми бил взел колата, за да примамва мацки, е вятър и мъгла.

— Коя му е била приятелката в такъв случай? — попита Хамбли.

— Не зная. Но какво значение има това? Зная, че тя идваше у тях два-три пъти седмично. Знаеш, че тези работи се разчуват. Моят прислужник непрекъснато ме осведомява кой с кого спи. Когато човек играе голф с някого, той го опознава добре. Джафи бе човек спортист. Беше си съвсем в ред. Уверявам те.

— Бих искал да поговоря с тази негова приятелка — каза Хамбли. — Как да я намеря?

Уейд замислено разтри челюстта си.

— Най-сигурно би могла да ти каже онази китайка, с която спях в събота вечер: тя е мръсница и крадла, но би могла да помогне. — Той даде адреса ѝ на Хамбли.

Хамбли си взе фуражката и я нахлупи на главата си.

— Ами, благодаря ти. Веднага ще ида да се срещна с тази китайка. — Той погледна часовника си. Минаваше дванайсет и половина. — Много ми помогна.

След петнайсет минути вече стоеше пред входната врата на Ан Фай Уа. Позвъни и зачака. Минаха две минути и пак позвъни. Тъкмо реши, че е излязла, когато вратата се отвори, на прага застана момичето и впери поглед в него. Бадемовите ѝ очи внимателно се плъзнаха по униформата му, преди да се вдигнат към лицето му.

— Хамбли, военна полиция — каза лейтенантът и отдаде чест. — Мога ли да вляза за момент?

Тя отстъпи назад и леко изпъна дългите си, красиви пръсти. Носеше гълъбова роба дълга до земята с цепки от двете страни до средата на бедрата ѝ. Дългите ѝ, изящни крака бяха боси, с цвят на стара слонова кост. Под сивата коприна се очертаваха твърдите ѝ гърди. Явно под робата беше гола.

Той влезе в дневната. На масичката лежеше сутрешният вестник. До него имаше поднос с чашка и чинийка, кафеник и полупълна бутилка с коняк „Реми Мартен“.

Ан Фай Уа седна на страничната облегалка на голям кожен фотьойл. Хамбли с мъка отклоняваше погледа си от краката ѝ, които се

виждаха през разтворената цепка на робата.

— Желаете ли нещо? — попита момичето и повдигна нарисуваните си вежди.

Хамбли се стегна.

— Четохте ли вече вестника?

Той се наведе напред и почука с пръст заглавието, с което се обявяваше отвличането на Джафи.

— Хмммм.

Тя кимна и с нежния си пръст започна да върти една къдрица на врата си.

— Познавахте ли Джафи?

Тя поклати отрицателно глава.

— Имал е приятелка — виетнамка, която е работела като платена компаньонка за танци. Опитвам се да я намеря. Дали случайно не знаете къде живее?

— Може би.

Хамбли се раздвижи. Черните бадемове очи го разсеяха. Тя го оглеждаше като фермер, който ще купува бик за разплод.

— Какво означава това? Познавате ли я или не я познавате?

Тя се наведе напред, за да си вземе цигара. Гърдите ѝ опнаха копринената материя. Сложи цигарата между изрисуваните си устни и го погледна в очакване.

Хамбли затършува за запалката си, намери я и с мъка я запали. Докато палеше цигарата ѝ, се ядосваше, че е объркан и се държи като тийнейджър.

— Опитваме се да проследим пътя му до момента, когато е бил отвлечен — обясни Хамбли. — Смятаме, че това момиче може да ни помогне.

— Ако можеше да ви помогне, тя вече щеше да ви се обади, нали така?

— Не непременно. Може би не иска да се замесва в цялата тази история.

Ан Фай Уа вдигна вестника и го погледна.

— Виждам, че дават награда. Ако ви кажа коя е тя, ще ми дадат ли наградата?

— Може би. Наградата се изплаща от Службата за сигурност. Ще трябва да говорите с тях.

— Не искам да говоря с тях. Предпочитам да говоря с вас. Ако ми дадете 20 000 пиастри, ще ви кажа коя е тя.

— Значи я познавате?

Изрисуваните вежди пак се повдигнаха.

— Може би.

— Не е в моя власт да ви платя парите — каза Хамбли. — Но ще придвижа молбата ви по съответните канали. Коя е тя?

Ан Фай Уа повдигна рамене.

— Забравила съм. Много съжалявам. Това ли е всичко? Моля да ме извините.

— Виж какво, драга — каза Хамбли и изведнъж влезе в ролята на сурово ченге. — Можеш да избираш, но ще кажеш или на мен, или на Службата за сигурност. Ще кажеш или на мен, или на тях!

Изражението на Ан Фай Уа остана непроменено, но бързият ѝ ум веднага усети опасността. Ако този американец кажеше на Службата за сигурност, че според него тя има някаква информация, веднага щяха да я отведат в Главната квартира и да я разпитат. Знаеше какво се случва на хора, които нямат особено желание да говорят. Нямаше намерение да се остави да ѝ нашарят гърба с бамбукови пръчки.

— А наградата?

— Казах ти, че ще придвижа молбата ти по съответните канали. Не мога да обещавам нищо, но ще положя всички усилия.

Тя се поколеба. Погледна го и като видя решимостта му, каза:

— Името ѝ е Нан Ли Куон. Не зная къде живее. Вуйчо ѝ се занимава с предсказване на бъдещето край гробницата на Маршал Ли-Ван-Дует.

— Благодаря — каза Хамбли. — Как изглежда вуйчо ѝ?

— Дебел, с брада.

Хамбли вдигна шапката си.

— Ще говоря с него — каза той и тръгна към вратата.

Ан Фай Уа смачка цигарата си и с мудна крачка го изпрати до вратата.

— И няма да забравите за наградата, нали, лейтенанте?

— Няма да забравя.

— Може би ще ми се обадите някоя вечер?

Той ѝ се усмихна широко.

— Може и да се обадя.

Тя хвана най-горното копче на униформата му и започна да го разглежда. Лицето ѝ бе съвсем близко до неговото.

— Вуйчо ѝ няма да се появи около гробницата преди три часа — каза тя. — Имате достатъчно време. Може би ще пожелаете да останете малко?

Хамбли леко отстрани ръката ѝ. Докосването на хладните ѝ пръсти накара сърцето му да заби по-силно. Тя бе определено привлекателна, помисли си той. Искаше му се да остане.

— Друг път, скъпа — каза ѝ той извинително и се усмихна. — Имам работа.

Той полуотвори входната врата, спря се и я погледна още веднъж. Тя го гледаше, без да трепне, а очите ѝ бяха пълни с обещания.

Той бавно затвори вратата и се облегна на нея.

— Ами, може да остана малко.

Тя се обърна и тръгна към една врата, а Хамбли, без да откъсва поглед от тежките ѝ, полюшкващи се бедра, тръгна след нея.

Уличният търговец, чието име беше Ченг-Сю, трябваше доста да почака, преди да застане най-накрая пред инспектор Нгок-Лин, но чакането не му дотежа особено. Движението в оживеното помещение го очароваше и с известно напрежение той се чудеше дали някой от дългата опашка чакащи да дадат информация, щеше да го изпревари и да вземе наградата, преди да е дошъл неговият ред.

Когато Ченг-Сю застана пред инспектора, той каза твърдо, че е дошъл за наградата.

— И защо смятате, че трябва да ви я дадем? — попита инспекторът, гледайки възрастния човек с присвити очи и горчивина, изписана на умореното му лице.

— Видях американеца в неделя вечер — каза Ченг-Сю. Седеше в колата си пред клуб „Парадайз“. Беше някъде след десет часа.

Инспекторът наостри уши. Това бе първата информация, която получаваше за последните стъпки на Джафи, откакто бе седнал на тази маса.

— Какво правеше той?

Ченг-Сю премигна.

— Седеше в колата си.

— Каква кола?

— Малка червена кола.

— Колко време седя в колата си?

Ченг-Сю пак премигна.

— Не много.

— Колко? Пет минути? Десет? Половин час?

— Може би половин час.

— Какво стана после?

— После дойде момичето и той слезе от колата — каза Ченг-Сю, като се напрегна до край. — Той й даде някакви пари и тя влезе в клуба. После излезе, качи се в колата и заминаха.

Инспекторът премести погледа си. Не искаше търговецът да види колко е възбуден.

— Какво момиче? — попита той с безразличие.

Ченг-Сю повдигна слабите си рамене.

— Не зная... момиче.

— И не знаеш коя е тя?

— Не.

— Виждал ли си я и преди да влиза в клуба?

Ченг-Ли пак повдигна рамене.

— Много момичета влизат и излизат от клуба. На моята възраст вече не ги заглеждам.

Инспекторът бе готов да го удуши. Той каза с внимателно контролиран глас:

— Значи американецът ѝ даде пари и тя влезе в клуба? Колко се забави?

— Малко.

— Десет минути? Половин час?

— Може би пет минути.

Значи е била от платените танцьорки, помисли си инспекторът. Блеки Ли е излъгал, когато каза, че не знае, че Джафи е имал постоянна приятелка.

— Сигурен ли си, че не си я виждал и преди?

— Те толкова си приличат. Може и да съм я виждал.

— И това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

Ченг-Сю го погледна възмутено.

— Какво още искаш? — попита той. — Дошъл съм за наградата.

Инспекторът даде знак на един униформен полицаи, който сръга Ченг-Сю в ребрата с бялата си палка.

— Хайде, чупка — каза той.

Очите на Ченг-Сю щяха да изскочат.

— Ами наградата? — изломоти той. — Нищо ли няма да ми дадете?

Полицаят го цапардоса с палката по пищяла с такава сила, че старецът подскочи и изрева от болка. Чакащите на опашката доволно се закикотиха, като видяха как старецът подскача и трие пищяла си. Третият път палката попадна на мършавите му хълбоци и като хвана задника си с две ръце, той се втурна през помещението и изскочи от вратата.

Инспекторът бутна стола си назад и се изправи. Даде знак на един от хората си да поеме работата. Трябваше веднага да се срещне с полковника. Може би полковникът щеше да реши, че е време да арестува Блеки Ли и да го разпита по-специално. Лицето на инспектора се стегна, като си помисли, как само Блеки Ли го беше излъгал. С нетърпение чакаше да се срещне с Блеки Ли в покритата с плочи зала за специални разпити. Заслужаваше си да види страха, който щеше да се изпише на мазното му лице.

Обектът на тези мисли тъкмо бе подремнал и се бе отправил към офиса си, за да види какво става с брат му. Намери Чарли да пуши още една пура с вдигнати на бюрото крака.

Спогледаха се.

— Има ли нещо? — попита с надежда и седна на стола си.

— Мисля, че да — каза Чарли. — Но ще ни трябват още пари. Парите, които ще получим за диамантите, няма да стигнат. Има само един начин да го измъкнем — с полета с опиума.

Блеки безпомощно вдигна ръце. Защо не се беше сетил по-рано? — питаше се той. Беше толкова просто. Това бе разликата между него и Чарли. Чарли имаше повече мозък в главата си, в това нямаше никакво съмнение. Тъй като имаше повече мозък, се беше насочил към двата милиона щатски долара.

— Кой лети по линията в момента? — попита той. От две години вече не участваше в аферата с опиума и бе изгубил връзка. Знаеше, обаче, че Чарли продължава да прекарва опиум от Лаос до Банкок.

— Лий Уоткинс — каза Чарли. — Нов е. От скоро е в играта, но си го бива. Баща му е англичанин, а майката — китайка. Бил е пилот в Канадските авиолинии, но го спипали с една стюардеса и го уволнили. Така влязъл в играта с опиума. Печели по много. Изобщо няма да я погледне тази работа, ако не му платим добре.

Лицето на Блеки се издължи.

— Колко?

— Поне три хиляди щатски долара, но освен това ще има и други разходи, които също ще трябва да се покрият. Ще трябва да вземе хеликоптер, за да изведе американеца до Крати. Тук няма подходящо добро място, където да кацне самолет. Ще трябва да се вземе хеликоптер. Това би струвало около пет хиляди щатски долара.

Блеки подсвирна.

— Е, но ако диамантите са у него, няма проблем, той ще може да плати. Ако не са у него, тогава няма смисъл.

Чарли започна да дъвче пурата си.

— У него са. — Той се замисли за миг, след това продължи. — Кога ще го видиш пак?

— Утре вечер.

— По-добре да стане още тази вечер. Разбери дали е готов да плати пет хиляди. Ако ти даде още диаманти, вземи ги. Щом се съгласи с цената, ще се обадя на Уоткинс. Той ще трябва да дойде в Пном Пен. Аз нямам виза за Лаос.

Блеки погледна часовника си. Беше три и двайсет.

— Ще кажа на момичето веднага да иде при него и да уреди нещата.

Чарли каза:

— Трябва да му предадат, че искаш още пари, в противен случай може да не донесе диамантите със себе си.

Блеки кимна и излезе.

В кабинета на полковник Он-дин-Кук инспекторът правеше доклада си.

— Блеки Ли ме е излъгал, точно както си бях помислил — каза инспекторът. — Той знае кое е момичето. Поисках разрешение този човек да бъде доведен за специален разпит.

Полковникът започна да подръпва мустака си. От полицията на летището бе научил, че е пристигнал Чарли Ли. Отдавна знаеше Чарли Ли. Той бе от хората, които създават неприятности и имат влияние върху околните. Полковникът знаеше, че Чарли доставя опиум на някои от водещите фигури на опозицията. Полковникът не се съмняваше, че Чарли щеше да иде при съответните хора и да настоява да му кажат, защо брат му е бил арестуван и подложен на специален разпит.

— Още не — каза той, — но нека го следят. Отделете за него двама от най-добрите си хора.

— Този човек може да посочи кое е момичето — каза инспекторът. — Днес съм разпитал над двеста души, без да мога да разбера коя е тя. Блеки Ли знае. Ако е толкова важно да я намерим, той може да ни каже.

Полковникът го погледна студено.

— Чухте ме какво казах — още не. Наблюдавайте го.

Инспекторът вдигна рамене и отиде да инструктира двама от най-добрите си хора да наблюдават Блеки Ли. Малко бе закъснял, защото Блеки тъкмо се връщаше от среща с Нан, която бързаше да хване в пет часа автобуса за Тудомо.

Наблюдаван от Йо-Йо, Блеки паркира колата си и влезе в клуба. Йо-Йо беше гладен. Огледа се за Ченг-Сю, от когото обикновено купуваше супа. Старецът не беше на обичайното си място, но Йо-Йо го видя да идва по улицата, балансирайки печката си и казана за супата на дълга бамбукова пръчка, която носеше на рамо.

Ченг-Сю зае позицията си на края на тротоара и като разтриваше насинената си кожа и пъшкеше, раздуха дървените въглища и постави казана със супата върху огъня.

Йо-Йо се приближи до него.

Старецът веднага подхвана жаловити оплаквания и ядни думи срещу полицията и как са го измамили с наградата. Йо-Йо изобщо нямаше представа за какво говори и му каза да мълчи. Но Ченг-Сю преживяваше всичко твърде надълбоко, за да обръща внимание на безразличието на Йо-Йо. Докато бъркаше супата той продължи да мърмори. Изведнъж думата „американец“ събуди интереса на Йо-Йо.

— Какво говориш? — изсъска той. — Какъв американец? Каква награда?

Ченг-Сю извади един смачкан вестник и го показа на Йо-Йо.

Ядосан, защото мразеше да си признава, че не може да чете, Йо-Йо му каза да му я прочете, но в този момент пристигнаха трима клиенти и Ченг-Сю започна да им сипва супа, оставяйки Йо-Йо да се кокори пред неразбираемите букви, кипящ от яд, че е неграмотен.

Беше дошло време за вечеря, клиентите прииждаха и Йо-Йо трябваше да почака. Той изслуша историята на Ченг-Сю как са се отнесли с него в полицията, докато старецът я разказваше отново и отново на всеки нов клиент.

Дали американецът, когото бе видял в къщата в Тудомо, не беше човекът, когото полицията издирваше? Ако е така, тогава момичето — Нан и Блеки Ли също са замесени. Сигурно това бе възможността да изнудва Блеки Ли, за която толкова време бе чакал.

Толкова бе погълнат от това, което Ченг-Сю разказваше за дванайсети път, че не забеляза как Блеки Ли излезе от клуба. Вече бе

седем и двайсет. Преди да тръгне за Тудомо, Блеки Ли искаше да се отбие при един богат бижутер, за когото бе сигурен, че ще купи двата диаманта. Цялата работа сигурно щеше да отнеме доста време. Бижутерът щеше да се опита да убеди Блеки Ли, че камъните са съвсем евтини. Сигурно преди да успее да измъкне три хиляди долара, щеше да пропилее няколко часа във вежливо, но неотстъпчиво пазарене. Блеки искаше да е сигурен, че има достатъчно време до срещата с Джафи в единайсет часа.

Когато Йо-Йо успя накрая да накара Ченг-Сю да му прочете статията за отвличането на Джафи, той беше почти сигурен, че Джафи е американецът, когото бе видял на прозореца. Първата му реакция бе да се втурне към службата за сигурност и да си поиска наградата, но като си спомни как се бяха отнесли с Ченг-Сю, реши първо да говори с Блеки. Беше напълно възможно Блеки да му предложи повече от двайсет хиляди пиастри, но когато влезе в клуба установи, че Блеки не е там.

Ю-Лан, която ненавиждаше Йо-Йо, му каза да изчезва. Каза, че съпругът ѝ няма да се върне преди полунощ. Ако той реши, че му трябва Йо-Йо, той ще изпрати да го доведат.

Междувременно и лейтенант Хамбли не бе напреднал особено. Той си тръгна от апартамента на Ан Фай Уа след четири часа. Усещаше се отпуснат и засрамен от себе си. Ядосваше се и защото момичето бе поискало твърде висока цена за своите качества, които според него самия се бяха оказали пълно разочарование. Започна една жалка препирня какъв подарък да ѝ даде и накрая, когато тя започна да крещи с цяло гърло, наложи му се да се раздели със седмичната си заплата и бързо си тръгна от апартамента, преди да са дошли съседите да видят какво става.

Не бе успял да намери вуйчото на тайнственото момиче край храма на Ли-Ван-Дует. И тъй като не говореше виетнамски, не можа да попита кога ще се появи вуйчото. Останалите гадатели го гледаха и се кикотеха притеснено, когато той се опита да им обясни кого търси.

Върна се в офиса си разгорещен и ядосан. Реши да остави нещата настрана до следващата сутрин.

Без да знаят, Джафи и Нан бяха спечелили още един ден.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Блеки Ли се върна в клуба малко след десет. Беше успял да продаде диамантите за толкова, колкото очакваше. След двучасово пазарене получи за тях две хиляди и деветстотин долара. Заклучи парите в сейфа си и слезе в салона за танци, за да поговори с Ю-Лан, преди да тръгне за Тудомо.

Прекосявайки залата към ъгловата маса, на която тя обикновено седяше, той забеляза със задоволство, че дансингът бе претъпкан.

Като стигна до масата ѝ, той се спря и повдигна вежди. Ю-Лан му каза, че Чарли си е легнал.

Той кимна.

— Изглежда тази нощ ще имам доста работа. Едва ли ще успея да се върна преди един.

Той не бе казал на Ю-Лан какво възнамеряват да правят с Чарли. Не смяташе, че трябва да доверява всичко на жена си, но Ю-Лан усещаше, че се готви нещо сериозно и това я тревожеше. Знаеше, че е безсмислено да задава въпроси или да предупреждава Блеки. Той винаги правеше това, което си науми.

Блеки излезе от клуба и се запъти към мястото, където бе паркирал колата си.

Двама виетнамци в европейски костюми седяха в една кола, близо до колата на Блеки. Пушеха и разговаряха. Когато Блеки излезе от клуба, единият смушка другия. Този, който седеше зад волана завъртя ключа в стартера в момента, в който Блеки запали своята кола.

Те последваха Блеки в оживеното движение през града, докато колата му излезе на шосето Биен Хоа-Тудомо. Бяха опитни полицаи и знаеха, че по това време шосето ще е пусто и Блеки бързо ще усети, че го следят. А ясните инструкции на инспектор Нгок-Лин бяха, че Блеки не бива да разбере, че е под наблюдение.

Шофьорът намали скоростта, остави Блеки да се отдалечи напред и след минута те изгубиха колата от погледа си. Тогава шофьорът бързо се отправи към най-близкия телефон и се обади в полицейския пост на шосето за Биен Хоа. Той описа на дежурния

колата на Блеки и му продиктува номера ѝ. Каза му да проследи колата за малко, а след това да съобщи на всички полицейски постове по пътя да имат готовност да следят колата с велосипеди, докато стигне до целта си.

Като излезе на шосето, Блеки започна често-често да поглежда в огледалото, дали не го следят. Нямаше причини да очаква, че ще го следят, но реши да не поема никакъв риск.

Той не забеляза полицая с мотоциклета на двеста метра зад него, защото полицаят караше с изгасени фарове.

Блеки трябваше да спре на полицейския пост на пътя Тудомо-Биен Хоа, който сега бе ремонтиран и работеше. Дежурният полицаи провери документите му, след това му махна да върви. Проследи с поглед колата на Блеки, която зави надясно и се насочи към Тудомо. Миля напред имаше полицаи, който го изчакваше на велосипеда си. Полицаят влезе в поста и позвъни на полицейския пост в Тудомо, предупреждавайки ги, че Блеки пътува към тях.

Точно в единайсет часа Блеки мина по обраслия с трева път към храма.

Полицаят, който търпеливо чакаше на триста метра по пътя, видя, че фаровете на Блеки изведнъж изчезват в далечината. В тази част на пътя местността бе гола и равна. Полуразрушената кула на храма, чиито остри, тъмни очертания изпъкваха на фона на небето, бе единственото нещо, което полицаят успя да забележи, но след малко острият му поглед различи габаритите на колата на Блеки, която подскачаше по изровения, осеян с дупки път. Разбра, че Блеки се е отклонил от шосето и се е отправил по страничния път към храма.

Той се метна на велосипеда си и започна бързо да върти педалите.

Блеки вкара голямата си кола през портата на храма и я спря вътре. Видя Джафи да излиза от сенките и да се приближава към колата. Зачака в колата.

Джафи отвори вратата и седна на предната седалка до Блеки.

— Е? — гласът му беше остър. — Какво става?

След малко, помисли си Блеки, ще знае дали е намерил всички диаманти или не. Усети, че дланите му са влажни от вълнение и извади носна кърпа да се избърше, преди да каже:

— Брат ми пристигна. Така, както се бях надявал, той ще бъде в състояние да ти помогне. Нан каза ли ти, че ще имаме нужда от повече пари?

Джафи ядосано махна с ръка.

— Няма да ги получите! Вече ви дадох хиляда долара! Откъде смятате, че ще мога да взема толкова пари?

Блеки трепна.

— Трябват ни още две хиляди долара — каза той. — В момента, в който ги получим, ще можем да те измъкнем.

Джафи го погледна много внимателно.

— Как?

— Брат ми познава един пилот в Лаос. Той ще дойде да те вземе с хеликоптер и ще те откара в Крати. От Крати ще бъде съвсем лесно да отлетиш за Хонконг. Можем да уредим нещата така, че да отлетиш още вдругиден.

Джафи се отпусна. Дълбоко си пое дъх. Най-накрая се предприемаха някакви стъпки! Два дни и две нощи той бе сврян в една гореща, душна стаичка и бе толкова отегчен, че имаше чувството, че ще полудее. Бе решен да се измъкне на всяка цена.

— Можем ли да имаме доверие на пилота? — попита той и Блеки усети нетърпението в гласа му.

— Брат ми го познава добре. Можем да му имаме доверие, но той ще иска пари в аванс. Иска три хиляди долара.

— Плати му ти — каза Джафи. — Като стигна в Хонконг, ще си оправяме сметките.

— Много съжалявам, но не мога да направя такова нещо — каза Блеки категорично. — Ако не можеш да ми дадеш още две хиляди долара, просто оттеглям помощта си.

Джафи страшно съжаляваше, че не знае стойността на по-малките диаманти. Беше напълно възможно да пилее цяло състояние, като се разделя с тези камъни, но нямаше друг избор. Категоричните нотки в гласа на Блеки му дадоха да разбере, че Блеки има последната дума.

— Имам още един диамант — каза той. — Той струва хиляда долара. Останалото ще ти платя по-късно.

Блеки поклати глава.

— Много съжалявам, но не ми се иска да вземам диаманти. Имах доста проблеми, докато продам предишните два, които ми даде.

— И колко пари взе за тях?

— По-малко от хиляда долара — излъга Блеки. — Ако този камък, дето ми го даваш, е като другите два, парите от него изобщо няма да стигнат.

Джафи бе донесъл със себе си два диаманта, завити в отделни хартийки. Извади едната хартийка и я подаде на Блеки.

Блеки се наведе напред и разви хартийката на светлината на таблото. Внимателно разгледа камъка. Стори му се съвсем сходен с тези, които вече беше продал. Бе започнал да диша учестено. Чарли се бе оказал прав. Американецът е намерил всички диаманти.

— За този ще мога да взема не повече от петстотин долара — каза Блеки. — Въобще няма да стигнат.

Една огромна ръка се пресегна и го сграбчи за рамото. Пръсти като стоманени щипци се вкопчиха в мазната му плът. Някаква сила го обърна и той се видя лице в лице с Джафи, а сърцето му се сви от страх. Изразът на лицето на американеца го стресна.

— Това е всичко, което имам — каза Джафи бавно и отчетливо. — Нямах никакъв избор, приятелче. Ако ме хванат, ще им кажа всичко за теб. Те ще открият, че следите на продадените диаманти водят към теб. Знаеш какво ще ти направят, няма нужда да ти казвам. Ще уредиш нещата така, че да мога да изчезна, — в противен случай ще те повлека със себе си.

— Боли ме, господин Джафи — каза Блеки с несигурен глас. Сега си даде сметка с каква лекота Джафи е убил прислужника си. Силата на тези стоманени пръсти го ужаси.

Джафи го пусна.

— Дал съм ти три диаманта. Когато стигна в Хонконг, ще ти дам останалите пари, но дотогава няма да получиш нищо повече.

Мозъкът на Блеки работеше бързо. С тези три диаманта, той имаше повече от четири хиляди долара. Щяха да стигнат, за да се плати на пилота и да се купи самолетен билет за Чарли. Усети, че е опасно да притиска Джафи повече. Направи се, че се колебае, после се усмихна и повдигна тлъстите си рамене.

— Защото ти имам доверие, господин Джафи, значи се договорихме — каза той. — Ще трябва да доплатя разликата от джоба

си, но за теб ще го направя.

— Гледай да го направиш — каза Джафи зловещо. — Не забравяй, заловят ли ме, повличам те със себе си.

— И дума да не става, няма да те заловят.

— От теб зависи. — Последва пауза, след това Джафи продължи.
— Какъв е сценарият?

— Сега се връщам и уреждам всичко — каза Блеки. Той леко разтри наболяващото го рамо. — Бъди готов за тръгване вдругиден. Или аз ще дойда, или брат ми, и ще те вземем с моята кола. Ще те закараме на предварително уговорено място, където хеликоптерът ще може да кацне. Не тук — прекалено е близо до полицейския пост. Ясно ли е?

Джафи кимна.

— И ти ще доведеш Нан?

— Ще я доведа.

— Добре, четвъртък вечерта в единайсет с Нан.

Блеки проследи как огромният американец излиза от колата, след това запали мотора.

— На теб разчитам — каза Джафи, като се наведе да погледне през прозорчето на колата. — Запомни какво ти казах — ако ще потъваме, ще потъваме заедно.

Блеки усети безпокойство. Изведнъж страшно му се прииска да няма нищо общо с тази работа. Работата можеше да се провали. Спомни си предупреждението на брат си за взвода за разстрел. Усети как по лицето му избива пот.

— Всичко ще бъде наред — каза той. — Можете да разчитате на мен.

Изкара колата на заден през портата на храма, обърна я и я насочи по тясната алея към шосето.

Полицаят, чието име бе Дин-Буонг-Кун бе пристигнал задъхан няколко минути преди това и сега лежеше във високата трева, а велосипедът му бе скрит зад високите стъбла на бамбука. Видя как колата на Блеки завива надясно и бързо се отдалечава в посока към Сайгон. Кун знаеше, че на пет километра по-надолу има друг полицай, който чака да поеме Блеки и да го проследи до полицейския пост. Погледна към храма и се зачуди какво ли е правил Блеки сред тези развалини. Почуди се дали да иде там, но нямаше фенерче и едва ли

щеше да успее да види нещо. Тази работа трябваше да стане на следващата сутрин.

Тъкмо се готвеше да се изправи, когато острият му слух долови някакво движение. Той се долепи до земята, без да откъсва поглед от храма.

Без да усети, че го наблюдават, Джафи излезе през портата на храма и се спря, като се опитваше да си спомни къде е оставил велосипеда. Нощта бе тъмна, виждаха се няколко бледи звезди, но луната бе скрита зад плътни облаци.

Още два дни, мислеше си Джафи, и след това Хонконг! Сега се чувстваше уверен, защото бе успял да сплаши Блеки да побърза да организира нещата. Тревожеха го диамантите, които бе дал на Блеки. Преди да му плати и един долар, щеше да даде да му оценят останалите диаманти. Блеки нямаше да го измами толкова лесно.

Без да мисли много, той извади цигарите си и запали една.

Кун го наблюдаваше. Видя пламъчето на клечката, масивните очертания на Джафи, дебелите устни, зад които се виждаха зъбите му.

Ръката му се плъзна към кобура на пистолета, откопча го и стисна дръжката.

Това бе американецът, Джафи, каза си той. Нямаше как да се сбърка високия му ръст. Сержантът от полицейския пост му бе дал ясна заповед.

— Този човек е въоръжен и опасен. Стреляте на месо.

Пистолетът лесно се измъкна от кобура. Кун го повдигна и го насочи. Това щеше да е труден изстрел — на шейсет метра и при това се виждаше само едно черно очертание. За кой ли път в кариерата си Кун усети внезапно съмнение, че няма да улучи целта. Винаги бе сред средните стрелци, а това щеше да е труден изстрел дори за спец.

Той запълзя напред, като се провираше сред високата трева като змия, вдигнал главата си толкова, че да може да следи Джафи.

В този момент Джафи си мислеше за Нан. До края на седмицата щяха вече да са заедно в Хонконг, каза си той. Щяха да се настанят в някой от най-хубавите апартаменти на хотел „Пенинсюла“. Щяха да се хранят в грил „Паризиен“. Кралски скариди, помисли си той, такова нещо изобщо нямаше в Сайгон.

Той пое дълбоко дима от цигарата. Сега, къде беше оставил проклетия велосипед? Насочи се през твърдата трева точно в момента,

когато Кун пак бе вдигнал пистолета.

Сега целта бе още по-трудна. Движещ се човек, беше предупреждавал инструкторът му, това е най-трудното нещо за уцелване с револвер. Ако трябва да стреляш, прицели се малко по-напред, но по-добре е да изчакаш целта ти да престане да се движи. Кун пак започна да се придвижва напред по тревата, тъй като Джафи увеличи разстоянието помежду им.

Джафи откри велосипеда си полускрит в тревата и го вдигна. Той се изправи и Кун, който видя велосипеда, реши, че пропуска шанса си, бързо се прицели и стреля.

Джафи тъкмо прехвърляше крак през седалката на велосипеда, когато Кун стреля в него. За Кун това бе изключително добър изстрел като се има предвид колко прибързано се бе прицелил.

Джафи усети, че нещо профуча пред лицето му, толкова близо, че опари кожата му. Последва пламък от пистолет, който сякаш се намираще само на няколко метра. Изстрелът прозвуча яростно и високо в тишината на нощта.

Джафи инстинктивно се дръпна назад, изгуби равновесие и се просна на тревата, а краката му останаха заплетени във велосипеда.

Кун усети, че го обхваща възторга на триумфа. Той бе стрелял и бе видял Джафи да пада. Джафи вече не се виждаше във високата трева, но той бе сигурен, че го е улучил. Дали го беше убил или не, щеше да се види по-късно, но поне бе сигурен, че го е улучил.

Първата реакция на Джафи бе да избута велосипеда настрани и да се изправи, но се въздържа. Този, който бе стрелял по него, се намираще на трийсетина метра и лежеше в тревата. Ако се размърдаше, щеше да го подкани да стреля пак и този път човекът с пистолета можеше да улучи. Много бавно и внимателно ръката му се плъзна към задния джоб, измъкна пистолета и освободи предпазителя. Усети, че сърцето му бие лудо и едва си поема дъх.

Кун остана на мястото си, насочил пистолет към мястото, където първоначално бе видял Джафи. В съзнанието му се бе загнездила една мисъл, която бе подкопала увереността му. Ами, ако за лош късмет, помисли си той и на лицето му изби студена пот, ако този едър мъж, в когото стреля, не е Джафи? Той бе стигнал до прибързаното заключение, че тъмните очертания на фона на небето не могат да са на

никой друг, освен на американеца, но ако бе сбъркал? Ако беше някой друг американец?

Джафи бавно повдигна глава и огледа неравния терен. Не се виждаше нищо, освен висока трева и няколко храста. Заслуша се много внимателно, като през цялото време се чудеше кой ли е стрелял по него.

Кун бе решил да разследва какво е станало. Не можеше да е сигурен, че човекът, в когото бе стрелял, е жив. Може би просто беше леко ранен. Ако това бе Джафи, Кун знаеше, че той е въоръжен. Нямаше намерение да се изправи и да се превърне в мишена.

Изведнъж Джафи го видя. Бялата униформа изпъкваше в тъмната трева. Мъжът пълзеше към него като змия и едва ли беше на повече от петнайсет метра.

Кун също забеляза Джафи. Неговата риза също се очертаваше на фона на тревата. Кун престана да се движи и се загледа в неясните очертания на падналия мъж. Бе насочил пистолета си напред, по лицето му се стичаше пот и внимателно следеше всяко движение.

Джафи едва различаваше пистолета в ръката на Кун. Той по-скоро се досети, отколкото видя, че пистолетът е насочен към него.

Той не знае дали съм жив или не, помисли си Джафи, опитвайки се да овладее паниката, която го бе обзела. Вероятно ще стреля още веднъж, преди да се приближи съвсем. Ако направя и най-малкото движение, той ще стреля. Дори да не го направя, пак ще стреля.

Държеше пистолета си плътно до себе си.

Трябваше да го повдигне и да се прицели. Лежейки притиснат до земята, Кун бе станал почти невъзможна цел. Джафи си каза, че не може да си позволи да не го улучи. Започна да повдига пистолета сантиметър по сантиметър.

Кун лежеше на земята, вперил поглед в човека който лежеше на петнайсетина метра пред него. Не знаеше какво да прави. Искаше му се да стреля в неясното очертание, но едновременно с това съзнанието му предупреждаваше, че ако това не е Джафи, сигурно щяха да го съдят за убийство.

Продължи да лежи в тревата, като търсеше решение как да действа. Минутите бавно се нижеха. Джафи го наблюдаваше. Повдигна пистолета си и го насочи към върха на фуражката, която едва се

очертаваше на тъмния фон, но все още бе прекалено рисковано да стреля.

След пет минути, които се сториха на Кун цяла вечност, той започна да се отпуска лека-лека. Човекът е мъртъв, каза си той. Едва ли някой тежко ранен можеше да остане неподвижен толкова дълго. Трябваше да провери дали е Джафи. Пришпорван от обзелата го паника, той се изправи на колене, след това стана и предпазливо тръгна към падналия мъж.

Джафи повдигна дулото на пистолета, като продължаваше да го притиска към себе си така, че да не се вижда и когато Кун се приближи на пет метра от него, той внимателно натисна спусъка.

Иглата удари капсулата, чу се силно щракване, но не последва изстрел. Тригодишната гилза подведе Джафи в най-тежкия момент.

Кун чу звука и отскочи встрани, а дъхът му свистеше през отворената уста. Видя една огромна фигура да се надига от земята и да се хвърля към него. Паникьосан, той стреля напосоки.

Куршумът одраска ръката на Джафи. Той усети пареща болка, но тя не спря плонжа му. Кун вече нямаше шанс да стреля директно към него. Ръцете на Джафи обгърнаха кльощавите му крака, а главата му се заби в слабините на Кун. Дребосъкът имаше чувството, че е повален от бик. Усети, че го подхвърлят във въздуха и натисна спусъка на пистолета. Куршумът изсвистя към нощното небе, а пламъкът на пистолета за миг ослепи Джафи.

Двамата мъже се стовариха в тревата. Пистолетът излетя от ръката на Кун. Той изкрепя от ужас, когато усети агонизираща болка да пробощда тялото му. Джафи го удари с юмрук по главата и дребният човек, в съвсем безнадеждна позиция, подскочи, а след това падна по гръб на земята.

Джафи се наведе над него. Дишаше тежко. Ръцете му се склучиха около гърлото на дребосъка, готови да сподавят втори писък. Кун избърбори нещо на виетнамски, което Джафи не разбра. След това от гърлото му се разнесе странно стържене, като шумолене на сухи листа. Този звук накара косата на Джафи да настръхне. Главата на Кун се отпусна встрани и Джафи разбра, че той е мъртъв.

Остана коленичил до дребното човече. Няколко минути бе твърде шокиран, за да се движи, но накрая направи усилие и се изправи.

Още един мъртвец! — помисли си той. — Тези дребосъци са крехки като кибритени клечки. Трябва да съм му счупил гръбнака. Е, поне беше при самоотбрана. Ако не бях го повалил, щеше да ме убие.

Какво да прави сега? — питаше се той. Ако намерят тялото на този тип тук, сигурно ще направят засада на храма. Блеки щеше да дойде на това място вдругиден. Трябва да го премести.

Със скована походка, с тревога, парализираща съзнанието му, той се отправи към велосипеда си. Известно време опипва, преди да намери пистолета. Пъхна го в задния си джоб. Пистолетът за нищо не ставаше. Беше истински късмет, че първия път бе стрелял. Вече не можеше да му се довери.

Той изправи велосипеда и го избута до мястото, където лежеше Кун. Без никакъв проблем, метна дребното човече през рамо, след това забута колелото по острата трева към шосето.

Точно преди да излезе на шосето, попадна на велосипеда на Кун. Не можеше да го остави там. И като балансираше мъртвеца на рамото си, той забута двете колела, по едно във всяка ръка. Като стигна пътя, се качи на своето колело, завъртя педалите и затегли другото, успоредно със себе си.

Сега трябва само да срещна някого, помисли си той. Само това ми липсва, за завършек на тази тежка нощ.

Но никого не срещна. И след пет-шест километра той захвърли тялото на Кун в една канавка и пусна велосипеда отгоре му.

Преди да си тръгне, взе пистолета на Кун и пълнителите.

Докато пътуваше обратно към Тудомо, той се надяваше, че полицията ще приеме смъртта на дребосъка като поредно изстъпление на партизаните.

Блеки Ли пристигна в клуба в един без двајсет през ноцта. Паркира колата си, излезе навън и дълбоко вдъхна нажежения въздух.

По улицата нямаше никакво движение. Три рикши стояха до бордюра. Момчетата, които ги караха, спяха в тях. Неоновите светлини пред клуба бяха угасени. Те се изключваха всяка ноц точно в дванайсет. Като погледна тъмната сграда, Блеки се усмихна. В Хонконг тези светлини щяха да светят до ранни зори. В Хонконг го нямаше съсипващия полицейски час.

Той се запъти към клуба, след това се спря при вида на една тъмна сянка, която излезе от мрака и се насочи към него. Той позна твърдата мексиканска шапка на Йо-Йо и се смръщи ядосано.

Йо-Йо се приближи до него.

— Добър вечер, господин Блеки — каза той. — Исках да поговоря с вас.

— Друг път — срыза го Блеки. — Късно е. Ела при мен утре сутрин — и той тръгна към входа на клуба, тършувайки в джоба си за ключа.

Йо-Йо го последва.

— Въпросът не може да чака до утре сутрин, господин Блеки. Исках съвет от вас. Във връзка с този американец, Джафи.

Блеки с мъка се сдържа да не покаже колко се стресна при споменаването на името. Бързият му ум се напрегна до край. Ама, че глупак се бе оказал! Беше забравил, че изпрати Йо-Йо да проследи Нан. Този дребен плъх знаеше къде се крие Джафи! Сигурно е прочел във вестниците за наградата, която предлагат.

— Джафи? — каза той, като погледна през рамото на Йо-Йо, а тлъстото му лице остана безизразно. — Кой Джафи?

— Отвлеченият американец, господин Блеки — каза Йо-Йо, а в гласа му прозвуча насмешка.

Блеки се поколеба, после каза:

— По-добре ела да се качим горе — и той махна на Йо-Йо да върви напред.

Следвайки го нагоре по стълбите, Блеки усети, че го напускат всички приповдигнати чувства. Ако този дребен плъх събереше две и две и получише четири, той можеше да им съсипе плановете.

В танцовия салон светеше само една лампа. Тя се намираще над касата, където Ю-Лан броеше приходите. Бюрото бе покрито с пари. Тя вдигна поглед към двамата. Леко дръпна глава, когато видя Йо-Йо.

Блеки не й каза нищо. Прекоси залата и стигна до кабинета, следван от Йо-Йо, който се спря за миг, за да позяпа парите на бюрото.

В кабинета Блеки седна зад бюрото си. Йо-Йо застана пред него, като непрекъснато дъвчеше тънкото кожено ремъче на шапката си.

— Е, какво има? — попита Блеки.

— Предлагат двацет хиляди пиастри срещу информация за американеца — каза Йо-Йо. — Зная, че не е бил отвлечен и мога да посоча мястото, където се намира. Реших да се обадя първо на вас, преди да поискам наградата.

— Какво те кара да мислиш, че това има нещо общо с мен?

Йо-Йо започна да трие някакво петно върху дрехите си.

— А няма ли? — каза той и погледна към Блеки. — Той е човекът, когото видях на прозореца в къщата край Тудомо. Това е човекът, при когото отиде Нан.

— Откъде знаеш?

Йо-Йо вдигна поглед и устните му се разделиха в презрителна усмивка.

— Зная, господин Блеки. Реших първо да дойда при вас. Винаги сте били добри към мен. Не исках да ви забърквам в неприятности.

Блеки дишаше тежко през широките си ноздри. Усети, че сърцето му се свива от страх, но лицето му остана безизразно.

— Защо да ме забъркваш в неприятности?

Йо-Йо вдигна рамене. Нищо не каза.

За да си даде време да помисли, Блеки запали цигара. Докато размахваше клечката, за да я загаси, той каза:

— По-добре ще е да не ходиш в полицията. Мисля си за това момиче. Не искам някое от момичетата, които работят за мен, да изпадне в трудна ситуация, ако мога да направя нещо.

Усмивката на Йо-Йо се разтегна още по-широко.

— Зная, господин Блеки.

— Ами, добре тогава. Дръж се настрана от полицията. Мълчи си. Полицейските информатори не са много популярни в нашите среди.

Йо-Йо кимна.

Последва пауза, след това Блеки продължи:

— За тебе е време да си намериш постоянна работа. Ела да поговорим утре. Ще ти намеря нещо, нещо хубаво — и с едно леко движение, той му показва, че разговорът е приключил и той трябва да си върви.

Йо-Йо не се помръдна.

— А наградата, господин Блеки?

Ще се наложи да му дам парите, помисли си Блеки, но той няма да се спре дотук. Щом ги похарчи, веднага ще дойде за още. Сега вече този дребен плъх ми се качи на главата.

— Полицията няма нищо да ти плати — каза той. — Ще те изслушат, но няма да ти платят. Не е необходимо да ти го казвам.

— Мисля, че ще ми платят, господин Блеки — каза Йо-Йо. — Имам нужда от тези пари. Може би вие бихте предпочели да ми ги дадете.

— Аз ще ти дам работа — каза твърдо Блеки, без да е вътрешно особено твърд. — На твоята възраст трябва да имаш постоянна работа.

— Не искам постоянна работа, господин Блеки — каза Йо-Йо и в гласа му се промъкнаха стоманени нотки. — Искам двайсет хиляди пиастри.

Блеки го изгледа продължително, след това се изправи.

— Почакай тук — каза той — и нищо не пипай.

Той излезе, затваряйки вратата след себе си.

Прекося залата и стигна до една врата. Тя водеше към апартамента, в който живееше. Изобщо не погледна към Ю-Лан, която го гледаше напрегнато от другия край на залата. Стигна до спалнята на Чарли и влезе.

В стаята мъждукаше нощна лампа под снимката на баща им на една полица на стената. Беше достатъчно светло, за да види брат си, който спеше в другия край на стаята.

В момента, в който Блеки затвори вратата, Чарли скочи и седна в леглото.

— Какво има? — попиша Чарли.

Блеки тихо му разказа за срещата си с Джафи.

— Диамантите са у него — каза той. — Даде ми още един.

Чарли протегна ръка и Блеки му подаде смачканото хартиено топче, в което бе диамантът. Чарли разгледа камъка и кимна.

— Това е още един от моите — каза той. — Той съгласи ли се с цената?

— Да.

— Утре сутрин летя за Пном Пен.

— Има едно усложнение — измърмори Блеки и разказа на Чарли за Йо-Йо.

— Стават такива работи — каза Чарли философски. — Ще трябва да му платиш. Разбира се, той ще дойде за още пари. Като пипнем диамантите, ще трябва да направим нещо по въпроса, но не преди да пипнем диамантите.

— И аз така си помислих. Добре, ще му платя.

— Мислиш ли, че той ще отиде в полицията, след като му платиш? Може би ще се полакоми за наградата?

— Не, няма да го направи — каза Блеки. — В полицията знаят твърде много за него. Не вярвам да му дадат нещо и той също го знае, както го зная и аз.

Чарли кимна.

— Тогава му плати.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

1

Нан бе изкарала тежка нощ. Бе сънувала кошмар, който я бе ужасил.

Веднага щом изпрати трите си братчета на училище и преди още вуйчо ѝ да е станал от леглото, тя взе една рикша и отиде до гробницата на Маршал Ли-Ван-Дует. На входа купи плодове и зеленчуци и ги остави на дългата маса, заедно с много други дарове.

Тя коленичи и се моли дълго, след което вече малко успокоена, купи две свещи, запали ги и ги постави на пълния вече свещник.

След това се наведе и взе снопче тънки пръчици, на всяка от които имаше номер. Започна нежно да друсва пръчиците с две ръце, докато една от тях леко се изплъзна и падна на каменния под. Тя погледна номера и видя, че е 16. Отиде до една поставка с номерирани отвори и измъкна розово листче от номер 16.

Занесе листчето на един старец, който седеше на входа на гробницата. Той бе един от петимата гадатели, които работеха към храма. Старецът прочете това, което пишеше на розовото листче, после се вгледа в Нан за няколко секунди. Той бе най-добрият и най-старият гадател в храма и Нан му имаше пълно доверие.

Каза ѝ много да внимава какво ще прави през следващите два дни. Тези дни, каза и той, ще бъдат най-критичните в живота и след тези два дни няма да има от какво да се бои повече, но за нея ще е най-добре да си иде вкъщи и да се моли, докато минат тези два дни.

Но вместо да се върне вкъщи, Нан взе автобуса за Тудомо, който тръгваше в девет часа. Испитваше остра нужда да бъде със Стийв и да усеща как ръцете му я обгръщат. Чувстваше, че той ще ѝ даде по-голямо спокойствие и повече надежда, отколкото молитвите.

Когато автобусът тръгна от Централния пазар и се отправи към Тудомо, лейтенант Хамбли тъкмо пристигна на работа. На бюрото си намери няколко папки и молба да предостави изчерпателен доклад за кражбите, които се извършват в магазините на посолството. Докладът и папките щяха да му отнемат поне два дни и, залавяйки се за работа,

той се сети, че трябваше да иде край гробницата на Маршал Ли-Ван-Дует, за да говори с вуйчото на Нан Ли Куон.

Е не мога да свърша всичко, каза си той. Ще дам името ѝ на Нгок-Лин и той може да се заеме с нея.

Чак в единайсет часа, когато секретарката влезе да му донесе чаша кафе, той намери време да се обади на инспектора.

— Вашата теория, че Джафи е бил дегенерат, се оказа пълна измишльотина — каза Хамбли, когато чу инспектора от другата страна на линията. — Говорих с негови приятели и няма абсолютно никакви доказателства, че е бил педи или пък е тичал по момичета. Имал е постоянна приятелка. Най-добре е да поговориш с нея. Тя ще ти каже, че той си е бил съвсем наред.

Инспекторът го слушаше с раздражение и притвори очи.

— Ако можеш да намеря това момиче, лейтенанте — каза той като с мъка сдържаше яда си, — непременно щях да говоря с нея, но аз не зная коя е и как да я намеря.

Хамбли се ухили.

— Изненадвате ме, инспекторе. Аз безпроблемно открих коя е тя. Получих името ѝ от китайската проститутка, с която е бил Сам Уейд. Съвсем проста работа.

Инспекторът се наведе напред и здраво стисна телефона.

— Коя е тя?

— Момиче за танци от клуб „Парадайз“ — каза Хамбли. — Казва се Нан Ли Куон. Не зная къде живее, но зная, че вуйчо ѝ е гадател край храма Маршал Ли-Ван-Дует. Той ще ви каже къде да я намерите.

Инспекторът си пое дълбоко дъх.

— Благодаря, лейтенанте. Ще направя така, както ме посъветвахте — каза той и затвори телефона.

Доста време остана неподвижен, загледан пред себе си, след това вдигна телефона и се обади на полковник Он-дин-Кук. Каза му, че вече знае кое е момичето на Джафи.

— Ще я разпитам лично — каза полковникът и в гласа му прозвуча стържеща нотка. — Арестувай я без много шум и веднага ми я доведи.

Инспекторът бързо откри адреса на Нан. Те държаха регистър с адресите на всички момичета за танци. Инспекторът взе двама

цивилни полицаи и се отправи с колата си към къщата на Нан. Остави колата на ъгъла и тръгна с хората си към къщата.

На вратата се появи майката на Нан.

Тя каза на инспектора, че дъщеря ѝ е излязла. Не знаела къде е отишла. Сигурно ще се върне около обяд, ако не, значи ще си дойде в шест часа.

Инспекторът остави един от хората си в апартамента. Каза му да изчака Нан да се върне, а майка ѝ да не напуска жилището по какъвто и да е повод до пристигането на дъщеря ѝ.

Когато инспекторът си тръгна, неговият човек седна на пейката до вратата и запали цигара. Майката на Нан го гледеше ужасено. След известно време на мъжа му омръзна да пуши. Той заключи вратата и започна да разглежда жилището — отваряше и затваряше шкафове, обръщаше съдържанието на чекмеджетата, докато майката на Нан го наблюдаваше със страх.

Джафи се изненада и се зарадва, когато вратата се отвори и на нея се появи Нан. Стори му се, че тя изглежда уморена и по целувката ѝ позна, че е нервна. Заведе я до леглото и седна на него, като я дръпна да седне и я прегърна. Разказа ѝ за срещата си с Блеки. Не спомена за полицаия.

— Заминаваме утре вечер — каза той. — Следващата сутрин ще сме в Хонконг.

Нан се поколеба, преди да каже:

— Не можем ли да изчакаме два дни, Стийв? Тази сутрин ходих при оракула и той ми каза, че следващите два дни са много лоши за мен. Моля те, нека да изчакаме. След тези два дни всичко ще бъде наред. — Тя го гледеше напрегнато и очакваше той да се ядоса и да я среже нервно, но вместо това, той ѝ се усмихна широко.

— Виж какво, Нан, ако искаш да станеш американска гражданка, ще трябва да се откажеш от суеверията. Това ти е проблемът — суеверието. Оракулите могат да са важни за едно малко виетнамско момиче, но за американка, те не могат да имат значение.

— Разбирам — каза безпомощно Нан. Тя толкова много искаше да спечели одобрението на Стийв и да му направи нужното впечатление. Изведнъж се почувства съвсем сигурна, че никога няма да види Хонконг. Нали гледачът ѝ бе казал, че следващите два дни ще бъдат най-критичните в живота ѝ. — Не е ли възможно да се изчака?

— Не, всичко е уредено — каза Джафи. — Ти не бива да се тревожиш за нищо. Всичко ще бъде наред. — Той се отпусна назад върху леглото, притегли я към себе си и започна да я целува.

Нан затвори очи и се опита да се отпусне под ласките му, но умът ѝ се бе свил от страх, така както една малка мишка се свива, за да избегне лапата на котарака.

— Виж какво, защо не останеш при мен тази нощ? — каза Джафи. — Защо да ходиш в Сайгон? Утре вечер тръгваме. Ще останеш ли?

Той се надигна на лакът и леко плъзна пръста си по очертанието на носа, после по устните и по брадичката ѝ, без да откъсва очи от нея.

— Не мога да остана — каза тя и поклати глава. Трябва да подготвя майка ми, че заминавам. Имам още много работа. Трябва да си опаковам нещата. Не мога да тръгна, без да се сбогувам с братчетата си.

Семейството! — помисли си Джафи с раздразнение. То е като верига на краката на човек, който трябва да бяга. То е като одеяло, което задушва всеки импулс.

Беше доволен, че няма семейство, нямаше майка, която трябва да се подготви, че заминава, нямаше братя, на които да каже довиждане.

Раздразнението се изписа на лицето му и той повдигна рамене.

— Е, добре. Това си е твоето семейство. Блеки ще дойде утре вечер в десет. Той ще те доведе при мен. Всичко е уредено.

— Ще бъда готова — каза Нан.

— В единайсет ще се срещнем до полуразрушения храм, след това той ще ни откара до някакво място, където може да кацне хеликоптер. Веднъж да стигнем до Крати ще бъдем в безопасност.

Поради растящото предчувствие за опасност, което не ѝ даваше мира, тя нежно пое в ръце лицето на Джафи, усмихна му се и му каза:

— Ще може ли да се любим малко, Стийв? Сега... За последен път... — тя замълча, после добави — преди да стигнем в Хонконг.

Той я погледна озадачен.

— Ти още се страхуваш, нали? — каза той и започна да разкопчава туниката ѝ. — Не трябва да се плашиш. Всичко ще мине добре. Сигурен съм. Трябва да ми имаш доверие.

Тя му се отдаде така, както не беше му се отдавала досега. Сякаш отчаяно се опитваше да изрази любовта, която изпитваше към него,

така че да остави неизличим спомен в съзнанието му, нещо, с което винаги да си я спомня в предстоящите години, когато трябваше да живее без нея.

Докато Нан пътуваше в автобуса към Тудомо и лейтенант Хамбли разговаряше по телефона с инспектор Нгок-Лин, Блеки караше брат си към сайгонското летище.

Чарли бе извадил късмет и успя да вземе самолета за Пном Пен, който тръгваше в десет часа. Вече бе изпратил телеграма до Лий Уоткинс, пилотът, който караше пратките с опиум, в която го молеше да го посрещне на летището в Пном Пен.

Докато голямата кола се движеше към летището, двамата братя пътуваха мълчаливо, но умовете им трескаво работеха.

Изведнъж Блеки каза:

— Уоткинс трябва да знае някое сигурно място, където ще може да кацне. Трябва да е близо до Тудомо. Не искам да пътувам дълго с Джафи с колата, това е много рисковано.

Чарли кимна.

— Ще го уредя. — Той замълча и Блеки намали скоростта, за да мине край два бивола, които бавно се движеха по пътя, после Блеки пак ускори и той добави: — Вече е време да решим как ще вземем диамантите от американеца, когато отпътува оттук.

— Мислих за това — каза Блеки. — Струва ми се, че няма да е безопасно да го оставим да стигне до Хонконг с диамантите. Мисля, че ще е най-добре да ги вземем, когато стигне в Крати.

Чарли се замисли по този въпрос. Реши, че Блеки е прав. Щеше да бъде почти невъзможно да вземат диамантите в Хонконг, но в Крати това щеше да е доста просто.

— Да. Веднъж диамантите да напуснат Виетнам, вече няма да има значение. Мога да наема няколко души да се справят с него, след като се договоря с Уоткинс.

Блеки бе разсъждавал по този въпрос в ранните утринни часове. Беше стигнал до определено заключение, но се колебаеше дали да го сподели с брат си. След дълга пауза той се насили и каза:

— Не мога да се доверя на външни хора за тази работа, Чарли. Те могат да откраднат диамантите. Предлагам ти да заминеш с Джафи за

Крати. — Той пак замълча и добави: — Ти ще трябва да вземеш диамантите от него.

Чарли трепна.

— Ти си по-млад и по-силен, Блеки — каза той. — Смятам, че ти трябва да идеш.

— И за това съм мислил — каза Блеки, — но има твърде много трудности. Как ще се върна? Не можем да искаме от Уоткинс да ме докара обратно. Нямам камбоджанска виза, а ти имаш. Ти ще трябва да продължиш към Хонконг с диамантите. Не, много съжалявам, Чарли, но ти ще трябва да свършиш тази работа.

— Този американец е опасен — каза Чарли и се раздвижи нервно. — Може би няма да успее да взема диамантите от него.

— И за това съм мислил — каза Блеки. — С него не бива да се поема никакъв риск. Ето как аз виждам нещата. Ще кажеш на американеца, че ще кацнете край Крати. Ще има кола, която ще чака, за да го отведе до летището, за да отлети за Хонконг. Ще се договорите с Уоткинс да кацне на някое уединено място. Ще уредиш там да те чака кола. Ще ти трябва пистолет със заглушител. Когато Уоткинс отпътува, вие с Джафи ще идете до колата. Тя ще е на пътя, недалече от мястото, където ще се приземите. Гледай Джафи да върви пред теб. По пътя ще го застреляш. Не поемай никакъв риск. В цялата работа има два милиона долара. Ако го заплашиш с пистолета и го накараш да ти даде диамантите, той може да успее да ти се измъкне. Този план не ми харесва особено, но нямаме избор. Щом умре, ти вземаш диамантите и отиваш в колата. Ще кажеш на шофьора, че пътникът не е могъл да дойде.

Чарли започна да размишлява над това, което бе казал брат му. За него убийството не бе нищо ново. Преди петнайсет години бе убил една жена, която се опитваше да го изнудва. Не изпитваше никакви угризения за това, че я бе убил. Една вечер бе отишъл в апартамента ѝ под предлог, че иска да си плати месечната вноска, която тя очакваше от него. Беше я ударил по главата, след това я разсъблече и я удави във ваната. Прие се, че се е подхлъзнала, ударила си е главата и се е удавила.

Идеята да се убие Джафи изобщо не смущаваше Чарли. Нямахше на света нещо, което той не би направил за два милиона долара, но той вече не бе същият като преди петнайсет години. Нервите му не бяха

така здрави. Плашеше го мисълта да върви през тъмната джунгла с толкова опасен човек като Джафи. Ако Джафи имаше някакви подозрения за това, какво може да му се случи, той сигурно щеше да стреля пръв и най-вероятно щеше да улучи целта си. Чарли нямаше никакво желание да умира. Щеше му се да се измисли някакъв безопасен план.

— Забравяш момичето — каза той. — Тя също ще е с нас.

— Не съм я забравил — каза Блеки. Той нарочно не бе споменал Нан. Искаше брат му да свикне първо с мисълта за едно убийство. — И тя ще трябва да умре. Съжалявам, Чарли, но не вярвам американецът да опътува без момичето. Отначало си мислех да уредя нещата така, че тя да не тръгне с него, но после реших, че е много рисковано. Той може да откаже да пътува, ако тя не е с него. Ще трябва да премахнем и нея.

Две убийства! — помисли си Чарли и усети, че по гърба му се стича пот.

Ясно си представи сцената. Джафи и момичето вървят отпред, той ги следва. Вади пистолета и застрелва Джафи в тила. Джафи пада. Може и да не е мъртъв, но ще е безопасен. Какво ще направи момичето? Може да избяга. Ще бъде тъмно. Ако се затича, преди той да успее да насочи пистолета към нея, може и да успее да избяга. И тогава той ще има сериозни неприятности.

Сякаш четеше мислите му, Блеки каза тихо:

— Тя е влюбена в американеца. Когато той падне, тя ще иде до него. Вторият изстрел ще е съвсем лесен, Чарли.

— Ти изглежда си помислил за всичко — каза Чарли и в гласа му се усети горчивина. — А едно време аз мислех за всички и за всичко.

Блеки нищо не каза. Сега всичко зависеше от това, дали Чарли ще свърши тази работа. Той самият гледаше да не се замесва в убийство. Знаеше, че Чарли вече има едно убийство зад гърба си. Знаеше, че той самият не би могъл да застреля Джафи и Нан. Това бе другата разлика между тях с Чарли. У Чарли имаше някаква безмилостна жилка, за която Блеки му завиждаше.

Летището вече се виждаше.

— Планът — каза Чарли, — е твърде едностранчив. Ти не поемаш никакви рискове, Блеки. Аз ще трябва да свърша цялата работа

и да поема всички рискове. Когато намерят телата, Уоткинс ще се сети, че аз съм ги убил. Може да се опита да ме изнудва.

— И ти от своя страна ще можеш да го изнудваш — каза Блеки. — Той може да получи десет години за прекарване на опиум в Банкок. Не се тревожи за Уоткинс.

— Освен това там ще е и шофьорът на колата.

— Уреди с Уоткинс да изпрати един от своите хора. С него няма да имаш проблеми.

Чарли повдигна рамене. Той бе готов да приеме плана, но трябваше да покаже нежелание, за да може да подготви една по-добра сделка.

— Щом аз ще трябва да свърша тази работа, тогава ще трябва да направим ново финансово споразумение. Не можеш да получиш половината пари, щом не поемаш никакъв риск. Смятам, че аз ще трябва да получа три четвърти, а ти — една четвърт.

Блеки бе очаквал брат му да поиска повече пари, но три четвърти — това беше направо абсурдно!

— Ще бъдем съдружници, Чарли — каза той. — Ще вложим парите в танцов клуб в Хонконг, който ще носи печалба и на двама ни. Съгласен съм, че ти трябва да получиш повече пари, но три четвърти е направо немислимо. Предлагам да получиш петдесет хиляди от капитала, а остатъка да разделим по равно.

— Да кажем сто хиляди — каза Чарли — и 40 — 60 дялово участие в клуба.

Блеки се поколеба, после вдигна рамене. Той щеше да поиска дори по-добри условия, ако той самият трябваше да извърши това, което щеше да извърши Чарли.

— Добре — каза той. — Съгласен съм.

Чарли кимна. Беше доволен.

Когато Блеки спря пред входа на летището, Чарли каза:

— Връщам се утре сутрин. Не забравяй пистолета.

Блеки не дочака да го изпрати. Той тръгна обратно към Сайгон, без да си дава сметка, че го бяха проследили до летището и сега продължаваха да го следят двама детективи от Службата за сигурност. Видяха как Блеки влиза в клуба, след това единият отиде да се обади по телефона на инспектора, докато другият остана да чака в колата, която бе паркирал на няколко метра от входа на клуба.

Детективът не забеляза Йо-Йо, който клечеше под едно дърво и ту спускаше, ту вдигаше играчката на канапа, докато наблюдаваше детектива.

Йо-Йо бе забелязал двамата мъже да тръгват след Блеки и брат му. Бе видял как Блеки се връща сам, следван от двамата детективи. Тази ситуация го заинтригува и след като размисли няколко минути, той стана и тръгна към клуба. Влезе, качи се по стълбите, а оттам — в танцовата зала.

Прекося дансинга и без да чука, влезе в кабинета на Блеки Ли. Затвори вратата и се облегна на нея.

Блеки отпиваше от чашата си чай. Вдигна очи. Като видя Йо-Йо, лицето му застина.

— Какво има?

— Имам една информация и съм готов да я продам — каза Йо-Йо. — Искам за нея пет хиляди пиастри, но е доста евтино, като се има предвид каква е информацията.

— Каква е тя?

— Първо искам парите.

— Можеш да се разкараш оттук — каза Блеки и остави чашата си на бюрото, — преди да съм те изхвърлил.

Йо-Йо се изкиска.

— Свързана е с вас и с полицията, господин Блеки. Важно е.

Блеки усети, че сърцето му изстина. Не се колеба дълго. Извади портфейла си, отброи пет хиляди пиастри и ги хвърли на бюрото пред Йо-Йо.

— И каква е информацията?

Йо-Йо взе банкнотите.

— Двама полицаи от Службата за сигурност ви следят — каза той. — Те ви последваха тази сутрин, когато тръгнахте с господин Чарли. Когато се върнахте, пак ви следяха. Сега са отвън в колата — черния Ситроен.

Блеки остана няколко секунди неподвижен, вторачен в Йо-Йо, след това с видимо усилие, каза:

— Следващият път, като влизаш тук, чукай на вратата. Сега се махай.

Йо-Йо погледна парите в мръсната си ръка и след това намигна на Блеки.

— Някои имат късмет, някои — нямат. Жал ми е за вас, господин Блеки — и излезе.

В момента, в който вратата се затвори, Блеки скочи и отиде до прозореца. Внимателно погледна през спуснатите щори. Ситроенът беше на улицата. Не можа да види кой е в него, но явно този някой пушеше. От отворения прозорец се издигаше спирала от тютюнев дим.

Какво означаваше това? — питаше се той. — Защо го следяха? Дали подозираха, че е във връзка с Джафи? Или просто го наблюдаваха с надеждата, че ще ги отведе при Нан? Или може би това нямаше нищо общо с Джафи?

Той се дръпна от прозореца, извади носната си кърпичка и избърса лицето си. Усети как по гърба му полазват тръпки. Ако не беше този плъх Йо-Йо, само след десет минути той щеше да излезе да купи пистолета и заглушителя. Ако го бяха спипали в този момент, щяха да го окошарят за две години.

Бавно се върна до бюрото си и седна. Щеше да е най-добре да остане в кабинета си. Ю-Лан можеше да иде за пистолета. Със завист си помисли за Чарли, който бе в безопасност в самолета за Пном Пен. Дали да предупреди Чарли, че полицията ги следи? Поколеба се, след това реши да изчака още малко. Може би това нямаше нищо общо с Джафи. Може би някой се бе разприказвал за онази сделка с валута, която бе станала преди две седмици. Може би полицията го наблюдаваше заради това.

Стана, отиде до шкафа и си наля едно силно уиски, след това се върна на бюрото си и набързо написа една бележка. Извади от портфейла си няколко банкноти, сложи ги в един плик заедно с бележката, запечата плика и го адресира.

След това отиде в салона за танци, където Ю-Лан подреждаше цветя.

— Занеси това писмо на Фет Уо — каза ѝ Блеки. — Вземи пазарска кошница със себе си. Купи плодове и зеленчуци. Фет Уо ще ти даде пакет. Сложи пакета под плодовете и зеленчуците и се върни.

— Какво ще има в пакета? — попита Ю-Лан, а в очите ѝ имаше тревога.

— Не е твоя работа — каза Блеки. — Иди веднага, въпросът е много спешен.

Ю-Лан се поколеба, но като видя, че той не е в настроение и няма да приеме никакво неподчинение, отиде да вземе кошницата.

Блеки се върна в кабинета си. Довърши уискито и се почувства по-спокоен. Застана на прозореца и видя Ю-Лан да върви забързано по улицата към ресторанта на Фет Уо. Никой не тръгна след нея. Мъжът в ситроена продължи да си пуши. Блеки зачака до прозореца. Двайсет минути по-късно Ю-Лан се върна с пълна кошница. Той я пресрещна на входа на клуба.

— Взе ли го? — попита я.

Тя остави кошницата, вдигна някои зеленчуци и измъкна изпод тях здраво стегнат пакет в бежова хартия, завързан с канап.

— Какво става? — попита тя. — Тревожа се. Ти си намислил нещо. Не можеш ли да ми кажеш?

Той пое пакета.

— Не, — каза. — Това е мъжка работа.

Влезе в кабинета си, затвори вратата, заключи я и отвори пакета. Трийсет и осем милиметровият пистолет със заглушител му хареса. Провери магазина, след това отиде до сейфа си и заключи пистолета.

Още два дни, помисли си той. След това диамантите ще са наши. Струваше му се, че това е цяла вечност. Ситроенът продължаваше да стои на мястото си.

Докато наблюдаваше колата и се чудеше какво ли означава това внимание от страна на полицията, инспектор Нгок-Лин стоеше пред бюрото на полковника и докладваше най-подробно за мъртвия полицай, намерен в канавката на пътя за Тудомо.

Беше три и половина. Току-що бяха намерили тялото на полицая. Той бе изчезнал, откакто го бяха изпратили от полицейския пост да проследи колата на Блеки Ли. Инспекторът не можеше да реши дали полицаят е бил убит от бандити или от Джафи.

Полковникът не проявяваше никакъв интерес към мъртвия полицай. Същата сутрин той бе имал доста смущаващ разговор с Лам-Тан. Лам-Тан го бе предупредил, че времето му бързо изтича. Един от шпионите на Лам-Тан в президентството му бе казал, че групата, която се противопоставя на генерала, най-накрая е успяла да го убеди да вземе мерки срещу него. До края на седмицата щяха да го свалят от поста шеф на Службата за сигурност. Щяха веднага да го освободят, но човекът, който щеше да поеме поста, бе в Париж и до неговото

завръщане след три дни, не можеха да вземат никакви мерки срещу полковника.

Три дни! — мислеше си полковникът, и слушаше разсеяно доклада на инспектора. Ако този слух се окажеше верен, значи му оставаха само три дни, за да се добере до диамантите и да се измъкне от страната.

— Къде е това момиче за танци? — попита той. — Още колко ще трябва да чакам?

— Тя ще се прибере у дома си около шест — каза инспекторът. — В шест часа и десет минути тя ще бъде в тази стая.

Полковникът го погледна с блеснали очички.

— Ще запомня думите ви — каза той. — Ако тя не е тук в шест и десет, вие ще съжалявате, че сте се родили.

Последва пауза, след това инспекторът каза:

— Този Блеки Ли откара брат си до летището тази сутрин. Брат му отлетя за Пном Пен. Билетът му е отиване и връщане и той ще си дойде утре сутринта. Тези двамата знаят нещо за Джафи. С цялото си уважение ви моля да ги арестуваме и разпитаем.

Полковникът поклати глава:

— Още не — каза той. — Дайте ми момичето. Тя ще ми каже всичко, което искам да зная. Просто ми намерете момичето.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Нан се събуди от дълбок сън. Продължи да лежи неподвижно, впила поглед в дървения таван, заслушана в шумовете от пътя, който минаваше край къщата.

В стаичката бе много горещо. Тя се чувстваше замаяна и отпусната. Обърна глава към Стийв, който спеше до нея. После бавно седна, за да не го разбуди и погледна ръчния му часовник на масичката до леглото. Беше четири часа. Тя се отпусна обратно на възглавницата с доволна въздишка.

Автобусът за Сайгон тръгваше в пет и петнайсет. Щеше да пристигне на Централния пазар в шест без петнайсет. Още преди шест щеше да си е вкъщи и да приготви вечеря за братята си.

За момента страховете ѝ се бяха стопили. Джафи я бе любил така красиво, че тялото ѝ бе изпитало доволство, а умът ѝ — покой. Тя протегна дългите си, боси крака, въздъхна сладостно и сложи ръце на малките си гърди.

Стийв се размърда. Отвори очи, премигна и като я видя, се усмихна.

— Здравейте, госпожо Джафи — каза той и отпусна ръката си върху нея. — Колко е часът?

Тя го погледна прехласната. Едва ли би могъл да ѝ каже нещо похубаво от това „Здравейте госпожо Джафи“.

— Още е четири.

Той плъзна ръка под раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Колко ще се радвам да се махна оттук — каза той, като я галеше замислен. — Още трийсет и един часа. Толкова е странно, че животът на човек може рязко да се промени за няколко часа. След трийсет и един часа ние с теб ще сме на хеликоптера. Возила ли си се някога на хеликоптер?

— Не.

— И аз не съм. Това ще е първото от много неща, които ще изживеем заедно. — Той видя тревожното изражение в очите ѝ, поклати глава и се усмихна. — Първото нещо, което ще направим, като

стигнем в Хонконг, ще бъде да намерим един адвокат, който да се погрижи за семейството ти. Ти се тревожиш за тях, нали?

— Малко ще им бъде мъчно, когато ги напусна.

— Ще го преживеят. — Той замълча за малко после продължи. — Не искаш ли да останеш тук при мен? Дядо ти може да иде и да каже на семейството, че заминаваш с мен, за да се оженим. Ще му дам пари за такси. Хайде, Нан моля те, остани. Нека се опознаем по-добре. Ще имаме трийсет и един часа в тази стаичка, за да си поговорим. След трийсет и един часов разговор в тази стаичка сигурно ще се познаваме доста добре, нали?

— Да.

Изкушаваше се да остане. Толкова е странно, помисли си тя, когато съм с него не ме е страх. Когато той ме прегръща, аз наистина вярвам, че ще замина с него в Хонконг, че ще отседнем в най-хубавия хотел, ще имам собствена кола и перлена огърлица, както той обеща. Не, че ми е необходимо нищо друго, освен него самия.

Тя се бореше с изкушението да остане. Тримата ѝ братя не обичаха дядо ѝ. Тя така и не знаеше защо. Нямахше да може той да иде и да им съобщи, че тя заминава от Сайгон и дълго няма да ги види. Те разчитаха на нея, тя щеше да им липсва. Неин дълг бе да им обясни защо ги напуска.

— Трябва да ида, Стийв — каза тя и го погледна тревожно. — Искам да остана, но след като ги изоставям, за да заживея с теб, мисля, че трябва да им го кажа сама.

— Сигурно имаш право. — Джафи се наведе и я целуна. — Странно момиче си, Нан. Възхищавам ти се за начина, по който възприемаш нещата. Аз не бих могъл така.

— Много си мил.

— Не, не съм — каза той и се намръщи. — Просто съм влюбен в теб. Не бях мил, преди да се науча да те обичам. Сега е лесно да съм мил с теб, но не и с другите. — Той стана от леглото и си обу гащетата, после отиде до сака си, оставен на пода, извади кутийката от лента за машина и се върна при нея. — Не мърдай — каза той, отвори кутийката и нежно изсипа диамантите във вдлъбнатината между гърдите ѝ.

Тя повдигна глава и се загледа в камъните, които проблясваха като светулки върху кафеникавата ѝ кожа. Бяха студени и тя едва

потисна тръпката си, когато Джафи започна да подрежда от тях фигурка, като внимателно ги преместваше с пръсти.

— Страхотни са, нали? — каза той. — Погледни ги! Ще ми бъде мъчно да ги продам. Ще подбера най-хубавите и ще дам да ти направят пръстен.

Усещайки диамантите върху кожата си, тя изпита същото чувство, обхванало я някога, когато лежеше във високата трева и по крака ѝ се бе плъзнала змия. Тогава тя бе скочила с писък. Сега, поради удоволствието, което той изпитваше при вида на диамантите върху голите ѝ гърди, тя се пребори с ужаса и овладя импулса си да скочи с писък.

Но не можа да прикрие внезапното стягане на мускулите си и Джафи, озадачен, събра диамантите и ги прибра обратно в кутийката.

— Не зная дали изобщо някога ще се науча да те разбирам, Нан — каза той. — В един момент ти си спокойна и щастлива, а в следващия си изплашена до смърт. Много бих искал да зная какво става в главичката ти.

Тя прокара ръка между гърдите си, сякаш искаше да изтрие спомена за диамантите.

— Понякога и аз се чудя какво става в главата ти, Стийв.

— Сигурно. — Той погледна диамантите още веднъж, преди да сложи капака на кутийката. — Тези камъни ми носят повече радост от всичко на света. Освен теб.

— Радвам се.

Тя стана от леглото. Нямахше да понесе разговор за диамантите дори още един миг. Ако не бяха тези студени камъни, Хаум щеше да е жив и този кошмар, който сега преживяваха изобщо нямаше да се случи.

— Трябва да се обличам. Не искам да изпусна автобуса.

— Има време. — Той се протегна на леглото и запали цигара, докато я наблюдаваше как се облича. Когато отиде до огледалото, за да си оправи косата, той ѝ каза: — Разбираш какво трябва да направиш, нали, Нан? Не трябва да има никаква грешка. Блеки ще дойде да те вземе утре вечер в десет часа. Той ще те докара до стария храм. Аз ще съм там в единайсет. Не вземай много неща... просто една чанта. Като стигнем в Хонконг ще ти купя всичко, което ти е нужно.

— Разбирам.

Тя остави гребена си в чантата, след това извади от нея някакъв малък предмет и се приближи до Джафи. Седна на ръба на леглото и го погледна сериозно.

— Искам да го задържиш докато пак се срещнем.

— Какво е това?

Тя взе ръката му и постави предмета в нея. Той се намръщи и го вдигна пред очите си, за да го разгледа. Беше малък Буда, гравирани върху слонова кост.

— Беше на баща ми — каза тя. — Ще те пази от беда. В него има голяма сила, Стийв. Дръж го у себе си. Докато е у теб няма да ти се случи нищо лошо.

Той се трогна от простичката ѝ вяра.

— Ще го пазя — каза той. Изобщо не му мина през ум каква голяма жертва прави тя, като му дава малкия Буда. Бе носила фигурката със себе си през целия си живот. От нея, черпеше сила и спокойствие. Разделяйки се с нея тя му даваше най-ценното, което имаше. Остави фигурката на Буда на масата до часовника си. — Е, мила, още малко остава. — Той стана и я прегърна. — Ще те чакам. Не бъди толкова сериозна. Всичко ще бъде наред.

— Да. Трябва да вървя. — Тя докосна лицето му с пръсти, след това се наведе напред и го целуна по устните. — Довиждане, Стийв.

Той я изпрати до вратата.

— Ще се видим след трийсет часа и петнайсет минути — каза той и ѝ се усмихна. — Довиждане дотогава. — Прегърна я, после се дръпна назад и я проследи с поглед, докато бързо слизаше по стълбите.

Тя не се обърна назад.

Той отиде до прозореца и я видя как се спуска по прашния път. Възхищаваше се на красивата ѝ стойка и на начина, по който държеше главата си.

По време на пътуването към Сайгон, съзнанието на Нан бе обхванато от ужас, неувереност и нерешителност. Без силата и вярата на Стийв, които я подкрепяха, тя се чувстваше изгубена и сама.

Каза си, че след като приготви вечерята за братята си, ще иде в пагодата на Дакао и ще прекара нощта в молитви. Щеше да запали четири свещи. Съжали, че бе дала фигурката на Буда на Стийв. Той едва ли щеше да я оцени, а без нея, тя се чувстваше изгубена.

Зарадва се, когато най-накрая автобусът пристигна на Централния пазар. Тръгна забързана по тротоара, пълен с търговци на китайска супа, сок от захарна тръстика и сушено месо. Един от търговците размаха пред очите ѝ препарирана змия и се ухили, когато тя извърна глава и ускори крачка.

Вечерното слънце припичаше. Улицата, претъпкана с коли, рикши и велосипеди, бе в непрекъснато движение, което опъваше нервите ѝ до крайност.

Приближавайки към дома си, тя не забеляза черния Ситроен, паркиран на няколко метра от входа. Инспектор Нгок-Лин седеше в колата, до него бе един цивилен полицаи. И двамата пушеха. Инспекторът нервно поглеждаше часовника си. Беше шест часа и една минута.

Двамата мъже проследиха с поглед Нан, която влезе в сградата и се спогледаха.

— Може да е тя — каза инспекторът и излезе от колата. — Почакай тук.

Нан изтича по стълбите към втория етаж. Спря се пред вратата на техния апартамент, за да си поеме дъх. Не искаше да изплаши братята си. Нямахше да е лесно да им обясни, че заминава. Трябваше да ги убеди, че е щастлива. Те я обичаха. Ако повярваха, че е щастлива, може би нямаше да се противопоставят на заминаването ѝ.

Внимателно отрепетира една усмивка. Мускулите на лицето ѝ бяха толкова сковани, че усмивката бе направо болезнена. Тя натисна дръжката, бутна вратата и влезе в дневната.

При вида на непознат мъж в средата на стаята, тя рязко се спря. Освен него нямаше никой. Не беше необходимо да ѝ казват, че мъжът е от Службата за сигурност. Протритият европейски костюм, безизразното лице, опипващият поглед можеха да бъдат само на човек от Службата за сигурност.

Тя остана неподвижна, усети как кръвта ѝ се дръпва от сърцето ѝ и по тялото ѝ преминава студена тръпка.

— Вие ли сте Нан Ли Куон? — попита мъжът с твърд, безличен глас.

Тя се опита да каже нещо, но от устата ѝ не излезе нито звук. Чу бързи стъпки по стълбите и след миг на вратата се появи инспектор Нгок-Лин.

Тя го позна. Инспекторът бе добре известен в Сайгон. Спомни си думите на гадателя: *Следващите два дни ще бъдат най-критичните в живота ти.*

— Вие ли сте Нан Ли Куон? — каза инспекторът, вперил поглед в нея. — Нали Вие сте момиче за танци в клуб „Парадайз“?

— Да.

Тя с мъка произнесе думата.

— Трябва да дойдете с мен — каза инспекторът. Той даде знак на детектива, който мина край тях и отбори вратата. Излезе в коридора и ги зачака.

— Къде е майка ми? — попита Нан.

Инспекторът махна с ръка към вратата на спалнята.

— Елате с мен.

— Не може ли да видя братята си? — попита Нан.

— Сега не — по-късно. — Той я хвана за ръката и я измъкна от стаята.

Детективът вървеше напред, Нан след него, а инспекторът бе последен.

Нан с мъка заслиза по стълбите. Цялата трепереше. Той стисна ръката ѝ, докато стигнаха до долу, след това я пусна.

Детективът ги заведе до колата и отвори задната врата. Нан седна, инспекторът до нея.

Няколко души се спряха, за да видят какво става. Знаеха, че тази кола е на Службата за сигурност и се чудеха какво ли ще правят детективите с Нан.

Колата тръгна към Главната квартира. Оставаше една минута до шест и десет.

Нан седеше сбита в ъгъла. Съзнанието ѝ бе парализирано от ужас. Какво ще стане с нея?

Дали пак ще види Стийв?

Само за две минути колата стигна до Главната квартира. В момента, в който спря в двора, инспекторът изскочи навън.

— Ела — каза той.

Нан слезе от колата. Краката ѝ бяха толкова омекнали, че щеше да падне, ако инспекторът не я беше хванал за лакътя. Той я натика през някакъв вход, после по един коридор, като непрекъснато я буташе грубо пред себе си.

В дъното на коридора имаше врата. Инспекторът почука, отвори я и блъсна Нан в кабинета на полковник Он-дин-Кук.

Полковникът седеше на бюрото си и чакаше. На друго бюро до прозореца Лам-Тан работеше по една обемиста папка. Когато Нан влезе, той дори не си вдигна главата.

Тя погледна полковника и усети как по тялото ѝ преминават тръпки на ужас.

Инспекторът я изблъска пред бюрото.

— Нан Ли Куон, сър — каза той.

Полковникът погледна часовника си. Беше шест часа и четиринайсет минути.

— Закъсняхте — каза той.

Инспекторът не отговори. Последва пауза, после полковникът му махна да ги остави. Инспекторът излезе от стаята, като внимателно затвори вратата след себе си.

Полковникът загледа Нан, след това се наведе напред и постави дебелия си ръце на попивателната.

— Вие ли сте Нан Ли Куон?

Нан кимна.

— Момиче за танци в клуб „Парадайз“?

Тя пак кимна.

— И имате връзка с американеца Стийв Джафи?

Сърцето ѝ се сви. Като чу името на Стийв, тя се стегна. За първи път откакто бе влязла в апартамента и се бе изправила лице в лице с детектива, тя усети, че мозъкът ѝ започва да работи. Този мъж, седнал зад бюрото, искаше да знае къде е Стийв. Трябваше много да внимава какво ще му каже. Каквото и да станеше с нея, той не трябваше да разбере къде е Стийв.

— Да.

— Кога го видяхте за последен път?

Тя се поколеба, после каза:

— В неделя вечер.

— И оттогава не сте го виждали?

— Не.

— Къде е той?

— Не зная.

Полковникът нетърпеливо махна с ръка.

— Попитах ви къде е той.

— Не зная. — Този път го каза без колебание.

— Къде бяхте днес следобед?

Внимавай, каза си Нан. Много, много внимавай.

— Отидох на разходка.

— Къде?

— Просто се разхождах.

Полковникът си взе цигара. Запали я, без да откъсва очи от момичето.

— Чуй ме добре — каза той. — Зная, че ме лъжеш. Ще намеря американеца. Ти знаеш къде е той. Ако ми кажеш къде се крие, когато го намеря, ще те освободя и ще можеш да се върнеш при семейството си. Ако не ми кажеш, насила ще те принудя да проговориш. За държавата е важно този американец да бъде открит. За държавата няма никакво значение какво ще стане с теб. Има най-различни начини да се накара и най-упоритият човек да ни каже това, което искаме да знаем. Ще си спестиш много страдание, ако ни го съобщиш веднага. Ако упорстваш, ще те предам на няколко мъже, които са експерти в принуждаването на хора да проговорят. Ясно ли ти е?

След двацет и четири часа, помисли си Нан, Стийв ще бъде в безопасност. Ако мога да издържа и да не кажа нищо дотогава, те няма да могат да го стигнат. Двацет и четири часа! Мисълта за тези дълги часове, които се простираха пред нея като цяла вечност, я накара да изстине от отчаяние.

— Ясно ли ти е? — попита полковникът.

— Да.

— Много добре. — Той се надвеси още малко напред. — Къде е американецът, Джафи?

Тя повдигна глава и го погледна право в очите.

— Не зная.

Полковникът изгаси цигарата, след това натисна едно копче, встрани на бюрото си.

Последва дълга пауза, през която той започна да разглежда някакви документи пред себе си. Лам-Тан се изправи и му донесе папката. Остави я пред полковника.

— Просто трябва да се подпишете тук, сър — каза той. — Нещо съвсем незначително.

Нан усети, че по лицето ѝ се стичат сълзи. Тя ги изтри с опакото на ръката си. Вратата се отвори и тя замръзна. Влязоха двамата дребни мъже, които бяха удавили Донг Хам в кофата с вода. Застанаха до вратата и зачакаха.

Полковникът подписа документа и подаде папката на Лам-Тан, който се върна до бюрото си, след това погледна към двамата мъже.

— Тази жена има информация, която ми е нужна много бързо — каза той. — Отведете я и прекършете ината ѝ. Работете бързо, но каквото и да ѝ направите, за да я накарате да проговори, внимавайте да не умре.

Когато двамата мъже тръгнаха към нея, Нан започна да пищи.

Полковник Он-дин-Кук довършваше вечерята си от раци и китайско вино. От време на време поглеждаше часовника на бюрото си. Беше девет без двайсет.

Жената бе в ръцете на неговите хора от три часа. Фактът, че информацията, която очакваше, още не му бе предадена, определено го учуди. Досега хората му извличаха нужната информация от жертвите си много по-бързо. Закъснението го ядоса, но той имаше вяра в хората си. Ядосваше се на жената и на нейния инат. Е, тя обаче, плащаше скъпо за този инат. Неговите хора не знаеха милост. Никак не му се искаше да е на нейно място.

Той дръпна купата встрани и се пресегна за ябълка. Изтри я в ръкава си, преди да забие зъби в нея. Дъвчеше бавно и се наслаждаваше на вкуса ѝ, когато се почука на вратата и влезе Лам-Тан.

— Жената е готова да говори — каза той. — Искате ли да я разпитате лично?

Полковникът пак отхапа от ябълката.

— Тя много се забави. Каква степен на жестокост бе използвана?

— Максималната — каза Лам-Тан. — Знаехме, че искате информацията бързо, поради което бе подложена на непрестанен натиск. Предаде се едва преди няколко секунди.

Полковникът дояде ябълката, после бутна стола си назад и се изправи.

— Ще я разпитам лично — каза той. — Ела с мен.

Излязоха от кабинета и тръгнаха по коридора, после по стълбите, към стаята, където разпитваха затворниците.

Стаята беше малка — подът и стените бяха покрити с бели плочки. В средата имаше стоманена маса, закована към пода, под силната лампа.

Нан лежеше на масата. Китките и глезените ѝ бяха хванати с каишки. Очите ѝ бяха затворени. Лицето ѝ бе сбръчкано и зеленикавожълто. Дишаше на пресекулки, треперейки.

Двамата мъже бяха клекнали един до друг встрани от нея. И двамата изглеждаха потни и отегчени. Когато полковникът влезе, те се изправиха.

Той се приближи до Нан и я погледна.

— Е? Къде е американецът, Джафи?

Очите на Нан бавно се отвориха: бяха помътнели, сякаш бе в полусъзнание. Тя измърмори нещо, което полковникът не можа да разбере.

Един от мъжете се приближи и я удари по лицето. Очите ѝ се отвориха по-широко и тя се сви. По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Къде е американецът, Джафи?

След непрекъснатите мъчения, на които бе подложена и от последвалата агония на Нан ѝ стана ясно, че няма да може да издържи още дълго. Може би щеше да успее да мълчи още един час, но рано или късно, ако не си поемеше дъх, щеше да се прекърши и да издаде Стийв. Страдайки три часа, тя бе успяла да спечели три часа за него, но оставащите двайсет и шест часа, които се простираха пред нея, преди той да е в безопасност, бяха невъзможно изпитание за издръжливостта ѝ — тя трябваше да спечели време. Трябваше да убеди този мъж, надвесен над нея, че Стийв е някъде далеч от Тудомо. Докато те го търсеха на това място, тя щеше да успее да събере сили да понесе следващата атака върху треперещото си тяло.

— В Далат — прошепна тя и притвори очи.

Преди няколко месеца Стийв я бе завел за събота и неделя в Далат, планински курорт, където хората отиваха, за да избягат от лятната жегата в града. Спомняше си мястото достатъчно добре, за да може да лъже убедително.

— Къде в Далат? — попита намръщен полковникът.

— В една къща.

— Чия е къщата?

— На един американец.

— Къде се намира тази къща?

— Третата до гарата, къщата е с червен покрив и жълта входна врата — каза Нан, без да отваря очи, ужасена да не би той да се досети, че го лъже.

Полковникът си пое дълбоко дъх.

— И сега той е там?

— Да.

Полковникът се наведе още по-близо над нея и очичките му просветнаха. Той прошепна нещо толкова тихо, че само Нан го чу:

— И диамантите са у него?

— Да.

Полковникът се изправи.

— Ела — каза той на Лам-Тан. — Доста време изгубихме. Веднага тръгвам за Далат.

Лам-Тан погледна към Нан.

— Тя може да лъже, за да спечели време — каза той.

Лицето на полковника потъмня.

— Не би посмяла! Ако ме е излъгала, на парчета ще я нарежа! — Той хвана Нан за ръката и я разтърси.

— Чуй ме! — изръмжа той. — Лъжеш ли? Гледай това, което казваш, да е истина. Ако разбера, че лъжеш, ще съжаляваш.

Нан едва поклати глава.

Насили се да каже с треперещ глас:

— Истина е. Той е в Далат.

Полковникът отблъсна дребосъка.

— Не лъже — каза той. — Просто вече ѝ е дошло много. Много глупаво от нейна страна, че се съпротивлява толкова дълго. — Той тръгна към вратата, след това се спря и се обърна към двамата мъже. — Дайте ѝ вода и я оставете да почине. Изгасете лампата. Аз се връщам след десетина часа. Тогава ще реша какво да правим с нея.

Нан започна да хълца конвулсивно. Десет часа! Като си почине десет часа дали щеше да издържи останалите шестнайсет?

В кабинета си полковникът каза на Лам-Тан да извика инспектор Нгок-Лин.

— Отивам с него в Далат — каза полковникът. — Като убием американеца и вземем диамантите, аз ще убия инспектора. Ще кажа, че американецът го е застрелял, а като съм се опитвал да защитя инспектора, наложило се е да убия американеца.

— Може да не намерите американеца там — каза Лам-Тан. — Продължавам да мисля, че тя може да лъже.

— Той ще е там — изръмжа инспекторът. — Твоят песимизъм ме отегчава. Тя не лъже.

Лам-Тан се поклони. Не беше убеден, че е така. Той излезе, за да доведе инспектора.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

След пет часа тежко шофиране стигнаха до Далат. Пътят бе лош и въпреки, че полковникът непрекъснато подканяше инспектора да кара по-бързо, инспекторът се затрудняваше от мрака и неравния път.

Пристигнаха на гарата в Далат в два часа сутринта. На полковника му беше нужен малко повече от половин час, за да се убеди, че край гарата няма къща с червен покрив и жълта входна врата.

Обхвана го такъв бяс, когато разбра, че Нан го е излъгала, че инспекторът се стресна. За късмет на Нан тази механична ярост правеше рационалното възприемане на света съвсем невъзможно. Единственото му желание беше да се върне в Сайгон колкото е възможно по-скоро и да спипа тази жена, която бе посмяла да го прати за зелен хайвер. Ако се бе замислил малко, той щеше да иде в първия полицейски участък и да поръча на Лам-Тан веднага да започне да измъчва Нан, но в този момент не бе в състояние да мисли.

Той се качи в колата и изкрещя на инспектора веднага да се връщат в Сайгон. Инспекторът караше с най-високата скорост, която смееше да вдигне, но това не беше достатъчно. Изведнъж полковникът му изрева да спре и да слезе от шофьорското място. Той самият седна на волана и следващите трийсет километра инспекторът седя парализиран от страх, докато колата се носеше лудо по виещия се път със скорост, която предвещава нещастие.

Не мина много време и катастрофираха. Излизайки от един завой с невъзможна скорост, колата изведнъж занесе, предната дясна гума се спука и предницата се заби в планинския склон.

Въпреки че и двамата мъже бяха страшно разтърсени, никой от тях не бе ранен. Трябваша им само няколко минути, за да се съвземат. Но като огледаха внимателно колата, веднага им стана ясно, че тя е в такова състояние, че няма да може да се оправи.

Катастрофата бе станала в един доста пуст участък от пътя. На инспектора му бе ясно, че няма никакъв шанс по това време да мине някоя кола. Най-близкият полицейски пост бе на четирийсет

километра. Нямаше какво друго да правят, освен да седнат край пътя и да чакат докато мине първата кола откъм Далат.

Двамата мъже чакаха седем часа преди един стар, раздрънкан Ситроен, каран от китайски селянин, да се появи с пухтене по стръмния планински път. Вече беше десет часа и от жегата чакането бе станало направо отвратително.

Полковникът не бе казал нищо на инспектора, докато чакаха. Той седеше на един камък, пушеше цигара след цигара, а жестокото му жълтеникаво лице бе застинало в такава гримаса, че кръвта на инспектора просто се смръзна.

Трябваша им още два часа, за да стигнат с пухтящия Ситроен до най-близкия полицейски пост. Инспекторът се обади и нареди веднага да им изпратят бърза кола.

Полковникът не предаде никакво съобщение за Лам-Тан. Сега той искаше лично да се разправи с Нан. Нищо друго нямаше да утоли желанието за мъст, което клокочеше у него. Пристигнаха в Главната квартира на Службата за сигурност в един и половина. Той освободи инспектора, след това отиде в апартамента си, взе си душ и си облече друга униформа. Обядва. Едва овладяната му ярост и изражението на лицето му ужасиха прислугата.

Лам-Тан, който бе чул, че господарят му се е върнал, влезе в стаята, докато полковникът още се хранеше.

Полковникът вдигна глава. С пълна уста той изсъска:

— Махай се!

Стреснат от налудничавите пламъчета, които се прокрадваха в налетите с кръв очички, Лам-Тан бързо излезе заднишком от стаята.

В два и двайсет полковникът завърши обедата си. Стана. С дебелите си, несигурни пръсти, той разкопча лъскавите копчета на куртката си, свали я и я хвърли на един стол. След това отиде до вратата, отвори я и излезе в коридора. Оттам с тежки, премерени стъпки се отправи към стаята, където Нан лежеше закопчана за стоманената маса.

Двамата ексекютори клечаха от двете страни на вратата. Като видяха полковника, бързо се изправиха.

— Почакайте тук, докато ви повикам — каза той.

Отвори вратата, влезе и я затвори след себе си. Ръката му заопипва стената докато намери ключа за лампата.

Нан бе заслепена от ярката, жестока светлина, която остро светна в очите ѝ. Тогава видя полковника да я гледа. От изражението на лицето му ѝ прилоша.

Стийв! Стийв! — лудо мислеше тя. — Ела и ме спаси! Моля те, ела да ме спасиш!

Но тя знаеше, че Стийв няма да дойде. Това бе моментът, който бе чакала, докато лежеше в тъмното, сигурна, че неизбежно ще настъпи. Това бе моментът, за който се бе опитвала да спечели време, да събере сили, за да мълчи.

Тя мобилизира цялата си воля.

Няма да успее да ме накара да проговоря, каза си тя. Каквото и да ми направи, ще мълча. Искам Стийв да се измъкне. Искам той да бъде щастлив. О, Стийв, Стийв, Стийв, не ме забравяй! Мисли си понякога за мен. Моля те, моля те, не ме забравяй.

В момента, в който полковникът се наведе над нея и сложи ръцете си отгоре ѝ, тя започна да пищи.

Отвън пред стаята, двамата ексекutori пак бяха клекнали до вратата. Нищо не можеше да ги смути, защото стаята, в която бе влязъл полковникът, беше звукоизолирана.

В два и половина на летището пристигна самолетът от Пном Пен.

Блеки Ли седеше в колата си и чакаше брат му да мине митницата и паспортната проверка. Трябваше да положи съвсем съзнателно усилие да не гледа към другата страна на паркинга, където бе черният Ситроен. Колата го бе проследила от клуба. Бе успял да разпознае двамата детективи в нея. Знаеше, че са от Главната квартира на Службата за сигурност.

Той не се тревожеше особено, въпреки че се бе изнервил, че го следваха навсякъде, където отидеше. Ако имаха нещо срещу него, мислеше си той, нямаше да си губят времето, като го следят. Просто щяха да го арестуват. След като бе изкарал дотук, нямаше да го накарат да избяга. Отначало си бе помислил да избяга с хеликоптера с Чарли и Джафи, но това би означавало да изостави не само клуба, но и Ю-Лан. В този клуб бе вложил твърде много пари, за да го напусне щом се мернеше първата опасност.

Чарли Ли излезе от сградата на летището. С леката походка на преуспяващ мъж той се приближи към колата на Блеки.

— Всичко наред ли е? — попита Блеки, като отвори вратата.

— Съвсем задоволително — каза Чарли. — Няма изобщо защо да се тревожим.

Блеки изкара колата на главния път. Погледна в огледалото. Черният Ситроен бавно се движеше след тях.

До Сайгон кара много внимателно. Не каза на Чарли за колата, която ги следваше. Когато се върнеха в клуба, щеше да има време за всичко. Той изслуша това, което Чарли имаше да му каже за уговорката си с Лий Уоткинс.

— Всичко ще бъде без засечка — завърши Чарли, — на него можем да му имаме доверие. Ти взе ли пистолета?

Блеки кимна.

— След като си починеш, смятам, че ще трябва да видиш Нан и да поговориш с нея. Не й казвай нещата в големи подробности, но я предупреди да се приготви до десет. Виж да не вземе прекалено много багаж. Виетнамките са много привързани към вещите си.

— Жалко, че трябва да се занимаваме и с нея — каза Чарли.

— Не можем да го избегнем. Американецът не би тръгнал без нея. Сигурен съм.

Колата се спря пред клуба. Докато двамата слизаха от нея, Блеки забеляза, че ситроенът вече бе паркирал малко по-надолу по улицата. Той не забеляза Йо-Йо, който ги наблюдаваше от сянката на едно дърво срещу входа.

Когато двамата се качиха по стълбите, Йо-Йо се изправи и с небрежна походка влезе в клуба.

Той бе забелязал, че Ю-Лан излезе няколко минути, преди да пристигнат Блеки и брат му. Помисли си, че сигурно клубът ще е пуст и той би могъл да подслуша разговора между двамата братя. Може би от него щеше да разбере какво точно става.

Тихо се промъкна в сградата. В голямото антре нямаше никого. Той прекоси на пръсти дансинга и стигна до вратата към кабинета на Блеки. Чуваха се гласове. Долепи ухо до вратата и се заслуша.

Блеки разказваше на брат си, че го следят от Службата за сигурност. Чарли го слушаше с нарастваща тревога.

— Не разбирам — каза Блеки. — Ако имаха някакви доказателства, щяха да ме арестуват. Може би няма нищо общо с Джафи. Миналият месец имаше една валутна афера.

— Това не ми харесва — каза Чарли. — Смятам, че довечера ще трябва да дойдеш с мен. Може и нищо да не е, но не трябва да рискуваш. В хеликоптера ще има място и за четирима ни.

— Мислих си за това, но тогава какво ще стане с Ю-Лан? Ако я изоставя сега, те никога няма да я оставят да напусне страната. Освен това аз не мога просто така да си замина. Когато тръгна оттук, имам намерение да продам всичко. Ще трябва да рискувам, Чарли.

— Може би ще съжаляваш. Никак не ми харесва.

— И на мен не ми харесва. Ще помисля. Има още време до десет часа. — Последва пауза, после той продължи.

— В сейфа имам един милион пиастри, Чарли. Смятам, че ще е най-добре да вземеш парите. Ако работата не излезе както трябва, ще има нещо за Ю-Лан, ако тя успее да стигне в Хонконг. Ще ми направиш ли тази услуга, Чарли?

— Разбира се — каза Чарли. — Продължавам да мисля, че ще е най-добре да дойдеш с мен. Ако са открили, че ти знаеш за диамантите и къде се крие Джафи, ще те очистят.

— Ако знаеха това — каза хладно Блеки, — нямаше да говоря с теб сега. До довечера ще ти кажа твърдо какво смятам да правя. Междувременно, ще идеш ли да се срещнеш с момичето? Тя трябва да се приготви до десет. Не бива да закъснявате.

Чарли се изправи.

— Ще тръгвам — каза той. — Като се върна, ще подремна. Тази нощ сигурно няма да имам много време за сън.

Йо-Йо тихичко се отдалечи от вратата — слабото му злобно лице светеше от възбуда. Скри се зад една завеса, спуснатата пред вратата към кухнята.

Чу как Блеки и Чарли излизат от кабинета. Блеки изпрати брат си до входа на клуба.

— Не смятам, че ще проявят интерес към теб — каза той, — но за всеки случай внимавай да не те проследят.

Когато брат му се спусна по стълбите, Блеки се върна в кабинета си. Погледна през щорите към улицата. Двамата детективи

продължаваха да седят в колата. Видя как брат му бързо се отдалечи, без никой да му обърне особено внимание.

Един тих звук зад гърба му го накара бързо да се обърне.

Йо-Йо стоеше до вратата и му се хилеше.

— Здравсти, господин Блеки — каза той, влезе в офиса и затвори вратата.

Блеки изведнъж почувства някаква опасност. От колко време беше този плъх в клуба? Дали беше чул нещо?

— Какво искаш?

— Подслушвах ви, господин Блеки, и искам този милион пиастри, дето ги държите в сейфа си. Ако не ми ги дадете, ще кажа на детективите долу, че знаете къде се намира Джафи. Нали знаете какво ще направят с вас, когато им го кажа?

Блеки загледа замислено Йо-Йо. Той бе слаб и гъвкав, но Блеки знаеше, че веднъж да пипне момчето, лесно щеше да го победи. Щеше да му се наложи да го убие. Нямаше друг избор. Вече бе решил, че рано или късно, ще го убие.

— Какъв милион пиастри? — попита той и небрежно тръгна напред. — Какво говориш?

С бързината на атакуваща змия, Йо-Йо измъкна от джоба си нож и насочи дългото блестящо острие към Блеки.

— Не се приближавай — каза Йо-Йо. — Просто ми дай парите.

По лицето на Блеки изби пот. Видът на ножа го плашеше. Тогава си спомни за пистолета в сейфа си. Той бе със заглушител. Ще отвори сейфа, уж че изважда парите, ще сграбчи пистолета, ще се обърне и ще стреля.

Направи се, че се колебае. Остана неподвижен, загледан в Йо-Йо.

— Побързай — каза Йо-Йо. — Дай парите!

Блеки вдигна рамене, предавайки се с нежелание. Извади от джоба си ключа за сейфа, прекоси стаята и отиде до него. Отключи го и коленичи, за да бръкне вътре. Широкият му гръб прикриваше движенията му. Тъкмо хвана дръжката на пистолета, когато Йо-Йо тихичко се промъкна зад него.

Стисна пистолета и напрегна мускулите си, за да се изправи, тялото му бе прорязано от агонизираща болка между плещите. Пистолетът се изплъзна от ръката му и той падна напред. Агонията се повтори, когато Йо-Йо нанесе още един удар с ножа.

Малко след пет часа телефонът в кабинета на Лам-Тан извъня. Възкликвайки от нетърпение, Лам-Тан остави писалката си и вдигна слушалката. Заслуша се във възбудения глас от другата страна. Това, което чу, го накара да замръзне на стола си.

— Сигурен ли си? — попита той. — Да не би да има някаква грешка? — Заслуша се пак в гласа, който биеше тъпанчето му, после каза: — Добре, — и затвори телефона.

Поседя известно време, загледан в бюрото, после стана и с бърза стъпка се отправи по коридора към кабинета на полковник Он-дин-Кук. Почука и влезе. Кабинетът бе празен. Той спря на вратата и намръщен се огледа. Видя куртката на полковника метната на един стол и веднага се досети къде е той.

Забърза към стаята за разпити. Двамата ексекютори, които пазеха на вратата го изгледаха въпросително.

— Тук ли е полковникът? — попита Лам-Тан.

Единият от тях кимна.

Лам-Тан натисна дръжката на вратата и я отвори. Влезе в стаята и веднага затвори вратата пред любопитните погледи на двамата ексекютори.

С животинско ръмжене, полковникът се обърна бързо и гневно го погледна. Погледът на Лам-Тан се плъзна край полковника и устните му се свиха.

— Излез — изръмжа полковникът.

— Веднага трябва да се махнете отгук, сър — каза Лам-Тан съвсем отчетливо. — Преди един час е подписана заповед за арестуването ви. Обвиняват ви в убийството на жената Май-Ланг-То. Шофьорът на джипа, който го направи, е признал, че го е направил по ваша заповед.

Полковникът се наведе напред и внимателно се взря в Лам-Тан. Мускулите на напрегнатото му лице изведнъж се отпуснаха.

— Не могат да ме арестуват — изсъска той. — Никой не може да ме арестува!

— Заповедта е била подписана от президента — каза Лам-Тан.
— Тя каза ли ви къде се крие американецът?

Полковникът се облегна на стената. Изглеждаше напълно сразен.

— Не разбирам — каза той и в гласа му се усети учудване и объркване. — Нищо от това, което ѝ правих, не можа да я накара да проговори. Такава жена... може би пък наистина не знае.

Лам-Тан вдигна рамене.

— Ако успеете да стигнете до летището в Биен Хоа, ще имате шанс да стигнете Пномпен — каза той. — Може би не са се сетили да предупредят всички летища. Трябва веднага да тръгнете.

Още докато говореше, по коридора се чу трополене на ботуши и двамата мъже се спогледаха.

Лам-Тан вдигна рамене. Той се дръпна встрани от полковника, сякаш за да покаже, че няма нищо общо с него.

Вратата се отвори и влезе инспектор Нгок-Лин. Зад него се виждаха двама полицаи, въоръжени с пушки.

Инспекторът премести погледа си от полковника към тялото на масата. Усети как стомахът му се надига от ужас. След това се обърна и даде знак на полицаите, които влязоха един по един в стаята. Посочи им полковника.

— Арестувайте този човек.

В момента, в който полицаите обградиха полковника, инспекторът му каза:

— В името на Републиката ви арестувам за убийството на Май-Ланг-То. Освен това ще бъдете обвинен в убийството на тази жена, Нан Ли Куон. — Той се обърна към Лам-Тан. — Вие също сте арестуван за съучастие в убийства. — След това кимна към полицаите. — Отведете ги.

Полковник Он-дин-Кук се изправи и изпъчи гърди. С маршова стъпка излезе от стаята начело на ескорта. Лам-Тан закуцука след него.

Инспекторът повика единия от ексекторите, който стоеше на вратата и гледаше с любопитство.

— Вземи едно одеяло и покрий тази жена — каза той.

Когато ексекторът излезе, инспекторът се приближи до масата. Тъй като бе надъхан католик и все още у него бе останала някаква жал, той прекръсти тялото на Нан, след това се обърна и излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Чарли Ли стоеше на вратата към кабинета на брат си и с невярващ поглед гледаше към мъртвото тяло на Блеки пред отворения сейф.

Трябваше да минат няколко минути, преди да се насили да влезе в стаята. Затвори вратата, заключи я и отиде до брат си, за да се увери, че мъртъв.

От шока се почувства слаб и състарен. Отиде до бюрото и седна. Зарови лице в ръцете си и заплака. Блеки бе част от живота му. Изведнъж се почувства сам и беззащитен. Не можеше да си представи бъдещето без брат си.

След известно време се съвзе от шока. Изведнъж си даде сметка, че сега, когато Блеки е мъртъв, нямаше да има нужда да дели с никого двата милиона щатски долара и с такава сума можеше да посрещне бъдещето и без брат си.

Стана и отиде до сейфа. Надникна в него. Видя пистолета и го взе. От един бърз поглед разбра, че единият милион пиастри липсва. Някой крадец сигурно бе убил Блеки и бе откраднал парите, помисли си той и реши, че няма смисъл да губи време, като се вайка над загубите.

Сега всичко вървеше наопаки. Бе разговарял с вуйчото на Нан и той му каза, че Нан е арестувана и отведена на разпит в Службата за сигурност. Тази информация го бе разтревожила и той бе побързал да се върне, за да предупреди брат си, че не само скривалището на Джафи бе в опасност, но бе напълно възможно всеки момент да арестуват самия Блеки. Чарли не се съмняваше, че като започнат да я измъчват, Нан ще ги издаде всички.

Все още имаше някакъв шанс да вземе диамантите, ако действаше бързо. Да вземе колата на Блеки и да замине незабавно за Тудомо. Щеше да отведе Джафи на определеното за кацане място. Там щяха да изчакаат пристигането на хеликоптера. Беше сигурен, че ще е фатално да каже на Джафи, че Нан е била арестувана. Можеше да каже, че Блеки ще я доведе по-късно. Когато пристигнеше

хеликоптерът, щеше да се опита да убеди Джафи да замине. Ако той не искаше да замине без момичето, щеше да се наложи да го убие.

Чарли прибра пистолета в куфарчето си. Поради дългия заглушител не можеше да го сложи в джоба.

Спря, за да погледне още веднъж тялото на брат си. Стана му мъчно, като си помисли как Ю-Лан ще го намери, но не посмя да остане, за да я изчака. Каза си, че ще ѝ пише от Хонконг и така се опита да успокои съвестта си. Щеше да я покани да иде да живее при него.

Като стискаше куфарчето си под мишница, той излезе от клуба и се запъти към мястото, където бе паркирана колата на Блеки. Погледна към полицейската кола на улицата. Двамата детективи му хвърлиха по един безразличен поглед и продължиха да четат вестниците си. Почуди се дали ще го последват, но като запали колата, забеляза, че черният Ситроен не се помръдва.

Стигна в Тудомо след пет часа. Паркира колата край фабриката за лакови изделия и се приближи до малката дървена къща.

Джафи го видя през прозореца. Чарли доста приличаше на брат си и Джафи го позна.

Какво прави тук по това време? — почуди се Джафи. — Дали нещо не се е изпортило? Дали не се променят плановете?

Дядото на Нан бе излязъл и Джафи бе сам в къщата. Той се спусна бързо по стълбите и отвори вратата.

Чарли влезе, като леко се поклони на Джафи.

— Аз съм Чарли Ли — каза той. — Блеки сигурно ти е казал за мен?

— Да. Защо си тук? Да не би нещо да се е провалило?

— Не е безвъзвратно провалено — каза Чарли. По пътя към Тудомо той бе репетирал много старателно всички лъжи. — Но е много важно веднага да напуснеш тази къща. Блеки е научил чрез един приятел от Службата за сигурност, че скривалището ти вече е известно. Полицията е на път да те арестува.

Джафи замръзна.

— Как разбрахте?

— По-късно ще ти обясня всичко — каза Чарли. — Трябва да заминеш незабавно. Нямаш нито минутка за губене.

— Къде е Нан? — попита Джафи.

— Тя е в безопасност. Блеки се грижи за нея. Ще дойдат при нас след няколко часа. Ако искаш да вземеш нещо със себе си, пригответи го. Колата е тук. Трябва веднага да заминем.

— Сигурен ли си, че тя е в безопасност?

— Разбира се. Моля те, побързай.

Джафи се поколеба, след това се качи по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. Влезе в спалнята и бързо нахвърля нещата си в сака. Пъхна полицейския пистолет под ризата си. Провери дали кутийката с диамантите е в джоба му, след което взе сака си и тръгна към вратата. Спря за миг и се огледа.

На масичката се намираще малкият Буда от слонова кост, който Нан му беше подарила. Джафи се усмихна и отиде да вземе фигурката.

„Тя каза, че докато тази фигурка е у мен, нищо лошо не може да ми се случи. По-добре е да я взема със себе си. Смешно момиченце, което вярва в суеверия, но като цяло е за мое добро.“

Пусна фигурката в джоба на самото си, след това се върна в коридорчето при Чарли.

— Почакай тук — каза Чарли. — Ще докарам колата пред вратата. Качи се отзад и залегни на пода. Никой не бива да те види.

Докато чакаше Чарли да докара колата, Джафи се опита да успокои тревожното си съзнание и да предвиди последиците от това, че могат да намерят скривалището му.

Дядото на Нан и семейството й сигурно щяха да пострадат.

Какво направих на тези хора? — помисли си Джафи. — Аз съм едно тъпо, егоистично копеле. Дали Нан наистина е в безопасност? Чарли нетърпеливо натисна клаксона на колата. Дори няма да успее да се сбогувам със стареца, помисли си Джафи, след като излезе на горещото слънце. Ако имах поне мъничко кураж, щях да остана тук и да го предупредя да изчезне веднага, щом се върне.

Чарли бе отворил задната врата на колата и махна на Джафи.

— Ела бързо — каза той.

Обзет от чувство на дълбок срам, Джафи се затича надолу по пътеката и бързо влезе в колата. Легна на пода. Чарли захлопна вратата, натисна педала на газта и колата се стрелна напред.

Докато моторът ревеше и ръмжеше по прашния път към Бен Кат, Джафи продължи да мисли за Нан. Все още имаше на разположение

пет часа и половина, преди да пристигне хеликоптерът. Много неща можеха да се случат през това време.

Чарли трябваше да спре веднъж или два пъти, за да разгледа картата. Той каза на Джафи, че пистата не е далеч отгук, но вече приближаваше седем часа и почти се стъмваше, когато Чарли най-накрая откри точното място.

Той видя, че мястото е добро и закътано. Дебелата бамбукова ограда се простираше в полукръг около изоставено оризово поле, което бе изгоряло от слънцето и се бе превърнало в спечена маса от тъмна кал, много подходяща за кацане на хеликоптер. Оризовото поле бе скрито от пътя с дървета и храсти. Докато колата се друсаше върху твърдия път, черни и лимоновожълти пеперуди, големи колкото прилепи, излитаха от бамбуковите дървета, а на притъмнялото небе тревожно кръжаха бели чапли. Чарли спря колата и излезе навън. Джафи, чийто крака бяха изтръпнали, а цялото му тяло го болеше и беше сковано от тежкото пътуване, също излезе от колата.

— Трябва да подготвим два големи огъня — каза Чарли. — Пилотът трудно ще открие това място. Когато го чуем да се приближава, ще запалим огньовете.

— Той ще пристигне чак след четири часа — каза Джафи. — Има предостатъчно време. Как полицията откри, че се крия в къщата на стареца?

— Забелязали са те на прозореца — каза Чарли, припомняйки си какво бе казал Йо-Йо на Блеки. — Има обявена награда за този, който даде някаква информация за теб. Селянинът, който те е видял, поискал наградата.

Джафи се прокле за собствената си небрежност.

— А ти как разбра всичко това? — продължи той.

— Блеки има добър приятел в Главната квартира на Службата за сигурност — излъга Чарли.

— Какво ще правят със стареца?

— Не се безпокой за него. Нищо няма да му направят. Вестникът, в който е публикувана обявата за наградата, не се продава в Тудомо. Откъде би могъл да знае, че полицията те търси?

Джафи леко се поотпусна. Това бе новината, която искаше да чуе, затова толкова лесно я прие за чиста монета.

— А Нан? Къде е тя?

— Тя е в безопасност — каза Чарли. — Сега е при Блеки. Когато се стъмни, Блеки ще я доведе тук. — Той се поотдалечи. — Трябва да съберем дърва за огъня.

Двамата мъже се разделиха и започнаха да събират съчки и суха трева.

Докато се занимаваше с подготовката на огъня, Чарли се чудеше дали ще успее да убеди американеца да замине без Нан. Бе рисковано. Можеше да откаже. Чарли осъзна, че за него ще бъде по-безопасно да го убие, преди хеликоптерът да пристигне. Не можеше да го убие, ако Уоткинс е тук. Уоткинс щеше да го изнудва до края на живота му.

Той погледна през оризовото поле към мястото, където работеше Джафи. Масивната фигура на американеца се открояваше на фона на потъмняващото небе.

Чарли реши, че трябва да изчака, докато се стъмни окончателно. Тогава ще вземе пистолета, ще го скрие така, че да му е под ръка и когато се приближи достатъчно до Джафи, ще го застреля в упор. Ще каже на Уоткинс, че пътникът му е размислил и е решил да не идва. Той ще отиде с Уоткинс до Крати. Утре по това време ще бъде в пълна безопасност в Хонконг с диаманти на стойност два милиона долара.

Доволен бе, че трябва да се занимава с подготовката на огъня. Това го отвличаше от мисълта за Джафи. Беше осем часът и няколко минути, когато двамата мъже завършиха работата си. Бе се стъмнило така, че Чарли едва успя да открие колата. Следеше как Джафи пресича полето по червеното огънче на цигарата му. Отвори вратата на колата и се пресегна към пода и започна да търси куфарчето си, но не можа да го открие. Обзет от внезапна вледеняваща паника, той влезе в колата, запали осветлението на арматурното табло и започна трескаво да оглежда пода, но куфарчето му го нямаше там. Можеше да се закълне, че го е оставил на пода, точно преди да излезе от колата. Може би е изпаднало от колата, докато е излизал. Сигурно е паднало навън! Докато слизаше от колата, Джафи се появи внезапно от тъмнината.

— Защо трябваше да пускаш осветлението? — попита Джафи. — Може да те забележат от пътя.

Чарли почувства как по лицето му се стичат капки студена пот.

— Да — каза той, като се опитваше да успокои гласа си. — Трябваше да помисля за това.

Той предпазливо движеше крака си по земята, опитвайки се да открие куфарчето, но не можа нищо да забележи. Върна се няколко крачки назад и отново започна с крак да опипва земята.

— Кога ще пристигне Нан? — попита Джафи, като заобиколи колата и се доближи до Чарли.

Ами ако американецът се спъне в куфарчето? — помисли Чарли и сърцето му заби толкова силно, че направо се задушаваше. Ако го откриеше и го вземеше, щеше да почувства пистолета през тънката кожа на куфарчето. Той пристъпи напред, и се изпречи пред Джафи, преди той да се пресегне към вратата на колата.

— Тя няма да закъснее — каза Чарли. — Тя ще пристигне тук точно преди единайсет часа.

Джафи погледна часовника си.

— Остават почти три часа. Мисля да седна в колата и да чакам.

— Влез от другата страна — каза Чарли, като пристъпи назад, за да закрие вратата на шофьора. — Там ще се чувстваш много по-удобно.

— Бих искал да пийна едно — каза Джафи, докато заобикаляше вратата към мястото до шофьора. — Това чакане ще продължи цяла проклета вечност.

Чарли се надвеси и бързо претършува тревата с ръце. Бе толкова тъмно, че не можеше нищо да види. Потта се стичаше в очите му. Наведе се под колата и се пресегна, докдето можеше да стигне, но трескавите му ръце отново не успяха да напипат куфарчето. Тогава той внезапно чу Джафи да казва:

— Хей... какво е това?

С чувство на пълно безсилие, Чарли осъзна, че сигурно е запратил куфарчето някъде в колата и то е паднало върху седалката до шофьора.

Джафи го бе открил.

Той се затича, за да заобиколи колата.

— Това е моето куфарче — каза той, гласът му трепереше от паника. — Дай ми го, моля.

— Почакай малко. — Твърдата нотка в гласа на Джафи накара Чарли да замръзне на мястото си. — Тук има пистолет. За какво пък ти трябва пистолет?

— Той е на пилота — каза отчаяно Чарли. — Беше го дал на заем на Блеки. Аз... аз обещах да му го върна. Мога ли да го получа?

Джафи замръзна от напрежение и подозрение. Отвори куфарчето и извади пистолета. Пръстите му се плъзнаха по дългата цев на заглушителя.

— Може ли да ми го дадеш? — попита Чарли, загубил всякаква надежда.

— Не, аз ще го върна на пилота — каза Джафи. — Не обичам наоколо да се търкалят пистолети. Влизай в колата.

Пристъпвайки мудро, Чарли отвори вратата и влезе. Джафи седна отзад и се отпусна на седалката.

— Стой мирно — каза Джафи. — Ще те наблюдавам.

Чарли за малко да се разплаче от отчаяние. През последните петнайсет години всичко, до което се бе докоснал, се проваляше. Или лошо се справяше с нещата или пък никога не бе имал късмет. Неговото си беше отчайващо лош късмет. Ако не бе изпуснал куфарчето...

— Това е много удобен пистолет за убийство — каза Джафи. — Надявам се, че не си мислил да ме убиеш, нали?

— Такава идея никога не ми е идвала в главата — каза Чарли, като се опитваше да говори с достойнство. — От къде на къде ще искам да те убивам?

— Само стой мирно и не мърдай — каза Джафи. — Ако направиш някакво рязко движение, ще те застрелям право в тила.

Чарли се отпусна на седалката, съвсем без сили. Бе загубил брат си и поради нещастния си късмет бе загубил и пистолета. Нямахше шанс да се противопостави на силата на американеца. Сега вече никога нямаше да може да пипне диамантите. Докато го наблюдаваше, Джафи си играеше с пистолета. Опитваше се да контролира гадния страх, който нарастваше в съзнанието му. Дали Нан наистина бе в безопасност? — продължаваше да се пита той. — Дали тази история за пистолета, който уж принадлежи на пилота, не е лъжа? Ако беше лъжа и този дребен китаец възнамеряваше да го убие, сигурно нещо лошо се бе случило с Нан.

Но какво можеше да направи той, освен да чака, докато тя пристигне. Ами ако не пристигне? Какво ще прави тогава? Какво би могъл да направи? Ако отиде в Сайгон да я търси, ще се озове в

гнездото на осите и въпреки това, мисълта да замине без нея, бе непоносима.

Часовете бавно се изнизваха. Нервите на Джафи бяха опънати до краен предел, докато втренчено наблюдаваше стрелките на часовника си. Чарли мълча през цялото време. Сега вече нищо не го вълнуваше. Искаше само да се добере до мъничкия си потискащ апартамент в Хонконг и да забрави за това нещастно приключение.

В единайсет без двајсет, Джафи не издържа и наруши мълчанието.

— Дяволите да те вземат! — внезапно избухна той. — Къде е тя? Защо не идва?

Застрашителният му глас изплаши Чарли до смърт.

— Колко е часът? — попита той плахо.

— Единайсет без двајсет.

Джафи рязко се надвеси напред и притисна цевта на пистолета в тила на Чарли.

— Слушай ме внимателно — каза той гневно. — Мисля, че лъжеш! Мисля, че си планирал да ме убиеш, за да пипнеш диамантите! Какво се е случило с Нан? Ще ти пръсна празната глава, ако не ми кажеш!

Чарли си помисли със свито сърце, че той е достатъчно луд, за да го направи, и замръзна от ужас. Когато той осъзнае, че тя изобщо няма да дойде, ще ме убие.

— Тя няма да дойде — каза той с треперещ глас. — Страхувах се да ти го кажа по-рано...

Джафи го удари по бузата с цевта на пистолета. Когато Чарли се сви назад, опитвайки се да защити лицето си с ръце, Джафи изскочи от колата. Захвърли пистолета далеч в тъмнината, след това измъкна Чарли, хвана го за реверите и го разтреса.

— Какво се е случило с нея, мръсно жълто копеле? — изкрещя той. — Кажи ми или ще те убия!

— Снощи я арестували — промълви Чарли, като се опитваше да си поеме дъх. — После я отвели в Службата за сигурност.

Джафи пусна дребния човечец. Чарли се олюля, след това рязко се отпусна върху твърдата земя. Остана там, като премигваше срещу огромната сянка, която се бе надвесила над него.

— Службата за сигурност? — повтори Джафи. — Почувства как по гръбнака му премина студена тръпка. Бе чувал разкази какво се случва на хората, отведени за разпит в Службата за сигурност. Жестокостта на полковник Он-дин-Кук бе пословична.

Помисли си какво би могъл да направи един такъв човек на Нан. От тази мисъл му се повдигна.

— А Блеки? — попита той, като се опитваше да не вярва, че на Нан би могло да се случи нещо лошо.

— Блеки е мъртъв — каза Чарли. Вече му бе все едно. — Момичето сигурно също вече е мъртво.

Не, помисли си Джафи, не може тя да е мъртва, не и Нан, но трябва да разбере. Трябва да се върна в Сайгон. Не мога да я зарежа. По дяволите, обичам я. Ще се върна и ще я спася. Ще предложи диамантите срещу свободата ѝ. За мен тя означава много повече, отколкото всичко, което някога съм притежавал.

Но той не помръдна. Слушаше другия глас, който говореше в съзнанието му.

Ами ако е убита? Като се върнеш, само ще пожертваш живота си, при това съвсем напразно. Дори ако тя не е мъртва, това не е филмов сценарий. Никога няма да можеш да се добереш до Сайгон. Трябва да преминеш през три полицейски поста, преди да стигнеш до Службата за сигурност. Може би ще успееш да минеш през първия пост, но не и през и трите. Тръгнеш ли за Сайгон, ще извършиш самоубийство.

Тогава той чу далечния, но безпогрешен звук на приближаващия хеликоптер. Погледна часовника си. Единайсет без десет. Хеликоптерът пристигаше навреме! Той погледна към тъмното небе, сърцето му се разтуптя от вълнение.

Чарли също чу звука. Със залитане, се изправи.

— По-добре да запалим огньовете — каза той.

Той се изправи неуверено, след това тръгна с по-твърда крачка към огъня. Държеше бузата си, където Джафи го бе ударил и тихо пъшкаше.

Джафи остана на мястото си. Пръстите му бяха вкопчени в тенекиената кутия, в която бяха диамантите.

Това е единственият ми шанс да се измъкна оттук. След няколко дни, ще бъда богат. Трябва да тръгвам. Нищо нямаше да излезе от тази работа. Тя е прекрасно момиче, но щеше да бъде лудост да се оженя за

нея. Тя нямаше да бъде добра партия за един богат човек. В края на краищата, бе само една виетнамска танцорка. Тя нямаше да бъде в състояние да установи светски контакти. Сега, когато съм богат, аз ще мога да създам връзки. Трябва да помисля за себе си. Да се върна в Сайгон ще бъде глупост, напълно безсмислена донкихотска постъпка.

Огънят изведнъж лумна ярко. Джафи отстъпи назад, почувствал силата му. Шумът на хеликоптера стана по-силен.

Той мислеше, че тя бе една малка нещастница, неспособна да излъже. Обзалагам се, че когато са започнали да я разпитват, веднага ме е издала. Няма смисъл да мисля за това. Не мисля, че ще ѝ дадат повече от една година. Ще се оправи някак. Тя не е някое американско момиче. Тези виетнамци са свикнали на тежък живот. Чарли бе запалил и другия огън. Хеликоптерът бавно се спускаше. Острието на перката му разсичаше въздуха и започна да вдига прах от изсъхналото оризово поле. Джафи бавно тръгна към мястото, където чакаше Чарли.

Нямаше да я измъчват, помисли си той. Защо ще трябва да я изтезават? Тя не може да лъже и бе изплашена като зайче. Сигурно им е казала всичко, което са искали да знаят. Не, те нямаше да я измъчват. Голям късмет извадих, че се измъкнах.

Хеликоптерът кацна в средата на полето. Лий Уоткинс отвори вратата. Чарли се затича към него.

Джафи извади пистолета си. И той се затича. Стигна до хеликоптера преди Чарли.

— Ти ли си оня тип, когото трябва да закарам до Крати? — попита Уоткинс, като го изгледа от глава до пети.

— Точно така — каза Джафи.

— Скачай вътре — каза Уоткинс. — Искам да тръгна.

Чарли пристигна запъхтян. Джафи тикна пистолета си в гърдите му.

— Ти няма да дойдеш с мен — каза той. — Я се разкарай оттук! Сам се оправяй и се спасявай от това проклето място!

Чарли отстъпи назад, ужасен при вида на пистолета.

Джафи се качи в кабината.

— Тоя няма ли да дойде с нас? — изкрещя Уоткинс, за да надвика шума на двигателя.

— Не, той няма да дойде — каза Джафи. Държеше пистолета си надолу от неговата страна, така че Уоткинс да не го забележи.

Уоткинс се надвеси над него, махна на Чарли, който стоеше отчаяно и гледаше с напразна надежда и захлопна вратата.

Какво скапано копеле си само! — каза гласът в съзнанието на Джафи. — Ти не заслужаваш да бъдеш обичан. Знаеш, че тя не те е издала. Тя е била в ръцете им от снощи. Ако те бе предала, досега щяха да те пипнат. Е, добре, дано да ти хареса да останеш сам със себе си отсега нататък. Дано да се забавляваш с всичките си пари. Дано успееш да я забравиш, но едва ли.

— Хайде! Давай! — изкрещя разярено Джафи. — Да тръгваме!

Чарли наблюдаваше как хеликоптерът се издига в небето. Изчака, докато се изгуби от погледа му, след това се запъти бавно и тежко към мястото, където бе оставил колата на Блеки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.